

İŞÇİ BİRLİĞİ

İŞÇİ - KİTLE GAZETESİ

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!

YIL: 2 • SAYI: 9 • FİYATI 1 TL.
MART 2011

Herkesin Yeteneğinden,
Herkesine İhtiyacına Göre!

Seçim Hesaplaşmasında Bağımsız Sınıf Tavrı

T.C.'nin biçimsel demokrasisinde, 12 Haziran 2011 tarihinde, milletvekili seçimleri yapılacak. Sağlı "sol"lu burjuva partileri AKP, CHP, MHP başta olmak üzere, mevcut seçim ve siyasî partiler kanunlarına göre iktidar için yarışacaklar. Burjuva demokrat BDP de %10 seçim barajının üzerinden atlamak için 81 ilde "sol cenahın" çeşitli örgüt ve gruplarının desteğini alarak bağımsız adaylarla parlamentoya girmeye çalışacak. Kimi "sol" gruplar da BDP'ye ilkesiz eklenerek politika yaptığını zannedecek?!

ÖDP, EMEP, HALKEVLERİ ve T"K"P gibi örgütler, 12 Eylül Referandumunda "Hayır" tavrıyla cepheleşmişti. Şimdi ise cepheleşerek seçimlerde ortak bir tavrı alamıyorlar. Böylelerinin küçükburjuva kariyerizmi basiretlerini bağlamış olacak ki, aralarında yapılan "ittifak" görüşmelerinde uzlaşamadıkları anlaşıldı. Kimileri burjuvulusalçı CHP'ye kan verecek, kimileri de 500 bin kabadayı arayışına girecek!

Liberal "sol"cu ya da demokrat geçinenler ise gerici AKP'nin "yeni demokrasi" arpalığında eşinecek!

İşçi sınıfı, sosyalizm, komünizm ve devrim aşkına(!) hiçbir sosyal meşruiyeti ve devrimci yasallığı olmayan bu türden örgütler, ne hikmetse kendi "dar grup tapınımları" duruşlarını **SINIF PARTİSİ** yerine koymuştur?! Asgari siyasî bilgisi olanlar Örgüt'ün başka, **SINIF PARTİSİ**'nin ise başka olduğunu bilmektedir.

SINIF PARTİSİ sosyal meşruiyetini burjuva yasallığında aramaz. Kendi yasallığını ve kendi kanalını kendi gücüyle açar-üretir-yaratır. Sınıf mücadelesinde tüm ikameci, kendiliğinden, alan kapatma, keyfi ve küçükburjuva entrikacı yöntemlerle kurulan tüm "sol" tandanslı örgütlerin sonu hüsrana olmuştur.

Evet seçimler kitlelerin politikleştiği önemli ân'lardır. Ne yazık ki seçim hesaplaşmasına da kitleler hakikî kurmayından yoksun olarak katılacaktır. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın talep ve ihtiyaçlarını gündeme getirecek, sosyal muhalefet dinamiklerinin en anlamlısı İşçi Sınıfı Hareketi, Komünist Hareket, Emekçi Kadın Hareketi, İlerici-Devrimci Gençlik Hareketi, Kızılbaş-Alevi Hareketi, Kürt Özgürlük Hareketi, Yoksul Köylülük, Fukara Müslüman Hareketini devrimci taktikleriyle seferber edecek bir **SINIF PARTİSİ**'nin henüz oluşturulmadığı bir dönemde seçimler yapılmaktadır.

Devrimciler ve Komünistler burjuva parlamento seçimlerinde de taraftır. Taraf olmak durumundadır. Açık faaliyet alanlarında konuşlanan 31 adet "sol" tandanslı örgütler, yeraltını deneyen 61 adet "komünist" iddialı örgütler, internetin sanal âleminde politika yapan(!) 170 adet kan kırmızı örgütler burjuvazinin seçim taktikleri üzerine ahkam keşiyor!

İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın bazı ileri unsurları Büro'muza gelerek ortalıkta serseri mayın misali gezinen "seçim taktikleri" hakkında bizleri de sorguluyor. Tutarlı bir tarih ve sınıf bilincini kuşanmış Proleter Devrimci Kadrolar hem sağlı "sol"lu burjuva partilerini hem devrimci ve komünist iddialı "sol cenah" örgütlerini sorguluyor. Sorgulamayı öğrenen kadroların varlığından bizler de umutlanıyoruz.

İdeolojik, politik, örgütsel tercihlerini Bilimsel Sosyalizm-Komünizm uzantısında doğru yapan birimler seçim taktikleri konusunda oldukça ikircimsiz ve tutarlı bir yol izlemektedir. Lafa gelince tespih çeker misali "Marksizm-Leninizm" çekenler ise, belli disiplinlerle gerek burjuva parlamentosunu kullanma gerekse seçim taktikleri konusunda; ne diyaloga girebiliyor, ne yan yana durabiliyor, ne asgari temel konularda ittifak ve güç birliği yapabiliyor... Parlamentarizme ve demokratizme düşmeden işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın siyasal ve sosyal çıkarlarını gündeme alarak bağımsız seçim taktikleri geliştirecek birleşik, güçlü, güvenilir ve donanımlı bir **SINIF PARTİSİ**'mizin henüz oluşturulmadığı bir dönemde **İŞÇİ BİRLİĞİ** gazetesi olarak, "Komünist ve Devrimci Sol'un Seçim Taktiği Nasıl Olabilir ve Nasıl Olmalı?" başlıklı ve **İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ** imzalı çağrımız ile konuya duyarlı, bir arayış ve yöneliş

içindeki Devrimci ve Marksist iddialı, teori ve pratiğini tartışmaya değer bulduğumuz birey, grup, çevre ve yayınları (Birimleri) bu konuda düşündürmeyi, tavrı alıp kolektif çabalarımızı hareketlendirmeyi öne çıkardık. Sözlü, yazılı araçlarımızla 6 bin insanımıza ulaşmayı başardık. Eleştirel katkıya açık ve muhtaç haliyle Çağrı metnimizi Dost, Arkadaş ve Yoldaş bildiğimiz kimi internet siteleri de yayımladı.

Çeşitli kırım ve kıyımlara sahne olan sınıf mücadelesi tarih ve devrimci geleneklerimiz artık bağımsız sınıf tavrının ne demek olduğunu kafalara balyoz misali vura vura öğretmiştir. Gezegenimizdeki siyasal ve sosyal devrim deneyimlerinden çıkardığımız çok yönlü ders ve sonuçlarla günümüzde artık devrimci, sosyalist, komünist, bolşevik iddialarını lafzen dillendirerek sözde siyaset yapmak oldukça zorlaşmıştır. Kalburun elekleri iyice daralmıştır.

Nihai amacı sınıfsız, sömürsüz, sınırsız, eşitlikçi ve özgürlükçü bir toplum projesinde bir ve aynı olan ya da olması gereken "sol cenah" artık ayrışıp hesaplaşarak, temel ilke ve amaçlarda anlaşarak, buluşup bütünleşerek Burjuvazi-Proletarya çelişkisi temelindeki sınıfsal tercihini doğru yapacaktır. Siyasî birliğin (**Komünistlerin Birliği**) ne demek olduğunu kavrayacaktır. "İşçi Sınıfının Siyasal Ve Sendikal Birliği" sorunsalını neden gündeme taşıdığımızı öğrenecektir. Burjuva diktatörlüğünün delinerek geri adım atması ve de aşılması mücadelesinde TEK PARTİ,

Devamı s. 8'de

BU SAYIDA

**Komünist Ve Devrimci
Solun Seçim Taktiği** s. 2

★

**Yüz Yıllık Sınıf Mücadelesi
Tarihimizden - III -** s. 3

★

Çağdaş Kawa Proletaryadır s. 4

★

Direniş Ve Eylemlerden s. 5-6-7-8

★

**Torba Yasa Sürecinin
Öğrettikleri** s. 9

★

15-16 Haziran'dan 12 Mart'a s. 10

★

Erbakan 28 Şubat Ve AKP s. 10

★

**Küçük'lere Perinçek'lere
Düzenin Her Zaman İhtiyacı
Var** s. 11

★

**Kuzey Afrika-Yakın
Doğu'daki Halk Hareketleri** s. 12-13

★

Okurlardan s.14-15-16

★

**Kapitalizmde Kadın Sorunu
Çözümsüzdür** s. 15

★

Komünist ve Devrimci Sol'un Seçim Taktiği Nasıl Olabilir Ve Nasıl Olmalı

Seçimler kitlelerin politikleştiği önemli ân'lardır. Devrimciler, Komünistler sınıf mücadelesinin gelişip güçlendiği ve de keskinleştiği bir devrede ve bu önemli ân'larda işçi sınıfına, emekçi halklarımıza ve tarihsel müttefiklerimize politika üretmekle yükümlüdür. Parlamentarizme ve ekonomizme sapmadan kitlelere doğru strateji ve taktiklerimizle kurmaylık etmek, komünistlerin görevidir. Kitleleri belli amaçlarla seferber etmeye aday birleşik, güçlü, güvenilir ve donanımlı **Kurum** ve **Araç**larımızın henüz üretilerek işbaşı yapamadığı devrelerde komünistler kitleleri sağlı "sol"lu burjuva politikaları karşısında yalnız bırakamazlar.

Önümüzdeki 12 Haziran 2011 tarihinde yapılacak milletvekili genel seçimlerinde, **İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ** olarak işçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği davasını savunan Marksist güçlerle gerçekten devrimci-demokratik güçler bu seçimlerde nasıl bir **ortak taktik** belirlemelidir sorusuna tutarlı cevap arıyoruz. Günümüz şartlarında farklı örgütsel formlarda durmayı uygun gören, mücadele içindeki özellikle Proleter Devrimci Kadrolarla nelerin ve nasıl yapılması gerektiğinin imkân ve fırsatlarını kolluyoruz. Bununla da yetinmiyor kolektif-pratik örgütçü çabalarımızla Devrimci Hareketimizi bir basamak daha ileri sıçratmanın yol ve yöntemlerini bulmaya çalışıyoruz.

12 Haziran 2011 tarihinde yapılacak milletvekili genel seçimlerinde işçi sınıfını, emekçi halklarımızı yalnız bırakmamalıyız. Bu seçim hesaplaşmasında bir yandan sağlı "sol"lu burjuva partilerini, diğer yandan sosyalizm adına(!) kitlelere parlamentarizmi ve burjuva demokratizmini aşlamaya çalışan burjuva ve küçükburjuva sapkın akımları tecrit ve teşhir etmeliyiz.

Bu seçimlerde, Komünist ve Komünizme yönelen bütün güçler, tüm gerçek Devrimci-Demokratik güçlerle ittifak halinde, **BAĞIMSIZ DEVRİMCİ ADAYLAR**'ın desteklenmesi için güçlü bir ortak kampanya örgütleyebilir ve örgütlemelidir. *Alınteri, Atılım, Barikat, Devrimci Demokrasi (Halkın Günlüğü), Devrimci Halkın Birliği, Devrimci Hareket, Devrimci Proletarya, Kaldıraç, Kızıl Bayrak, Kurtuluş Sosyalist Dergi (KSD), Mücadele Birliği, Partizan (Özgür Gelecek), Proleter Devrimci Duruş, Yeni Dünya İçin Çağrı, Yürüyüş*, vb... dağınık duruşlarıyla inisiyatifi filen her seçimde düzen içi güçlere bırakmak durumunda kalan adını sayamadığımız daha çok sayıda komünist ve devrimci birimin net bir devrimci platformun etrafında bir araya gelmesi durumunda ne kadar büyük bir politik gücün açığa çıkacağı gerçeğine gözleri kapamak, bu güçlerin düzenden bağımsız bir ortak konumlanışla ortaya çıkmasının koşullarını araştırmamak hiç şüphe yok ki büyük bir hatadır hatta sorumsuzluktur. Böyle bir umursamazlığın milyonların hareketlenme sancıları çekmeye başladığı bir ortamda devrimci hareketin kitlelerin gerisinde kalması anlamında ağır politik sorumlulukları olacaktır.

Bu ortak devrimci kampanya, yüzde yüz anti-kapitalist, anti-empyralist, anti-liberal, anti-şoven, anti-kemalist, anti-faşist niteliklere sahip açık ve güçlü bir **DEVİRCİ SİYASAL PLATFORMA** sahip olmalı;

- Öncelikli olarak işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın taleplerini öne çıkarmalı,

- Tutarlı-somut-amaçlı bir iktidar mücadelesine bağlı olarak işçi sınıfının siyasal ve sendikal birliğinin önemini vurgulamalı,

- Bağımsız sınıf tavrını gözeterek; tutarlı-somut-amaçlı bir iktidar projesine bağlı olarak demokrasi mücadelesini bilince çıkarmalı,

- Üretim, özel mülkiyet ve paylaşım ilişkilerine dokunmadan "barış, demokrasi, cumhuriyet, hak-

hukuk-adalet" söylemlerinin hiçbir kıymet-i harbiyesinin bulunmadığını kitlelere anlatmalı,

- Gizli cinayet şebekelerinin örgütlenmesinin "derin devlet" ya da "denetimsiz unsurlar" değil günümüzde en demokratik olanları dahil kapitalist devletin ayrılmaz bir parçasını oluşturduğunu emekçi halklara anlatmalı,

- İşçi sınıfı ve emekçileri sahte gündemlerle oyalayan, din, mezhep, cemaat, ırk, milliyet, cinsiyet temelinde birbirine karşı konuşlandırıp bölen burjuva politikalarını anladığı dilde karşıya almalı,

-Tüm milliyetlerden işçi sınıfının nihai kurtuluşu uğruna kapitalizme karşı devrimci mücadelesinin sadece meşru olmakla kalmayıp, son derece yakıcı bir ihtiyaç olduğunu açıkça ilan etmeli,

-İçinde yaşadığımız "empyralist savaşlar ve proleter devrimler çağı"nda emekçi insanlığın yaşamındaki az ya da çok anlamlı her türlü değişime giden biricik yolun, sağlı-"sol"lu liberallerin vaaz ettiği "barışçı" denilen, egemen sınıflara ve onların çürümüş rejimlerine yalvarma yolu değil, seçim ya da reform yolu değil, sistemin-düzenin kendilerine açtığı kanallara girmek değil, kendi devrimci kanalını kendi gücüyle açması yoludur. Bu yolun, Latin Amerika'dan, Avrupa'ya, Asya'dan, Ortadoğu'ya kadar muazzam bir yükselişte olan militan kitle mücadeleleri yolu olduğunu, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen-sömürülen emekçi halklarının birleşik devrimci mücadele yolu olduğunu, yüksek sesle ortaya koymalıdır. Devrimciler, Komünistler organik ilişkili, birleşik, güçlü, güvenilir, donanımlı güçleri ve çeşitli Kurum ve Araçlarıyla sürece müdahale etmelidir. Kurumsal merkezi disiplinli güçleriyle "**Bir, İki, Üç,... Daha Fazla Nepal, Daha Fazla Tunus, Daha Fazla Mısır!**" şiarını yükseltmeli,

- Kapitalist üretim anarşisi sistemi devam ettiği sürece, periyodik ekonomik krizlerin ve dünyanın dört bir yanında geleceksizlik tehdidiyle karşı karşıya olan milyonlarca gencin öfke patlamalarına yol açan kitlesel işsizlik, milyonlarca emekçiyi sefalet koşullarına mahkûm eden kitlesel yoksulluk gibi sonuçların kaçınılmaz olduğunu, kapitalizm yıkılmadığı sürece krizlerin faturasının şimdye kadar olduğu gibi bundan sonra da daima işçilere ve emekçilere ödetileceğini ortaya koymalı,

- Ulusal sorunda ve demokrasinin diğer tüm sorunlarında "çözüm" ve "açılım" adı altında sürdürülen utanmazca kırıntı pazarlığına ve şantaj politikasına karşı; tüm milliyetlerin ve dillerin (kendi kaderini özgürce tayin hakkı dâhil) tam hak eşitliğinin kayıtsız şartsız tanınması için mücadele bayrağını kararlılıkla yükseltmelidir,

- Başta Kızılbaş-Alevi halkı olmak üzere, Anadolu'da yaşayan tüm inançlardan halklarımızın resmî ideoloji ve inanç yorumları tarafından baskı altına alınmasına karşı aktif mücadele vermeli ve gerici ideolojilerin çok yönlü kuşatmasına karşı direnç göstermeliyiz.

Bu anlayışla önümüzdeki seçimlere **BAĞIMSIZ DEVRİMCİ ADAYLARIMIZLA** taraf olarak katılmalıyız.

Bu adaylar şunlar olmalıdır:

- Sanayi bölgelerinde yürütülecek militan bir kampanyanın isimleri etrafında örgütlenebileceği işçi hareketinde ön plana çıkan öncü işçiler (İstanbul için düşünürsek bunlar **Kanber Saygılı, Türkan Albayrak, Zeynel Kızılaslan**, gibi öncü işçiler, yine **TEKEL Direniş**'inde yer almış olan sınıf bilinçli işçiler),

- Her seçimde geniş demokratik kamuoyunun önüne (burjuva medyasının da yoğun desteğini arkasına alan abartılı kampanyalarla) sürülen ve bedel ödemedikleri demokrasi mücadelesine ucuz yoldan sahip çıkan liberal şöhetlere karşı; gerçek demokratik mücadelede geniş yığınların saygısını

kazanmış isimler (bunlar **Behiç Aşçı, Nevin Berktaş, Suzan Zengin, Barış Açık** gibi devrimciler), ve ülkenin dört yanındaki hapishanelerdeki bazıları ölüm sınırında olan çok sayıdaki **hasta devrimci ve yurtsever tutsakları** temsil edecek mümkünse bizzat bu hasta tutsaklardan adaylar.

- **Militan öğrenci ve gençlik hareketini**, yine özellikle hapishanedeki devrimci öğrencileri temsil edebilecek adaylar.

- **Emekçi kadın hareketini** temsil edebilecek adaylar.

Bütün komünist, devrimci ve gerçekten demokratik güçleri ve bütün sınıf ve tarih bilinçli işçileri harekete geçirebileceği açık olan böyle bir devrimci seçim kampanyası sokağın kullanılması planında,

- İşçi sınıfına ve emekçilere karşı gündemde olan ağır saldırılara karşı sürmekte olan mücadeleyle,

- Burjuva partilerinin işçi kolu pozisyonundaki "devlet sendikası" konfederasyonların sendika bayramı haline getirmeye çalıştıkları sarı 1 Mayıs'ına karşı, proletaryanın iktidar mücadelesi için enternasyonel bir siyasal mücadele günü olarak "**Kızıl 1 Mayıs**" için sürdürülmesi gereken mücadeleyle,

- Seçimler öncesinde kendilerine tek tercih olarak sunulan CHP'nin geleneksel hegemonyasından kurtaracak bir arayış içinde olan Alevi-Kızılbaş halkının kitlesel protestolarıyla,

- Henüz aşlamayan **Tarihsel 15/16 Haziran Direniş**i Devrimci geleneğimizin coşkusu ve ruhuyla **8 Mart** ve **21 Mart Newroz** çalışmalarıyla, ve büyük **TEKEL Direnişinin** 1. yıldönümünde yapılabilecek etkinlik ve eylemlerle,

Ve giderek daha da yayılıp derinleşebilecek gibi görünen Kuzey Afrika ve Orta Doğu ülkelerindeki muazzam tarihsel önemdeki devrimci gelişmelerle dayanışma amacıyla örgütlenebilecek eylem ve etkinliklerle güçlü bir biçimde birleştirilebilir ve birleştirilmelidir.

Bizler, **İŞÇİ BİRLİĞİ Kolektifi** olarak, böyle bir kampanyanın, diğer kazanımlarının yanı sıra, sınıf bilinçli proletaryanın önündeki en yakıcı ve en acil görev olarak gördüğümüz, tüm komünistlerin ve işçi sınıfının sınıf bilinçli öncüsünün güçlü bir bağımsız **Sınıf Partisi** olarak birleştirilmesi yolunda çok önemli bir kazanım olabileceğini düşünüyoruz. Devrimcilerin, Komünistlerin kolektif akli, kolektif bilinci ve kolektif eylemi örgütlenme becerisi bu seçim hesaplaşması sürecinde yeniden sınanıp denenecektir. İdeolojik, politik ve örgütsel güvencelerimizin ışığında anlamlı ve ileri bir adım atılacaktır. Atılmak zorundadır. Böylelikle kitlelerin devrimci inisiyatiflerine, işçi sınıfına emekçi halklara inanmayan umutsuz, ufuksuz, burjuva ve küçükburjuva "sol" akımlara da bir ders verilmiş olacaktır.

Böyle bir kampanyanın ortak olarak örgütlenmesini mutlaka başarması gerektiğini düşündüğümüz komünist ve komünizme yönelen güçlerin büyük bölümünün kendi örgütlerinin şahsında bu sorunun çözülmüş olduğunu savundukları, geriye kalanların büyük kısmının da bu sorunun yakın zamanda çözülemeyeceğine inandıkları gerçeğinden bizler elbette habersiz değiliz ve bu gerçeğe gözümüzü kapayarak hayallere kapılmıyoruz. Bu durumun geçici olduğuna ve sosyal pratikteki devrimci inisiyatif ve müdahalelerle aşılabileceğine inanıyoruz. Ancak temelsiz olduğunu herkesin bildiği söz konusu iddialardan vazgeçmeyi şart koşmayan ama Devrimci Hareketin bütününü her halükârda mutlaka ileriye sıçratacak böyle gerçek bir politik kampanyanın örgütlenmesinden kaçmak, söz konusu iddiaların temelsizliğini dosta düşmana bir kez daha kanıtlamaktan başka bir şeye hizmet etmeyen dar-grup çalışmalarıyla ya da etkisiz sözde kalan aktif boykot çağrılarıyla yetinmek veya en kötüsü

Devamı s. 9'da

100 Yıllık Sınıf Mücadelesi Tarihimizden - III -

(İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz'in 8. Sayısından devam)

27 Mayıs 1960'tan Sonra

• İşçi sınıfı hareketinin nicel olarak gelişen ekonomik, demokratik ve politik mücadeleler sonucunda 27 Mayıs 1960'tan sonra da niteliksel bir değişime-dönüşüme evrildiğini görüyoruz.

• 19-20-21 Kasım 1960 tarihlerinde yapılan Türk-İş 4. Genel Kongresi'nde DP iktidarına yakınlığı ile tanınan yöneticiler tümüyle değiştirildi. Seyfi Demirsoy başkanlığında yeni bir yönetici kadro işbaşına getirildi. Ancak, gelişip güçlenen işçi sınıfı hareketini ABD tipi sarı sendikacılıkla boğmak isteyen hâkim gerici sınıflar, bu yeni yönetimi de kısa sürede denetimleri altına almasını bildiler.

• 27 Mayıs 1960'dan sonra ülkeyi bir süre yöneten Millî Birlik Komitesi, en kısa zamanda toplu sözleşme ve grev hakkının tanınacağına ve sendikalar üzerindeki baskıların kaldırılacağına söz veriyordu.

• Ancak 1961 Aralık ayında kurulan ilk koalisyon hükümetinin programı ilân edilince, bu konuda en küçük bir açıklama bulunmadığı görüldü. Bunun üzerine "İstanbul Sendikalar Birliği" bir miting düzenlemek üzere karar aldı. 100-150 binin üzerinde işçinin katıldığı ülkemiz tarihinin en büyük işçi mitingi, 31 Aralık 1961 tarihinde, İstanbul Saraçhane'de yapıldı. İşçiler, cumhuriyetin kuruluşundan beri gaspedilen özgür sendika kurma, grev, toplu sözleşme haklarını ve taleplerini dile getirdiler.

• Bu yoldaki kültürel çıkışlarla 1963 yılına gelindi. İşçi sınıfı hareketi talepleriyle gündemi belirleyip iktidarı zorluyordu. Sermayenin çıkarları doğrultusunda hükümetçe sendikalar yasası önergesi ile toplu sözleşme, grev ve lokavt yasası önergesi hazırlanmıştı. Fakat bu önergeler bir türlü TBMM'den geçmiyordu.

• 28 Ocak 1963 tarihine gelince, sınıf mücadelesi tarihimizde özgün bir yeri olan ve işçi-kitle hareketlerinde geniş yankı uyandıran KAVEL fabrikası işçilerinin, doğrudan demokrasi ve doğrudan grev haklarını kullandığı görüldü. 220 işçinin çalıştığı bu fabrikadaki grev ve direnişler oldukça şiddetli oldu. Polisle işçiler arasında olaylar çıktı, birçok işçi yaralandı.

• KAVEL grevi sonrası hükümetçe hazırlanan, fakat TBMM'den geçirilmesinde sarsılan 274 Sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 Sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu 15.07.1963 tarihinde meclislerce kabul edildi. Anılan yasalar 24 Temmuz 1963 tarihinde yayınlanarak yürürlüğe girdi. Bu tarih, sanki işçi sınıfına çok büyük bir şey başlanmışçasına "İşçi Bayramı" olarak ilan edildi.

• Dönemin Çalışma Bakanı olan Bülent Ecevit'e "İşçi Babası" ve "Karaoğlan" payeleri(!)nin verilmesi işte bu tarihlere rastlamaktadır. Oysa Ecevit göstermelik ve Tarihsel Saraçhane Mitingi ve KAVEL grevi sonucunda iyice sıkışan sermayeyi rahatlatan 274 ve 275 sayılı yasaları alelacele TBMM'den geçirmiş, daha tam olarak söyleyenecekse: Geçirmiş zorunda kalmıştı. Patronlara "lokavt hakkını" bir hak olarak tanıyan Ecevit işte böylesine bir "işçi babasıydı!.."

• İşçi sınıfı hareketi, sınırlı ve kısıtlı da olsa 274 ve 275 sayılı yasalarla grev ve toplu sözleşme yapma haklarını büyük bir başarıyla kullanacaktı.

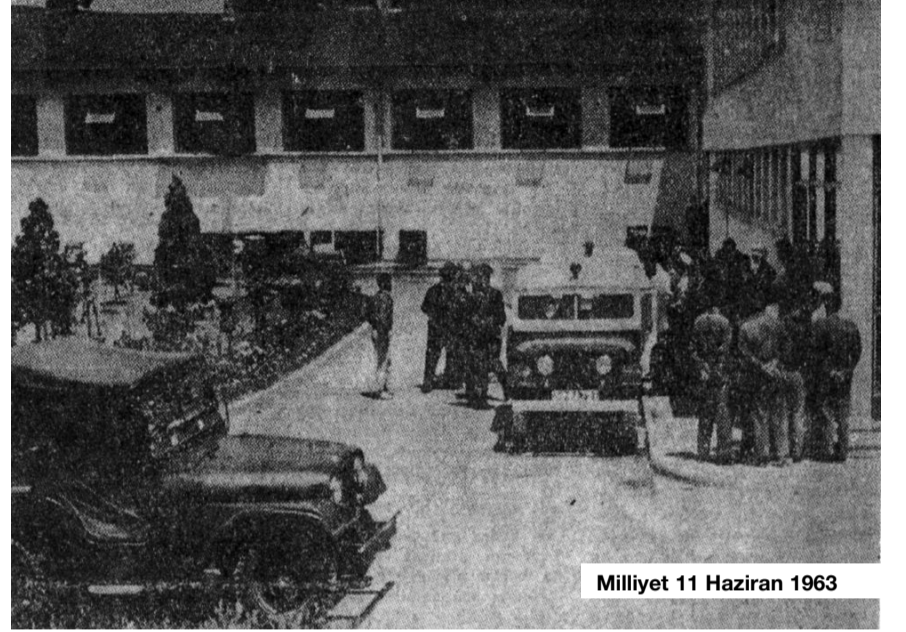
• Anılan yasalar o günkü anayasanın 47. maddesinin eşitlik ilkesine aykırıydı. Grev hakkının karşısına patronlara lokavt hakkı tanınmıştı. Genel grev, dayanışma grevi, siyasî grev hakkını gaspederek işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketin buluşup bütünleşmesi davasını engellemek istenmiştir. Yasa, getirdiği grev yasakları, grev yapmayı yasakladığı işçiler ve işkolları, grevleri erteleme yetkisinin hükümete tanınmış olması vb. gibi hükümleri dolayısıyla da demokratik olmaktan çok uzaktır.

• 275 sayılı yasanın kabulü ile ülkemizde ilk sözleşme, 11.09.1963 tarihinde Türkiye Birleşik Gıda İşçileri Sendikası (Gıda-İş) ile Hacıbekir Müessesesi arasında yapıldı.

• Anılan yasaların yürürlüğe girmesiyle yasa hükümlerine aykırı sayılan ilk "kanunsuz grev" de, 11.04.1963 tarihinde İstanbul-Zeytinburnu'nda Bozkurt Mensucat Fabrikasında oldu. İşçiler, toplu sözleşme görüşmeleri devam ederken topluca işi terk ettiler. Bu fiilî greve Sıkıyönetim el koydu. Sonuçta Zeytinburnu Asliye Ceza Mahkemesinde 1053 işçi aleyhine kamu davası açıldı ve işçiler hüküm giydi.

• Bu arada mevcut yasaya uygun olarak yapılan grevlerde bile birçok sendikacı tutuklanmaktan kurtulamadı. Kasım 1963 tarihinde yasal grev

Kavel fabrikasında işçileri grev teşvik eden 6 kişi nezarete alındı
Olaya Sıkı Yönetim ve Emniyet el koydu
(Yazısını 5 inci sahifemizde bulacaksınız)

Milliyet 11 Haziran 1963

uygulaması sırasında, Lastik-İş Sendikası yöneticileri ve Nisan 1964 tarihinde T. Maden-İş Sendikasının dört yöneticisi tutuklandı.

• 9 Mart 1965 tarihinde Zonguldak Kömür İşletmeleri Karadon kömür ocaklarında çalışan 5.000 işçi direnişe geçti. İşçiler, direniş nedeni olarak liyakat zammının dağıtım biçimini gösteriyorlardı. Ancak, gerçek neden patronu ve onunla işbirliği içindeki sarı sendika yöneticilerini protesto etmekte. Direnişin ilk günü iki mühendis yaralandı. İşçiler, ocakları kapattılar. Bölgeye polis ve jandarma getirildi, 10 Mart 1965 tarihinde de 49 işçi gözaltına alındı. 11 Mart 1965 tarihinde, direniş Kozlu bölgesinde de devam etti. İşçiler jandarma ile çatıştılar. Sonuçta Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar adlı işçiler öldürüldü. 12 jandarma eri ve 10 işçi yaralandı. İşçiler ölümlerini ve rehin aldıkları mühendisi vermemekte direndiler, olayları yatıştırmaya çalışan sendika yöneticilerini kovdular. Bunun üzerine bölgeye askeri jet uçakları sevk edildi, 14 işçi tutuklandı. O yılların en büyük ve yankı uyandıran bu işçi direnişi işçi sınıfı hareketindeki sınıf bilinçli işçilerin gidecek çoğalmasına ve kendisi için sınıf olma mücadelesine ivme getirdi. (Devam edecek)

İŞÇİ BİRLİĞİ

* Bu yazı, Sırrı Öztürk'ün kaleme aldığı, Sorun Yayınları tarafından yayımlanan ve 1976'da 1. Baskısı, 2001'de 2. Baskısı yapılan "**İŞÇİ SINIFI SENDİKALAR VE 15/16 HAZİRAN -Olaylar-Nedenleri-Davalar-Belgeler-Anılar-Yorumlar**" isimli çalışmasından yararlanılarak hazırlandı.

KAVEL

İşime karım dedim,
Karıma Kavel diyeceğim.
Ve soluğum tükenmedikçe bu doyumsuz dünyada,
Güneşe karışmadıkça etim
Kavel Grevcilerinin türküsünü söyleyeceğim.
Ve izin verirlerse Kavel Grevcileri,
İzin verirlerse İstinyeli emekçi kardeşlerim,
İzin verirlerse Kavel Grevcileri,
Ve ben kendimi tutabilirsem eğer sesimi tutabilirsem
O çoban ateşinin yandığı yerde Kavel'de,
O erkekçe direnilen yerde, Kavel'de
Karın altında nişanlanıp dostlarımla arasında
Öpeceğim nişanlımı Kavel kapısında
Ve izin verirlerse İstinyeli emekçi kardeşlerim
İzin verirlerse Kavel Grevcileri
İlk çocuğumun adını Kavel koyacağım.

Hasan Hüseyin Korkmazgil

Çağımızın Kawa'sı Proletaryadır! Newroz'da Sınıf Mücadelesinin Ateşini Körükle!

Hükümet çizgisindeki 'terör uzmanı' Bay Sedat Laçiner bir televizyon kanalında konuşuyor: 'Mevcut partilerin kapatılmasının bir çözüm olmadığı ortaya çıkmış. Kapatılan partiler yerine kolayca yeni bir parti kurulabilmektedir ama yeni kurulan partiler de PKK'nın denetimi altında kalmaktadır. Bunun yerine tam tersine daha fazla parti kurulmalı. PKK'nın legal temsilcisi olan partinin dışında yeni Kürt partileri hatta yeni Kürtçü partilerin kurulması PKK'nın bu alandaki tekeline kırılmak için teşvik edilmeli...' Kısacası PKK olmasın da isterse 'Kürtçü' olsun.

Bay Laçiner sadece kendi kişisel görüşünü dillendirmiyor. Dile getirdiği devletin ve hükümetin de yarıresmi görüşüdür. Bu görüş liberaller tarafından da hareketle paylaşılmaktadır. Şu farkla ki Laçiner gibiler bunu 'Kürt siyasetinde çoğulculuğun sağlanması', 'Kürt siyasetinin demokratikleştirilmesi' gibi süslü ambajlarla paketlemiyor. Böyle bir politikanın mevcut durumu (liberallerin çok sevdiği belirsiz tabirle söylersek 'statüko'yu, Marksist yani açık ve bilimsel terminolojiyle söylersek 'ulusal hak eşitsizliği' durumunu) koruyabilmek için PKK ve BDP tarafından ısrarla kenetlenen milyonları parçalamak amacıyla gerekli görüldüğünü fazla süslemeden açıkça ortaya koyuyor. Ne var ki şimdiye kadar PKK ve BDP'ye bu anlamda 'alternatif yaratma yönündeki çok yönlü girişimler büyük ölçüde başarısızlığa uğradı. Örneğin 2008 yılında 'ülkücü-liberal' Bay Mümtazer Türköne'nin Şerafettin Elçi, Abdülmelik Fırat (2009 yılında öldü) gibi isimlerin öncülüğünde kurulabileceğini duyurduğu, *Zaman*, *Aksiyon* gibi konumu ve misyonu belli yayınlarda da reklamı yapılan (bkz. örn. PKK'sız Kürt Siyaseti, *Aksiyon*, 7.1.2008) sözde AKP ve DTP dışındaki güçlere seslenecek yeni 'Kürt sağ partisi' şimdiye kadar hayat bulamadı.

Ulusal hareketin DTK (Demokratik Toplum Kongresi) hamlesiyle belli talepler etrafında daha geniş bir cephe oluşturma çabası, bu durumda doğal olarak, hem açık sözlü statükocuları, hem de 'özgürlükçü' ve statüko düşmanı geçinen liberal statükocuları çileden çıkarmaktadır. Özellikle PKK'yle iş adamları örgütleri ve Kürt burjuvazisini temsil eden diğer 'sivil toplum' örgütleri arasında referandum sürecinde ortaya çıkan tartışmalar, yine son süreçte Şiwan Perwer gibi bazı sembolik isimlerle olan sürtüşmeler gibi 'fırsat'lardan sonuna kadar yararlanmak için her şey yapıyor. Bir yanda hükümet önde gelenleri PKK'yle çelişkileri olan ve 'bölge'de etkili olabileceğine inandıkları bütün şahsiyetler ve odaklarla dayanışmalarını sergilerken, öte yanda statükonun en ateşli sözcülüğüne soyunan liberaller ağızlarına gelen (elbette en son 'özgürlükçü' moda uygun) bütün 'küfürleri' sıralıyorlar: 'Stalinistler', 'Baasçılar', 'siz çoğulculuktan ne anlarsınız', 'tek istediğiniz kendi mutlak iktidarınızı kurmak ve başka hiç kimseye söz hakkı tanınamak', vb. vb...

Günümüzde artık o klasik 'vatan haini gomonistler', 'moskof uşakları' söyleminin zemini kalmamış bulunuyor. Neo-klasik diyebileceğimiz 'bölücü', 'vatan haini' söylemlerinin de Fırat'ın doğusuna sökmediği iyice kanıtlandığından, liberallerin bu 'ilerici, çağdaş, Kopenhag Kriterlerine uyumlu' küfürlerine rejimin bekası(!) adına büyük bir ihtiyaç duyulmaktadır. PKK'nin SSCB'nin çözülmesinden kısa bir süre sonra bayrağından orak-çekici atması, Öcalan'ın savunmalarında açık liberalizmin zaferini ilan etmesi, Marksist düşüncüyü terk etmiş olduğunu ve onun yerine barışçı bir anarşist-ekolojik felsefeyi benimsemiş olduğunu, bu yeni felsefenin hiçbir iktidar istemi barındırmadığını vb. ısrarla vurgulaması gibi faktörlerin, ne liberalleri ne de onların her zaman Kâbeleri olarak gördükleri emperyalist başkentleri ikna etmeye yetmediği anlaşılmaktadır. Her iki odak da Öcalan ne derse desin, PKK'nin 20. yüzyıldaki devrimci ulusal kurtuluş hareketlerine özgü özelliklerin tüm kalıntılarından tamamen arınmadığı sürece terörist damgasından kurtula-

mayacağına ısrar etmektedir. Bu bağlamda PKK için emperyalist merkezler tarafından hazırlanan tüm raporlarda ısrarla "son Stalinist örgüt", "son Marksist-Leninist örgüt" gibi ifadeler kullanılmaktadır.

Bunun tipik bir örneği 2007 yılında ABD Dış İşleri Ulusal Komitesi tarafından yayınlanan "**Kürdistan İşçi Partisi'nin Silahsızlandırılması, Terhis Edilmesi ve Topluma Yeniden Entegrasyonu**" başlıklı rapordur. Türk devletinin (kimilerinin zannettiği gibi hükümetin tek yanlı inisiyatifıyla değil, hükümet, ordu ve sivil yüksek bürokrasinin tam bir konsensüsü içinde)

"T.C. 'en büyük umut yaratarak en az somut ödün verme' politikası

"PKK'yi düz ovaya indirme" veya "Demokratik Açılım" adı altında uygulamaya koyduğu PKK'nin tasfiyesi projesinin ana hatlarını ortaya koyan bu resmî raporda, Latin Amerika'da, İrlanda'da ve benzer silahlı hareketlerin olduğu diğer ülkelerde hükümetlerin emperyalist merkezlerle eşgüdüm halinde uygulamaya koyduğu "Silahsızlandırma, Terhis Etme ve Topluma Yeniden Kazandırma" (Disarming, Demobilizing and Reintegrating, kısa adıyla 'DDR') politikasının PKK'ye uygulanması için nelerin yapılması gerektiği ortaya konulmaktadır. Raporun PKK'nin ideolojisinin açıklandığı bölümde örgütün "70'li yıllarda dünya çapındaki anti-sömürgeci hareketten etkilenerek" oluştuğu ve "PKK'nin programının Marksist bir proletarya devrimini öngördüğü" vurgulanmakta ve Öcalan'ın PKK'yi "Stalinist disiplinle işleyen katı hiyerarşik bir örgüt olarak şekillendirdiği, tek otoritenin daima Öcalan'ın elinde bulunduğu ve örgüt içindeki muhaliflerin şiddetli biçimde temizlendiği" belirtilmektedir. PKK'nin zaman içinde geçirdiği ideolojik dönüşümden, Marksizmi açıkça terk ettiğinden tek sözcük bile edilmemesi karakteristiktir. Emperyalist politika üreticiler, PKK'yi SSCB'nin çözülüşünü izleyen süreçte, hemen hepsi "barışçı" yöntemlerle tasfiye edilen 20. yüzyılda oluşmuş devrimci silahlı hareketlerin haddinden fazla yaşamış bir çocuğu olarak değerlendirmektedir. Bu bağlamda PKK yöneticilerinin Marksizmin yenilgisine ve liberal demokrasinin şanlı zaferleri hakkında ne gibi açıklamalarda buldukları onların gözünde (ve tabii ki onların hık deycisi liberallerimizin gözünde de) hiçbir şeyi değiştirmemektedir.

Söz konusu raporda PKK'nin tasfiyesi için Türk

hükümetine ve ilgili hükümetlere önerilen yöntemler şu başlıklar altında toplanmıştır:

- Reformları uygula
- Orduyu demokratikleştir
- Irak'ın egemenliğine saygı göster
- Af düzenlemelerini geliştir
- Müzakerecileri tayin et
- Bir Hakikatler ve Uzlaştırma süreci başlat
- Altyapı yatırımlarına kaynak ayır
- Sosyal refahı arttır
- Topluma kazandırmayı destekle
- İş olanakları yarat

- Havuç ve Sopa politikasını uygula (Avrupa'daki PKK'ye yakın kurumlardaki şiddeti savunan unsurların ezilmesi ve şiddeti tamamen terk etmeyi savunan çevrelerin desteklenmesini içermektedir)

Hemen fark edilebileceği gibi bunlar, hükümet, burjuva muhalefet partileri ve PKK tarafından "çözüm" adına bir bölümü ya da diğer bölümü ön plana çıkarılan unsurların neredeyse tamamını içermektedir. "Savaşma Konuş" sloganı altında belli yayın organları tarafından geniş bir zeminde yürütülmeye çalışılan liberal kampanyada da, diğer ülkelerdeki DDR süreçlerinden örnekler verilerek yine esas olarak bu önlemler tartışmaya açılmaktadır.

PKK'nin bu süreçten beklentisi, Güney Amerika, El Salvador gibi az sayıdaki birkaç örnekte olduğu gibi, verilen uzun süreli mücadelenin karşılığı olarak legal zeminde itibarlı bir siyasal güç konumuna kavuşabilmektir. TC devletinin beklentisi ise bu politikanın uygulandığı örneklerin çoğunda görüldüğü gibi sürecin uzun ve hiçbir pratik sonuç getirmeyen görüşmelere yayılarak rejimin uzun süredir tehdit kapsamında değerlendirildiği bir hareketin etkisinin büyük ölçüde kırılmasını sağlamaktır. Bunun için de "en büyük umut yaratarak en az somut ödün verme" politikası izlenmektedir.

Bütün bu projelerde yeterince dikkate alınmayan veya ucuz bazı yöntemlerle etkisinin kırılabileceği zannedilen bir unsur varsa o da "bölge'deki emekçi yığınların gerçek özelemleri ve talepleri için mücadele kararlılığıdır. Bu süreçte ulusal hareketin içindeki iki eğilim, kaçınılmaz olarak gittikçe daha belirginleşen ve sertleşen biçimde karşı karşıya gelmektedir. PKK ve BDP, "bölge'deki mülk sahibi sınıflar cephesinden kendisini tamamen emperyalist merkezlerin ve onların uyum içinde hareket ettiği sürece Türk devletinin insafına teslim etmesi için ciddi bir basınca uğrarken, "aşağıdan", ezilen ve sömürülen emekçi milyonlar cephesinden ise tam tersine daha kararlı bir mücadele yürütülmesi için aksi yönde güçlü bir baskıyla karşı karşıyadır. PKK'nin belli tavizler verilerek tamamen düzen içine çekilmesinin başarısızlığı durumunda gelecek kuşakların çok daha radikal bir çizgiyi ortaya koyabileceği düzenin "akıllı" temsilcileri tarafından yapılan değerlendirmelerde giderek daha sık biçimde vurgulanmaktadır.

Bu anlamda düzenin sahiplerinin belli ölçüler içinde kaldığı sürece kontrol edilebilir olarak değerlendirdiği gerilla eylemlerinden daha çok korktuğu bir şey varsa o da emekçi yığınların özellikle kentlerde gerçekleştirecekleri bağımsız kitlesel çıkışların gelişmesidir. Kuzey Afrika ve Yakın Doğu ülkelerindeki son örneklerde de görüldüğü gibi, inatçı gerici rejimlere az çok anlamlı geri adımlar atılabilecek tek yol kitlelerin bu tür bir bağımsız devrimci mücadele yoludur. Bu rejimlerin yıkılması ise sözkonusu mücadelelerin daha da örgütlü ve şiddetli biçimler almasına bağlıdır. Bu yüzden bu Newroz'da da ısrarla şunu vurgulamalıyız ki, günümüzün bütün Dehak'larına karşı gerçek bir mücadeleyi yürütecek olan çağdaş Kawa'lar bütün milliyetlerden proleter ve yarı-proleter emekçi yığınlardır.

H. Azad

Tepe Klima Direnişi Başarıyla Sonuçlandı

2010 Kasım ayından beri ücretlerini alamayan, 18 Ocak'tan bu yana direnişte olan ve 24 Şubat'ta da işyerini işgal eden Tepe Klima işçilerinin talepleri 4 Mart'ta kabul edildi. Tepe Klima patronu Necati Tepe, işçilerin istediği ücret ve diğer alacakları ödemeyi kabul etti.

İşçiler ve Limter-İş yetkilileriyle yaptığımız görüşmelerde, Pendik Emniyet Müdürü'nün de dâhil olduğu pazarlıklarda "Malını bize devretsin, biz çalışmaya devam edelim, biz yönetelim." benzeri konuşmaların da geçtiği aktarıldı.

Bir işçi süreci şöyle anlattı: "2008 krizine kadar patronla aile gibiydik. Şirketin batmasını istemedik. Ama kendi ailesi batırdı. Biz şirket batmasını diye bireysel kredi çekip bir kısmını patrona verdik. Ben onunla patron ilişkisi yaşamadım. Ama bu da bir yere kadar. O bu arkadaşlığı gözetmedi, lüks arabalara bindi. Oğlu hayatını yaşadı. İş için her yere gittik, Irak'a, Basra'ya bile gittik. Ama o kazandı, biz kazanmadık. Krizde 2-3 ay işler durdu sonra patladı. Bazen 24 saat çalıştığımız oldu. 2007'de oğlunu müdür atadı. Oğlu harcamasını biliyordu, kazanmasını değil. Varlığın içinde 1,5 trilyon borca girdi. Necati Tepe, bizim üzerimizden çiftlik aldı, ev, araba aldı. Hepsini oğlu veya karısı üzerindedir. Kasımdan beri maaş almadık. Burada arkadaşlar 600'le 1.500 TL arasında değişen maaşlar alırlar. Biz 3 yıldır hiç maaş zammı almadık. 4 aydır ücretlerimizi ödemedi, "bugün-yarın" diye diye oyalanarak 18 Ocağa kadar geldik. Paramız ödenmediği için girdiğimiz borçları, faizleriyle, masraflarıyla birlikte üstleneceğine dair bir metin hazırlamıştık. O gün sözde öde-

yecekti ama ödemedi. Bu sırada sendika ile (Limter-İş'le) de diyalogu sürdürüyorduk. Sonunda sendikaya üye olduk." İşçiler, haklarını aramak için eylem yaptıklarında patronun işyerine çağırıldığı polisin öncü olan arkadaşlarından birinin adını seslenerek içeri çağırıldığını, bu arkadaşın polise "İstiyorsanız karakola gidelim" dediğini anlattılar.

"Direnişi çadıra hapsetmek, akarsuyu havuza hapsetmek gibi bir şeydir."

İşçiler, direniş için doğru zamanı beklediklerini ifade ettiler. Yurtdışına mal götürmek üzere kapıda tırların beklediği sırada, harekete geçtiklerini ve bunun sonuç verdiğini de aktardılar. Direnişe destek veren, işçilerin üye olduğu Limter-İş Sendikası Başkanı Kanber Saygılı "Önemli olan işçilerin bir haklılık zemini yaratarak bunu yapmasıdır. Adım adım direnişi geliştirdik. Önemli olan yaptığımız eylemin anahtar rolü oynamasıdır. İyi bir sendika, iyi bir direniş için gereklidir. Ama işçiler arasında direnişi ayakta tutacak kararlı ve öncü işçiler olması gerekir. İşçilerin çalışma koşulları iyileştirilmek ve korunmak isteniyorsa, bu öncü işçilerin kellesi pazarlık konusu yapılmamalıdır, hiçbir taviz verilmemelidir" diye konuştu.

Sendika yetkilileri, ailelerin direnişe ciddi boyutta sahip çıkmasını önemli rol oynadığını, metal işçileri, inşaat işçileri, işçilerin aileleri ve komşularının destek çıktıklarını belirterek şunları eklediler: "Ailelerin, eşlerin, çocukların direnişi yerinde görmeleri,

ne kadar haklı olduklarını görmeleri önemlidir. Kadınlar direnişe kararlılık kattılar. Direnişi bir yere hapsetmemek gerek. Direnişi çadıra hapsetmek, akarsuyu havuza hapsetmek gibi bir şeydir." "İki kere patronun evinin önüne yürüdük. Polis bize saldırabilirdi ama biz de dövüşerek çekilmiş olduk. Dövüşmeden bir şeyi kabul etmek anlamsız."

Tepe Klimada biri muhasebeci olmak üzere toplam 14 kişi çalışıyor. İşçiler haftada normalde 45 saat çalışsalar da şehir dışına ve yurtdışına gönderilebiliyorlar ve bu ayrıca mesai demek. Firma, gemilerin iç dizayn, donatım havalandırma ve klima işlerini yapıyor.

İşçiler, patronun istediği polis müdahalesinin gerçekleşmediğini belirttiler ve şu yorumu yaptılar: "İsteselerdi müdahale edebilirlerdi ama emniyet müdürü patronla görüşüp olayın büyümemesi için bir an önce çözmesini istedi. **Tek bir patron işçiye karşı nasıl tavır takınacağını bilemediğinde devlet ona akıl veriyor.** Patron yiyip yutsa da devlet yiyip yutmuyor."

İşçiler, polis işgale müdahale için geldiğinde bir arkadaşlarının onlara, "**Kendimizi yakarız, nasıl Tunus'ta, Mısır'da insanlar kendilerini yaktılar, biz de ölür ve kamuoyuna, Türkiye işçi sınıfının tarihine mal oluruz**" diye karşılık verdiğini, bu tavrın ve müdahalenin bu tür küçük işyerlerinde gerçekleşen olayları daha da büyütmesinden duyulan korkunun, polisin geri adım atmasına ve patrona anlaşma için baskı yapmasına neden olduğunu ifade ettiler.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Metalde Grev Kararı

Birleşik Metal-İş Sendikası, MESS'le yapılan Toplu-İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca bu kapsamda örgütlü olduğu toplam 33 işyeri ve 15.000 işçi için grev kararı aldı. Buna karşılık olarak 22 Şubat 2011'de MESS Yönetim Kurulu da lokavt kararı aldı. Patronlar işçileri sindirmek ve durumu lehlerine çevirmek için grev oylaması talep ettiler. DİSK, daha önce 16 Şubatta yaptığı basın açıklamasında, MESS'in teklif ettiği % 5,35 zam oranının düşük olduğunu, krizde ücretlerin gerilemesini ve krizden sonra özellikle 2009'un ikinci yarısından itibaren gerçekleşen toparlanmayı yansıtmadığını belirtmiş, her işyerine farklı ücret zammının grup toplu-ış sözleşmesinin özünü zedelediğini söyleyerek, böyle bir sözleşmede bir de ayrıca sürekli işverenlerin teşvikiyle değişen iş yasalarına atıfta bulunulmasına karşı çıktıklarını bildirmişti. MESS ise Türk Metal ile Kasım ayı başlarında bayramdan hemen önce anlaşmaya varmıştı. Birleşik Metal İş Gebze Şubesi yetkilileri ile geçtiğimiz günlerde bu konuda yaptığımız kısa görüşme şöyleydi:

— **Sendikanızın aldığı grev kararı hangi işyerlerini kapsıyor? Herhangi bir engelle karşılaştınız mı?**

"16 Şubatta alınan grev kararı, toplam 33 işyeri ve 15.000 işçiyi kapsamaktadır. Bunlar 150 işçiden 2100 işçiye kadar çalıştıran işyerleridir. Areva, Sarıkuysan, Arfesan bunlardan bazıları. Bunlardan 12'si, toplam 4.500-5.000 işçi bizim şubemizde örgütlüdür. İşverenlerin talebiyle grev oylamaları yapıldı ve şu an tüm işyerlerinde bitmiştir. 33 işyerinden 22'sinde greve "evet" çıkmıştır. Sadece 5 işletmede, buralarda beyaz yakalı çalışanlar çoğunlukta olduğu için, "hayır" çıkmıştır. Bunlar yüksek maaşlı büro çalışanlarıdır. 6 işletmede ise iflas durumu olduğu veya yetki itirazı henüz sonuçlanmadığı için buradaki süre daha geriden işlemektedir ancak devam etmektedir, yani bu arkadaşlar henüz süreçten kopmamıştır. 22 işyerinde oylamaya itiraz beklemiyoruz. Grev bizim sendikamızın kararıydı bu yüzden başkasına oylatmayız. Üyelerimiz, mavi yakalılar bu yüzden grev oylamasına gitmediler,

yani bu yüzden 22 işyerinde "hayır" çoğunluk sağlayamadı.

"Grev kırılcılığa asla müsaade etmeyeceğiz. Taşeron getirtmeye çalışan işveren olabilir ancak bunun takipçisi olacağız ve izin vermeyeceğiz.

"Ezber bozmaktır bu diye düşünüyoruz. 1990 grevinden sonra 22 yıllık süreçten sonra bir ezber bozuldu. O günden bugüne "biri imzalarsa diğeri de imzalar" anlayışı vardı (MESS Türk Metal ile bayram öncesi sözleşme imzalamıştı). Şimdi bu bitti."

— **Anlaşmazlık nereden kaynaklandı?**

"Neden MESS'in önerisine hayır dedik? Üç temel sebepten dolayı:

1) Torba yasadaki sözleşmeyi etkileyebilecek maddelerin geriye çekilmesi. Toplu-ış sözleşmesinde bu hükümlere dayanılmasına karşı çıktık. Denkleştirme sürelerinin uzatılması gibi hükümler torbadan şimdilik çıkarıldı. Bizim isteğimiz de buydu. Ama seçim sonrasında tekrar gündeme gelecektir.

2) Ücret zamlarının şekline karşı çıktık. MESS her işletmedeki saat ücreti ortalamasıyla 5,35 çarpımı elde edilen rakamı sözleşme diye önümüze koydu. Bugüne kadar farklı işletmelerde çalışan her işçi arkadaş aynı oranda zam alıyordu. Ama bu dönem, diğer sendika ile (Türk Metal) imzaladığı anlaşmada hiç de adil olmayan bir yöntem kullandılar: Bir işletmenin saat ücreti ortalaması 4 lira, diğeri ninki 7 lira ise ilkinde 20 kuruş, ikincisine 35 kuruş zam yapılıyor. Bu taktik, bize göre metal işçisini bölmeye yönelik bir taktiktir. 20 yıldır aynı zammı

alıyorlardı, bu defa işletmeye göre bölündüler. Bu zam şeklini kabul etmiyoruz.

3) Ücretler konusunda. Ana firma da dâhil olmak üzere tedarikçi firmalarda örgütlüyüz otomotivde. Bu sektörde son 1,5 yıldır rekor üretim artışları var. Bundan dolayı biz de işçi olarak kendi payımızı almak istiyoruz. Bunlar ilk yüze, beş yüze giriyor, ben bundan işçi olarak kendi payımı istiyorum.

— **Grevin başarı şansı nedir?**

"Bu firmalar üretimlerini artırıyolar ve kriz öncesinden daha iyi durumdadır. Bu nedenle grev için zamanın uygun olduğunu düşünüyoruz. Elbette işverenlerin ve MESS'in de bu konuda adım atması gerektiğini düşünüyoruz. MESS'in adımlarını dikkatle takip ediyoruz. Önümüzde 30-40 gün var, bu sürede müzakereye kapalı değiliz. MESS'ten teklif gelirse bunu işyeri temsilcilerinden oluşan Toplu-İş Sözleşmesi Kurulu değerlendirecektir."

— **MESS'in sizinle daha iyi bir anlaşma yapması, Türk Metal'in durumunun sarsılması demektir. MESS patronları işçiyi Türk Metal'e zorla üye yapıyorlar. MESS kendi sendikasını harcar mı?**

"Anlaşma sağlanırsa Türk Metal'in ne yapacağı, ne olacağı bizi açıkçası ilgilendirmiyor."

— **Biraz da torba yasaya karşı faaliyetlerinizden bahsedelim. DİSK Şubat başında bir eylem yaptı ve müdahale edildi. Ne düşünüyorsunuz?**

"Torba yasaya karşı Ankara'daki eylemimizin etkili olduğunu düşünüyoruz. Eksiklik varsa bunun nedeni DİSK değildir, yapının genelinden kaynaklanmaktadır. Türkiye'de 25 milyon çalışan var. Biz isterdik ki herkes duyarlı olsun, hepsi katılsın. Biz buna inanıyoruz."

— **Örgütlenme faaliyetleriniz hakkında bilgi verebilir misiniz? İşçilerden sendikaya talep var mı?**

"Sendikamıza örgütlenme anlamında yoğun bir talep var. Elbette bizde de, örgütlenme dairemiz bu konuda çalışmalar yapıyor. Ancak tabandan yoğun bir talep var."

— **Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.**

Röportaj: İŞÇİ BİRLİĞİ

PTT'de İşçi Kıyımına Karşı Direniş

PTT Avrupa Yakası Posta İşletme ve Dağıtım Müdürlüğü (AVPİM) önünde Aralık ayı sonunda işten çıkarılan taşeron firma çalışanları 5 Ocaktan bu yana güvenceli ve devamlı bir işte çalışma ve işe geri alınma için başlattıkları direnişi sürdürüyorlar. Aynı amaçla Sarıyer ve Ankara'da da birer direniş çadırı bulunuyor. Haber-Sen'in 05.01.2011 tarihli basın açıklamasına göre, 31 Aralık 2010'da Ankara'da 82, İstanbul'da 105 işçi işten çıkarıldı. İşçiler, Türkiye genelinde bu sayının Aralıktan beri 1000'i bulunduğunu belirtiyorlar.

Direnişteki işçilerin verdiği bilgiye göre AVPİM bünyesinde 650-700 kadar taşeron işçi ve 1300 civarında kadrolu personel çalıştırılıyor. PTT 19 yıldır taşeron işçi kullanıyor. Taşeron işçilerin yaptıkları işle asıl iş arasında hiçbir fark bulunmuyor. Ancak bu işçiler yinelenen süreli sözleşmelerle yıllarca asgari ücretle ve güvencesiz olarak çalıştırılıyor. İşten çıkarılanlar içinde 4,5-5 yıldır çalışanlar olduğu gibi 17 yıldır çalışanlar da bulunuyor. Yıllarca aynı işyerinde aynı görevi yaptığı halde 4 yılda kâğıt üzerinde 4 taşeron firma değiştirmiş görünen işçiler var. Hemen hemen hepsi asgari ücretle çalışıyor. Hemen herkesin ailesinde diğer aile fertleri de çalışıyor.

İşçi açığı olduğu halde PTT bu açığı kapatmak istemiyor. Az işçiyle, az sayıda posta dağıtıcısıyla çok iş yapma politikası güdüyor. Bu da iş yükünün artmasına, postaların gecikmesine ve çalışanlarla sıradan vatandaşın karşı karşıya gelmesine neden oluyor, şikâyet olursa fatura işçiyeye kesiliyor. Gecikmeler yüzünden bazı dağıtıcıların dövülmesi olağan vaka haline geliyor. Birkaç kişinin yapacağı iş bir kişinin üstüne kalıyor. Bu da hizmetlerin aksamasına neden oluyor. Böylece PTT'nin satılmasının alt yapısı hazırlanıyor. İşçiler haftanın altı gün-

nü günde 9 saat çalışıyorlar ve ara dinlenmesi fiilen kullanılmıyor. Bayram tatillerinde işçiler ücretsiz çalıştırılıyor. Hak talebinde bulunulduğunda yönetim tarafından açıkça "Siz taşeronsunuz ne hakkınız var?" denilerek işçilere hakaret ediliyor.

PTT yönetimi işten çıkarmaları "iş yükü azaldı" diye haklı göstermeye çalışırken bir yandan işyerinde çalışmaya devam edip diğer yandan direnişe destek veren işçiler, iş yükünün iki katına çıktığını açıkça söylüyorlar.

İşyerinde, taşeron işçilerle kadrolu çalışanların arasında birleşmeyi engellemek ve çalışanları bölmek için son altı aydır yapay görev ayrımlarına gidildiği de belirtiliyor.

İşçiler, yönetimin daha dün "hakkını arayan kapımız açık, hakkını aramayan ölsün" dediğini, bugüne, PTT genel müdürü Osman Tural'ın kendilerini tehdit ettiğini ve alay etmeye çalıştığını, ancak kendilerinin de karşılık verdiklerini ve patronun mezarını kazmaya niyetli olduklarını belirttiler. İşe güvenceli olarak geri alınma taleplerinin "direniş çadırını kaldırın, birkaç kişiyi işten çıkarıp sizi alalım" şeklinde vaatlerle atlatılmaya çalışıldığını, ancak kendilerinin, içerideki arkadaşlarının da bu şekilde ezilmesine karşı oldukları için şantaj ve ahlaksızca vaatlere kanmadıklarını dile getirdiler. İşlerinde mücadele tecrübesi olmayan bazı arkadaşlarının tehdit ve şantaja boyun eğerek kendi arkadaşlarının işi pahasına patronun koşullarını kabul ettiğini, ne var ki bu işçilerin bu kez diğer arkadaşları tarafından "güvenilmez" olarak damgalanıp dışlandığını da eklediler.

Direnişteki işçilerin aktardığına göre, Polis, her zaman olduğu gibi burada da direniş çadırının kurulmasını ve dışarıdan ziyarete gelenleri engellemeye çalışmış ve provokasyonda bulunmuş. Ama

işçiler polisini tutumuna boyun eğmemişler. "Biz Polisi Tekel direnişine, direniş çadırlarına saldırılardan tanıyoruz. Her türlü bedeli

ödemeye hazırız" diyerek tehdit ve tacizleri boşa çıkarmışlar. PTT işçilerinin bu eylemine komşu işyerlerindeki matbaa işçileri, Topkapı İşçi Derneği üyeleri, Haber-sen (KESK), Tekstil-sen, Bayer fabrikasından işyeri temsilcileri, Emekli-sen, BDSP gibi çeşitli sendika ve siyasi partilerle farklı işyerlerinden işçiler destek veriyor.

PTT işçileri, sınıf dayanışmasına katkıda bulunacak herkesi davet ederek, 29 Ocak Cumartesi saat 13.00'te AVPİM önünde bir basın açıklaması yaptılar. Aynı zamanda bir imza kampanyası başlatılan PTT işçileri, 24 Şubat'ta Sirkeci Postanesi önünde bir basın açıklaması yaparak topladıkları imzaları meclise yolladılar. **Bu imza kampanyası, işten çıkartmalara, güvencesiz çalışmaya karşı, herkesin güvenceli iş sahibi olması, atılan arkadaşlarının geri alınması, torba yasa ile işçilerin soyulmasına ve işsizlik sigortası fonunun yağmasına son verilmesi, taşeron işçilerinin kadroya alınması taleplerini içeriyordu.** Onların bu eylemlerine yine direnişte olan Ontex Tekstil işçileri de destek verdi. PTT işçileri bu taleplerle kurdukları direniş çadırında nöbet tutmaya devam ediyorlar.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Bericap Direnişi: Baskılara Rağmen Devam

2010 Ocak ayında Petrol-İş Sendikası toplu iş sözleşmesi imzalayan Gebze'deki BERİCAP fabrikasında, bu tarihten beri sendikali işçilere karşı her türlü baskı yapıldı, hakaret ve tehditler yağdırıldı. Sağlık problemlerinde bile sendikalılara zorluk çıkarıldı. 23 Aralıkta, patronlarının mesai saatlerini Toplu İş Sözleşmesindeki (TİS) koşullara aykırı olarak tek taraflı düzenlemek istemesi bardağı taşıran son damla oldu. Bu harekete karşı çıkan işçilerden 4'ü atıldı, 12'sine ücret kesme cezası verildi. Bunun üzerine atılan arkadaşlarına destek veren onlarca sendikali işçi de işten çıkarıldı. Direniş, 24 Aralıktan bu yana devam ediyor.

İşçiler, patronlarının sendikali arkadaşlarına TİS'e aykırı olarak gece vardiyasında çalışma teklif ettiğini, fazla mesai ücreti de verilmeyeceğini söylediğini anlatıyorlar. Hemen hepsi sendikali olan ve dayatmayı kabul etmeyen 16 kişi disiplin kuruluna sevk ediliyor. 23 Aralıkta 4 işçi atılıyor. Diğerleri ücret kesintisine tabi tutuluyor.

İşyerinin içinde ve etrafında kameralar var, gerek çalışanların gerek direnişteki işçilerin hepsi keyfi bir biçimde kayıt altına alınıyor.

İşçiler huzurlu ve insanca çalışma ortamı, sendikalılara karşı ayrımcılık yapılmasına son verilmesini ve tüm arkadaşlarının işe alınmasını talep ediyorlar. İşyerinde toplam 203 kişi çalışıyor. Bunların 135'i üretimde geri kalanlar büro veya idari kısım elemanı. Asıl üretimde çalışanların ezici çoğunluğu (100'den fazla) sendikali. En az beş yıllık çalışan var. Kıdemi 15-20 yılı bulan işçiler de var.

Bericap Alman firması ve buradaki işi Özgür Akın adlı bir Türk yönetiyor. Tüm dünyada asıl firmanın 17 ülkede işyeri var. Ama Mısır ve Kazakistan fabrikaları, Türkiye Gebze'deki Bericap'ın sermayesiyle kurulmuş. Şirket burada kullanmadığı makineleri oraya gönderiyor. Coca Cola, Pepsi, Dyo, Opet, Castrol vb. ürünlerin kapakları burada yapıyor. Üretim ve satış krizde durmamış. Ücretlere zam da olmamış. Patron zam isteyen bir işçiyeye

"Yılda 10.000 TL kazanıyorsunuz. Bu normal bir aileye yeter" demiş. İşçilere firmanın sürekli zararda olduğu anlatılmış. Ama sözde zarar eden firma, üretim kapasitesini arttırmış, yeni makineler alıp yeni binalar inşa etmiş. Üretim kapasitesinin yanı sıra müşteri sayısı da artmış. Yeni siparişler almaya başlamış. Sendikaya başvurularda tüm bu sıkıntılar etkili olmuş. Sendikaya üye olunca, 5 yılda verilen disiplin cezası ve savunma almalar, 1 yılda yaşanmaya başlamış.

Çalışma Koşulları:

İşçiler sendikadan önce kendilerine zorla fazla mesai yaptırıldığını anlattılar. Fazla mesai için muvafakatname işçilere zorla imzalatılıyor, "aksi halde 'savunmanızı alırsız' diye tehdit ediyorlardı." İmzalamayan işten atılıyor. 12 saatlik 2 vardiya halinde çalışılıyor. İşçi akşam saat 17.00 veya 19.00'da onarım için işe çağırılıyor, kart bastırılmıyor. Ama asıl mesaisi 24.00'da başlıyor. Normalde haftada üç dört kez 12 saatlik mesai yerine bu şekilde günlük 12 saatin de üzerine çıkılıyor, günde 16 saat ve daha fazla süreyi bulan çalışmalar ortaya çıkıyor. Ayrıca patronun daha önce örneğin 08.00'de işe başlatacağı işçiyi 07.00'de işe başlattığı da oluyor. "Sendikadan önce, 11 senelik çalışanlara fazla mesai ve her şey dâhil diyerek 800 TL veriliyordu. Şimdi bu normal mesai ücreti oldu. Sendikadan sonra 3 vardiyaya geçildi ve fazla mesai ücretleri ödenmeye başlandı. Madem daha önce dâhildi, neden şimdi ayrıca ödemeyi kabul ettiler?" Bir işçi, daha önce kendisine verilen kullanma talimatı şefi tarafından keyfi bir biçimde değiştirilip "uymadın" diye savunmaya çağırılmış.

İşçiler ayrıca şunları da ekliyorlar: "Yönetim sendikaya karşı. Günde 2 çay molası hakkını zorla aldık ve zorla kullanıyoruz. TİS'den bir ay sonra fiilen kullanmaya başladık. Bu mola ve yemeklerde makineler durdurulmuyor. Bir bölümde 1 kişiye örneğin 4 makine baktırılıyor. Bu değişiyor. Yemek

veya çay molasında, bir arkadaş diğerinin makinesine bakıyor. Böylece 1 kişi 8 makineye bakmaya başlıyor. "Mola" böyle oluyor. Hatta bizim yemek molasında bir kişi yemeğe gittiğinde onun makinesine diğer iki arkadaşın baktığı, böylece iki kişinin 15 makineye baktığı durumlar da var. Değiştirme elemanı çalıştırılmadığı için böyle. Böyle bir eleman çalıştırılmasını istediniz mi disiplin kurulu (yani dolaylı olarak kapı) gösteriliyor. Sendikadan önce daha da kötüydü, bir bölümde bir işçi izne çıkacağı zaman diğerleri 7 gün 12 saat çalıştırılıyordu. Arkadaşlar hayaletle dönüyordu. Hafta tatili kullanılmıyordu." Sendikali işçilere yapılan baskının verdiği boyutları anlatmak için bir işçinin, "kalite ve güvenlik şefi Cüneyt Ertürk, evimizi, ailemizi arayıp tehdit ediyor, 'sendikadan çıkmazsanız, hijyen testinde farklı sonuç yazarız' diye korkutmaya çalışıyor" deyişini aktarmak yeterli aslında. İşyerinde sürekli küfür ve hakaret var. Hatta bir olayda 'öneriler' kutusuna "küfür etmeyin" yazılınca, küfreden şefler "bunu kim yazdı" deyip bir daha küfredememişler.

İşçilere karşı fabrika sahiplerinin akıl hocalığını yapan "eğitilmiş kişi" **Akansel Koç**, Türkiye Deri Sanayi İşverenleri Sendikası danışmanı, Milli Prodüktivite merkezi başkanı ve Asgari Ücret tespit komisyonu üyesi. İLO'da TİSK'i temsil ediyor. İşçiler bu adamın makam arabasıyla her gün fabrikaya gidip geldiğini belirtiyorlar. Disiplin kuruluna bu adam da katılmış ve işçileri sorgulamış, baskı yapmış. İşveren sendikası onu buraya "danışman" olarak yollamış. Akansel Koç muhtelif kereler işyerinde işçilere doğrudan doğruya baskı yapmaya çalışmış, tehdit etmiş.

Patron, direniş başladıktan sonra aşağı yukarı 50-60 kişilik bir taşeron işçi kafesi getirtmiş. Kocaeli Belediyesi'nin özel halk otobüsleri bu iş için servis yapılmış. Taşeron işçileri bulan "Özalp" firmasının, Kocaeli Belediyesi'nin taşeronu olduğu söyleniyor. Daha sonra bu işçilerin de bir kısmı gönderilip başka yerlerden işçi getirilmeye ve kad-

Devamı s. 7'de

Sona 'Erdirilen' Sa-Ba Direnişinde Yaşananlar

SA-BA Endüstriyel Ürünler İmalat ve Ticaret A.Ş.'nin Tuzla Boya ve Vernikçiler Organize Sanayi Sitesi'ndeki fabrikasında Petrol-İş sendikasına üye oldukları için işten çıkarılan 100 işçinin 20 Aralık'ta başlattıkları direniş, yine yirmi gün sonra sendikanın işverenle anlaşması üzerine sona erdi. İşverenin ilk teklifi kabul edildi, direnişteki 100 işçiden 35'i tazminatları ödenerek işten çıkarıldı. Geri kalanlar işe alındı. Ancak edinilen bilgiye göre bunlardan da bazıları daha sonra işten ayrılmak zorunda bırakıldı. Tüm bu manzara, daha önce basın açıklaması yapıp "sonuna kadar yanlarındayız" diyen bazı sendikacılar tarafından "zafer" olarak tanıtıldı. Anlaşılan bazı sendikacılarımız, "sonunu" çabuk getirmek için işçilerin yanında oluyordu. Her ne kadar daha önce sendikanın giremediği organize sanayiye sendika sokulması bir başarı olsa da, bu azıcık başarı dahi, çadıra mahkûm olmaksızın eylemliliklerini sanayi bölgesine taşımaya ve diğer işçileri de uyandırmaya çalışan Sa-Ba işçilerine ve işçiler arasında samimi bir kitle çalışması yapmaya gayret eden komünist bilinçli unsurlara aittir, her fırsatta kitle hareketliliğini polisten beter engellemeye çalışan sendika bürokrasisine değil. Ve her şeye karşın bu işyerinde yaşananlar ibret olması bakımından önemli.

Sendikalaşma mücadelesinin 3 aya yakın bir zamandır sürdüğü Sa-Ba patronu önce 17 Aralıkta sendikalı 4 işçiyi "performans" düşüklüğü bahanesiyle işten çıkardı. Üstüne üstlük toplantı yapıp bu "işlemin" devam edeceğini söyleyerek açıkça sendikal örgütlenmeyi bitireceği tehdidini savurdu. 96 sendikalı işçi bu tavra karşı 20 Aralık'ta tepki gösterince işe alınmadılar. Ayın 21'inde patron işçilere karşı tespitte bulunmak için Kartal İş Mahkemesi'nden bir hâkim ve bilirkişi getirtti. İşçilerin verdiği bilgiye göre saat 14.00 sularında talepte bulundu. Başka zaman günlerce bekleyen "tarafsız" Türk mahkemesi, hemen işe koyuldu: 2 saat sonra saat 16.00'da, hâkim de bilirkişi de patronun ayağına geldi.

İşçiler sendikalı oldukları gerekçesiyle atılan tüm arkadaşlarının geri alınmasını ve sendikanın tanınmasını talep ettiler. Kendilerini sendikalaşmaya ve direnişe götüren koşullar ise kendi ifadelerine göre şöyleydi: İşçilerin ücretleri geç ödendiği halde kriz döneminde fabrikaya en az 6 yeni makine alındı ve yeni binalar eklendi. İşçiler kâğıt üzerinde haftada 6 gün çalışıyorlar. 8'er saatlik üç vardiya halinde çalışıyor görünmelerine rağmen, gerçek çalışma süreleri bunu aşıyor. Çünkü işyerinde zorla fazla mesai yaptırılıyor. Bazı işçilerin günde 16 saat çalışıp 4 saatlik uykuya tekrar işine döndü-

ğü görülmemiş bir olay değil. Patron, sabah 08.00 vardiyasında işe başlayan işçiyi, saat 16.00 servisine yetişemezse, saat 24.00 vardiyasına kadar, yani tam iki vardiya 16 saat çalıştırıyor. İşçi mesaiye kalmayı reddederse izninden oluyor. Firma işçiden haftada en az 3 gün 16'şar saat istiyor. İşçi bu şekilde hafta tatiline hak kazanmış olsa bile her hafta tatil yapması gereken sürede de çalışıyor. Buna karşılık ödenen (ancak geç ödenen) hafta tatili ücreti ise yasaya aykırı olarak sadece % 50 zamlı ödeniyor. 6 yıllık kıdemi olan kalifiye işçiler bile ancak aylık 750 TL net ücret alabiliyor. Yeni girenlerse ancak 630-650 TL arasında alabiliyor. Askerlik sorunu olanlar için ücret sadece 600 TL. Vardiya sistemi, bu dağın başındaki sanayi bölgesinde, tüm acımasızlığıyla uygulanıyor. 24.00-08.00 vardiyasında, yani gece işten çıkarılan iki işçiden birinin, o

saatte servis olmadığından, polis nezarethanesinde sabahladığı, diğerinin evini nasıl bulduğunun ise meçhul olduğu söyleniyor. Yani patron o kutsal "mülkiyet hakkını" kullanarak işçileri gece dışarı atıp dağ başında bırakıyor. Öğlen yarım saatlik yemek molası ve sabah saat 10.00'da 10 dakikalık çay molası ise, işçiler için mola olmaktan çok uzak. Çünkü bir işçi bir makineye, bazen de iki makineye bakıyor ve ne yardımcı eleman ne de makineyi emanet edeceği yedek eleman olduğundan, ya hiç mola veremiyor ya da molaya işçiler hep birlikte çıkamıyor, dönüşümlü yapılıyor veya mola molaya benzemiyor. Sipariş yetiştirme baskısından işçilerin tuvalete gitmesine bile izin verilmiyor.

Daha önce patron, kriz sırasında işsizlik sigortasından işçilerin kısa çalışma ödeneği almasını sağlayıp, parayı yine işçilerin sırtından ödeterek, normalde çalışmadı diye beyan ettiği işçileri çalıştırmış. Bu üçkâğıtçılık, iki ay sürmüş, işçilerin tehdidi üzerine kaldırılmış. Sendikal faaliyet başlayınca yemeklerde kısıntıya gidilmiş. Yerleşim yerlerine çok uzak bir sanayi bölgesinde olan fabrikada, işçilerin servis hakları, "yakıt pahalı" bahanesiyle en rezil biçimde baltalanmış. Kısacası "görünmeyen ücret" düşürülmüş. Bir işçi şöyle diyordu: "İçeride diktatörlük var. Yol parası verilmiyor, işçi kendi cebinden

ödüyor. İşçi nasılsa boyun eğer, sesini çıkarmaz diye düşünüyorlar. Şu anda içeride kalanlar sendikalı olmasın diye ücretleri artırılıyor ve ayrıcalıklı muamele yapılıyor. Patron, işçiye yemek vermiyor ama kapıdaki polise erzak veriyor." Sendikanın bu sanayi bölgesinde şu an var olduğu tek yer Sa-Ba olarak gösteriliyor. Bu yüzden bölgedeki diğer sanayiciler maddi ve manevi destek oluyorlar Sa-Ba patronlarına.

İşçilerin sağlıkları patronla anlaşmalı olan yakındaki Yüzyıl Hastanesi'ne emanet. İşyerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri ise tamamen işçilerin inisiyatifleriyle alınmış ve patron hiçbir şey yapmamış. Kesici aksamı olan metal malzeme için işçiler uyarı yazılarını kendileri yerleştirmişler! İşyerindeki üretimin esas maddesi olan plastik ise kanserojen nitelikte ve işçiler buna fazlasıyla maruz kalıyor.

İşyerinde direniş sırasında 50 kadar memur ve 45-50 kadar polis korumasıyla getirilen taşeron işçi çalıştırılıyor. İşçiler bu servisleri engellemeye çalıştığında sadece polisin değil, sendikanın da engellemesiyle karşılaşmışlar. Memurlar ise, işyerinin kaymak tabakasını oluşturuyor. Fabrika otomotiv sanayinin çeşitli parçalarını (iç aydınlatma, reflektör vb.) üretiyor. Satışlarının % 60'ının Ford Otosan'a yapıldığı belirtiliyor. Diğer müşterileri arasında FIAT, Renault, Isuzu gibi firmalar da var. Siparişi yetiştirmek için küçük atölyelere de iş veriyor. Patronların Koç'a ait fabrikalara çalışmasının, direnişin bir an evvel sonlandırılmasında etkili olduğu da söylentiler arasında. Patronlar iki kardeş ve ikisi de işçilerin söylediğine bakılırsa, Galatasaray Lisesi mezunu, yani "arkası kuvvetli" kimseler: Mahmut Bülent Özlü ve Hüseyin Tunç Özlü. Mahmut Bülent Özlü, Galatasaray Yardımlaşma Vakfı'nın üyesi, varlıklı bir "hayırsever". Bu beylerin işçilerin başına gardiyan diye diktiği "ustabaşı" ve "şefler" ise, işçilerin anlattığına göre küfür, hakaret ve kadın işçileri tacizde usta (!) kişiler.

Daha önce direnişteki UPS işçileri (TÜMTİS), Bericap işçileri ile TIB DER, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Basın-İş gibi kuruluşlar, Sa-Ba işçilerinin işte bu direnişine destek verdiler. Köle sahipleri ise Sanayi Bölgesi'nin patronlarıncı bir an evvel bu direnişi bitirmeleri için desteklendiler. Hangi sınıfın dayanışması kazanacaktı? İşçilerinki mi, patronlarıncı mi? Bu sorunun cevabı, palavrası bol, ama temel görevi her somut adımda işçinin mücadele deneyimini planlayıp yükselterek katılımı ve sınıf dayanışmasını artırmak yerine önüne geçmeye yeminli sendika bürokrasisinin gayretleriyle "şimdilik patronlar" oldu.

İŞÇİ BİRLİĞİ

6.sayfadaki 'Bericap Direnişi: Baskılara Rağmen Devam' yazısının devamı

ro toplanmaya çalışılmış. "Sendikalı olmayanlara iyi davranılıyor, elden ödeme bile yapıldığı söyleniyor. Sendikalı olmayın diye. Hijyen gereklidir diye eğitim veriliyordu. Çünkü gıda sektörüne de üretim yapılıyor. Ama şimdi nereden geldiği belirsiz adamlar çalıştırılıyor. Ama biz 10 yıldır eğitim alıyoruz. Biz burada olduğumuz sürece onlara (taşeron işçilerine) iyi muamele edilecek, biz gidersek onlarda görecekler". Direnişe karşı polis ve belediye işbirliği içinde sendikanın girmemesi için her türlü desteği sağlıyor. Belediye, direniş çadırını zabıtayla kaldırmak istiyor. Taşeron işçiler, içeriye polis desteğiyle getiriliyor. Çevik kuvvet içeride bekliyor. Sivil polis de oluyor. Kısacası polis rejimi öncelikle burada hâkim. 3 Ocağı 4'üne bağlayan gece, işçilerin direniş çadırları söktürüldü. Polis, işçileri tehdit etti. İş-

çilerle polis arasındaki çadır kavgası, sendikanın otobüs kiralamasıyla şimdilik son bulmuş.

Aileler, önceleri direnişe "niye yaptınız?" diye karşı çıkacak olsalar da sonradan hiçbir desteği esirgememişler. Gebze Sendikalar Birliği, Megaplas, Süperlas, Tekno Kauçuk, Lever, Bayer, Dyo, Pimaş ve birçok işyerinden işçi gelip destek vermiş. Birleşik Metal İş, Nakliyat İş ve Lastik-İş de direnişe destek vermiş. İşçiler "işe alınana kadar buradayız" diyorlar. Kendilerinin daha önce Mutaş direnişine destek vermek için gittiklerini de eklediler. Kendisini "milliyetçi" olarak tanıtan, "milliyetçi" kesimin işçilere tavrı kendisine anlatılınca "onlar zaten sermaye milliyetçisi" diyen bir işçi ise şöyle dedi: "Burada daha önce sendikal mücadelede yer alan bazı arkadaşların, kendine sosyalist, sosyal de-

mokrat diyen bazı kimselerin şimdi patronun yanında içeride olduğunu görüyoruz. Bu bize ağır geliyor. Söylediğim gibi ben milliyetçi bir insanım. Buraya gelen devrimci grupları terörist olarak düşünüyordum, şimdi değişti mi? Belki biraz, ama bana öyle (arkadaş) satıcıları gelip solcuyum, sosyalistim demesin. Buradaki patronlarımız da sosyal demokrat insanlar ona bakarsan. Sermaye nasılsa kendini kurtarıyor, bizim işçiler olarak birlik olmamız lazım." Portekiz'deki büyük grevden bahsedildiğinde "Adamlar senlik-benlik olayını bitirmişler o zaman, işi çözmüşler" diyen aynı işçi şöyle diyor: "Şu torba yasa geçsin, 10 sene sonra herhalde biz de Mısır gibi olacağız."

İŞÇİ BİRLİĞİ

Eski Bir TEKEL İşçisiyle Görüşme

(TEKEL Direnişinin 1. Yıldönümü Dolayısıyla)

“TEKEL, özelleştirme süreci ile başladı. Özelleştirme, AB'nin, IMF'nin, ABD'nin politikasıdır. Devlet politikasıdır. Düzen partileri bunu savunmuştur. CHP, gösterilerde ön safta göründü. Taşeronluğa karşıyım diyor ama kendi belediyelerinde, işyerlerinde taşeron çalıştırıyor.

“1999-2000'de Tüpraş, Telekom, Pektim, TEKEL özelleştirmeleri gündemdedi. TEKEL'de Cevizli Sigara Fabrikası'ndaki ileri işçilerin inisiyatifleriyle ortak bir mücadele hattı oluşturulması önerildi. O dönemde Petrol-iş Başkanı ile görüşüldü ancak somut adım atılmadı. İşçiler Tek Gıda-İş'i de zorladı. Ben de bu işlerin içinde olan biri olduğum için sendikayla devletin anlaşmasıyla önce Amasya'ya sürgün edildim, sonra verilen mücadele sonucu geri döndüm, ama bu sefer de 3-4 ayda bir geçici görevle sürekli yerim değiştirildi. Amaç bizi diğer işçilerden soyutlamaktı yani.

“Özelleştirmede ihaleyi alacak olan firma önceden bellidir. Bugün Mey içki diye bilinen firma Tekel'in alkollü içki bölümünü 292 milyon dolara 2004'te her şeyiyle satın aldı. Satın almadan önce devlet böyle bölümlere ciddi bir kaynak aktarır. Makineleri yeniler, yatırım yapar. Tüm özelleştirilen yerlere bakın, hepsinde özelleştirmeden hemen önce harcamalar kat be kat artar. Makine ve hammadde girişleri normalin birkaç katına çıkar. Görevli müdür ihaleyi alacak olan firma için mal stoğu yapar. Sonra istifa eder, satın alan şirkette müdürlük yapmaya başlar. Düpedüz peşkeş çekip para kapma var yani. TEKEL'de de böyle yaptılar. British American Tobacco, sigara bölümünü böyle aldı, depolardaki gerek hazır ürün gerekse hammaddelerin değeri 1 milyar dolara yakındı. Makineler, araçlar, arazi hepsi birlikte gitti. Firma İstanbul, Tokat, Malatya, Bitlis'i satın aldı ve buraları kapattı. Buralar istihdam sağlayacak yerler yerine eğlence merkezine, villaya dönüştürüldü.

“Tek Gıda-İş özelleştirmeye karşı çıkmadı. “Beni de görün” dedi. İçki fabrikalarının satışında alan firmayla anlaştı. Bu belki de Türkiye'nin gördüğü en rahat özelleştirmeydi.

“Mustafa Türkel, 12 Eylül öncesi faşist MİSK'in (Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu) kurucularındandır. Özellikle Tokat ve Karadeniz bölgelerinde görev yapmış, AKP'den milletvekili aday adaylığı, ANAP'tan adaylık süreci olan, sendikaların olanaklarını kendisi için kullanan, çıkarı için her şeyi yapacak tipte, düzenin bir adamıdır.

“Sendika, 2008'deki sigara fabrikasının özelleştirilmesinde, ki bu 1 milyar 720 milyon dolarlık bir ihaleydi, payını alamadı. Bunun üzerine “TEKEL vatandır satılmaz” cinsinden milliyetçi sloganlarla işçilere eylem yaptırdı. Namus, şeref sözü verdi. İki kere Ankara'ya, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önüne gidildi, orada polis saldırdı. İstanbul'da işçi-

ler daha önce Tek Gıda-İş Marmara Bölge Başkanı Özcan Mete'yi yolun ortasında sürükleyip dövmüşlerdi. Sendika payını aldıktan sonra işçiyi susturmak için “Hükümetle görüştük, size bir şey olmayacak, özlük haklarınızla diğer kamu kurumlarına geçeceksiniz” dedi. Özelleştirme ve Toplu İş Sözleşmesi süreçlerinde sendikaların genel merkezini, bölge temsilciliklerini “Neden bir şey yapılmıyor?” diye rahatsız ederdik. Sendikaların tavrı nedeniyle, fabrikalarda komiteler kurduk. Bunlar işçilerin kendi seçtikleri, düzenli toplantılar yapan demokratik oluşumlardır. Sendikaların kapısına siyah çelenk bırakıldı, yürüyüşler yapıldı.

“Devlet bize 4-c yazısı gönderdi, burada yazanlar sendikaların söylediğinin tam tersiydi. Devlet “kapatıyorum” dedi ve 4-c'yi gösterdi. Önce işçiler sendikaya tepki verdiler. Tek Gıda-İş bu tepkiden korktuğu için apar topar, hiçbir plan yapmadan eylem kararı aldı. AKP binasının önüne gidilecek, dedi.

“Bugünkü sendika rant ve para kapısı. Sendika bürokrasisi Türkiye'de iyice oturdu. Patronun yanında sendika var. Sendika olan yerde işçi alma, işten çıkarma, cezalandırma, sürgün, atama, hatta ihale gibi işleri sendika yapar. Tez Koop-İş buna örnektir. Carrefour-Sa'dan ihale alan firmanın başında, sendika başkanının eşi vardır. Türkel de bugün gayrimenkul yolsuzluğundan, dolandırıcılıktan yargılanmaktadır.

“Sendikaların gelir ve giderleri doğru dürüst denetlenmez. Hangi sendikaların gider faturasını inceleseniz inceleyin, gidin işçilere sorun, “böyle bir harcama aslında yapılmadı” der. Tek Gıda - İş'in bugün hala kayıtlı 50-60.000 üyesi var (2009 Ocak istatistiklerine göre 190.000'den fazla kayıtlı üye). İşçi başına 50-100 TL alır. Her yıl tüzüğe göre 2 veya 3 kere eğitim çalışması yapması şart. Ama bunu yapmaz, yapıldı gösterir. 60.000 işçiye örneğin 200.000 kalem, şu kadar pasta, kola, defter, yol parası vs. yüksek rakamlar çıkarır. Bunların KDV'sini öder ama gerçekte olmayan şeylerdir bunlar. Devlet bunları varolan direnişleri uyutan birer görevli olarak kullanır. Hepsinin koruması, altında son model arabası ve özel şoförü vardır. Tek Gıda İş kapattığı şubelerin başkanlarına trilyonluk ödemeler yapmıştır.

“İşin içinde rant olduğu için kendine “sol” diyen, soldan bahseden, EMEP, TKP gibi çeşitli gruplar nemalanmak maksadıyla boy gösterdiler. Buna karşılık sendikadan Evrensel Gazetesi'ne, Hayat TV'ye yardım edildi ve kolaylık gösterildi.

“Sendikalar Yasası'na göre işkolu değişmediği sürece işçinin sendika üyeliği ve oy hakkı devam eder. Ama bunlar kullanılmıyorlar. Sendikaya karşı işçilerin açtığı davada sendikaların hukuk müşaviri avukat Nazan (Yaman) eski EMEP'li ve ÇHD yöneticisi çıktı. Yasal hakkı olduğu halde oy kullandı-

ılmayan işçinin karşısında sendika bürokrasisini savunuyor. EMEP'in derdi sendika bürokrasisine kendi adamlarını, uzmanlarını sokmak. Gerici sendikalar da dâhil hepsinde soldan, solcu geçinenlerden böyle insanlar görebilirsiniz.

“Sendika bürokrasisine karşı ayrı bir mücadele hattı örülmeden sınıf mücadelesinde, hak arama mücadelesinde başarılı olunamaz. Sendikalar enkaz haline gelmiştir. DİSK geçmişin mirasını yemektir ve bitmiştir. KESK bürokratik hale gelmiş, iki üç siyasetin bir araya gelip karar aldığı, tabandan kopuk, örgütlülükten uzak, sade adı kalmış bir sendika haline gelmiştir. Ne kadar dürüst doğru çalışkan insan olursan ol, belli bir siyasete dâhil değilsen (BDP, EMEP, ÖDP, CHP ve diğerleri) söz hakkın olmaz, sınıf mücadelesine daha iyi katkı sunacağın bir yere gelemezsin. DİSK, KESK sol adına hareket ettiklerini söylüyorlar ama aslında sınıfın, halkın çıkarını değil kendi çıkarlarını düşünüyorlar. TEKEL sürecini bitirmeye çalışanlar bunlardı. 1. Direnişte göstermelik bir destek verdiler. Levent'te ise hiçbir şey yapmadılar, fiilen Türkel'in yanında durdular.

“Pirincin içindeki siyah taşların tehlikesi yoktur, onları zaten görürsün, ayıklarsın atarsın. Esas tehlikeli olan beyaz taşlardır. Solu da böyle düşünebiliriz. Kumlu'lar, Uslu'lar zaten belli. Asıl tehlikeli olanlar solculuk taslayanlar. “Uzman” denilen sendika görevlileri ciddi paralar alırlar. Bunlar için tavan ücreti de yoktur. Tamamen keyfi tazminatlar alırlar. Bundan dolayı sendika yönetimine kölelik yaparlar. Elinden ekmeği alınanca da bağırırlar. Bunların hepsi çıkarları noktasında buluşurlar.

“Sol adına hareket eden sendikalar teşhir olmuşlardır. Taban hareketi gerekmektedir. Tekrar bir hareket oluşturup bunların yaptıklarını teşhir ederek ya bu sendika bürokrasisini yok etmeye ya da değiştirmeye zorlamak gerekir. Trilyonluk serveti olan adam seni anlamaz. Şeffaf olmayan, denetimsiz sendika olmaz. “Uzman” fabrikadaki bir bölüm şefinden daha fazla maaş almamalı. Ya bunlar değişecek ya da biz yenisini yaratacağız. Kötü bir şey iyi değildir. Nereden tutsan elinde kalır. Yenisini yaratmak gerekir. Sınıf mücadelesinde daha militan, daha kararlı, çitasını yükseltecek bir eylem tarzına gidilmelidir. Öncülük edecek gerçek sendika, gerçek sınıf partisi yok. Bu yüzden sürekli taşeron saldırısı, torba yasa gibi saldırılarla karşı karşıyayız. 15 Mart'ta Ankara'da basın açıklamamız var. Seçim sürecini eylem sürecine dönüştürmeyi, TEKEL sürecinde öğrendiklerimizi diğer işyerleriyle, diğer işçilerle, toplumun her kesimiyle, öğrenciyle, işsizle, Kürt'le, Alevi ile, halkla buluşturup birleşik bir mücadele hattı örmeyi hedefliyoruz.”

Röportaj: İŞÇİ BİRLİĞİ

1. sayfadaki “Seçim Hesaplaşmasında Bağımsız Sınıf Tavrı” yazısının devamı

TEK SENDİKA, TEK GENÇLİK ÖRGÜTÜ şiarımızın keyfekeder ve boşuna söylenmediğini bilincinde tartacaktır.

Kuzey Afrika'da, Yakın Doğu'da ve Dünyamızın kapitalist emperyalizmin baskı ve terörü altındaki tüm ülkelerinde insanın ve insanlığın soysal ve evrensel kurtuluşu mücadelesinde devrimci emekçi halklar sokağı denemektedir. İsyen, başkaldırı, ayaklanma, direniş, hak arama, grev vb. türü sosyal hareketlerin sınıfsal konumunu, taleplerini iyi okumak durumundayız.

Sosyal mücadele tarih ve geleneklerimizde ve de sokağın kullanılmasında bu coğrafyada dün de bugün de önemli gelişmeler yaşanmıştır, yaşanmaktadır. Mevcut iktidarlara devletlularımız sokağı haklı gerekçeleriyle kullanmayı deneyen, işçi, emekçi, genç, kadın, aydın insanlarımızı faşist-faşizan yöntemlerle saldırmaktadır. Sistem sokağın hareketlerinden ve bunların yaygınlaşmasından korkmaktadır. Kütlesel çıkışlarda sokağı deneyenlerin taşıdığı “Her kırmızı şal”ın devrimin bayrağı olmadığı bilinciyle hareket edildiğinde sistem-düzen mutlaka geri adım atacaktır.

NATO'cu PENTAGON'cu, ABD ve AB emperyalizminin projesini kölece uygulayan, gerici reform dahi yapamayan AKP iktidarının panzehiri iktidar perspektifli **SINIF PARTİ**'sinin kurmaylığındaki sokak hareketleridir. Bu seçimlerde; burjuvazinin yanı sıra devrimci taktiklerimizle, mevcut “dar grup tapınımı” ile hareket eden, **SINIF PARTİ**'sinin oluşturulmasına burjuvazinin yanında yer alarak darbe vurmayı deneyen örgütleri açığa vuracağız.

Devrimci Hareketi bölmüş ve kendiliğinden kurulmuş “sol” tandanslı örgütlerin sağlı “sol”lu burjuva partileri ile hesaplaşması asla mümkün değildir.

Bu seçim hesaplaşmasında hem burjuva partileriyle hem de sosyalizm-devrim aşkına(!) hareket etmeyi alışkanlık hâline getirenleri teşhir ve tecrit etmeliyiz. Komünistlerin ideolojik, politik, örgütsel konularını gölgelemeyen, kolektifliği öne çıkaran, devrimci ittifak, güç birliği ve taktiklerimizle kitlelerin bağrındaki devrimci dinamizmi görüp etkileyerek bu dinamizmi doğru yola kanalize edeceğiz. Sosyal pratikte hem öğretmeye çalışacağız, hem de öğreneceğiz.

Sırrı Öztürk

'Torba Yasa' sürecinin öğrettikleri

"Bazı kamu alacaklarının yeniden yapılandırılmasına, sosyal sigortalar ve genel sağlık sigortası kanunu ile diğer bazı kanunlarda" değişiklik yapılmasına dair kanun, namı diğer "Torba Yasa", 13 Şubat 2011'de mecliste onaylandı ve Cumhurbaşkanı'nca da onaylanarak yürürlüğe girdi. Daha önce 3 Şubatta yasayı "protesto" etmek için DİSK, kimilerine göre 10-15 bin civarında kimilerine göre daha az sayıda işçinin katılımıyla bir gösteri yapmaya kalktı. "Sınıf sendikası" olma iddiasındaki DİSK yönetimi, sermayenin açık saldırısına sadece temsili bir karşılık vermiş oldu. Valilik (dolayısıyla hükümet), gösteriyi yasa dışı ilan etti. Bay "ileri demokrasi", polislerini saldırttı.

Umut Oran gibi bu yasanın temelinde olan işsizlik sigortası fonunun yağmasını, başta genç işçilerinki olmak üzere ücretlerin daha da düşürülmesini desteklediği iyi bilinen CHP yöneticileri, büyük bir ikiyüzlülükle bu gösteride en ön saflarda yerlerini aldılar. Şubat ayı başında CHP'li Muharrem İnce, bu yasaya karşı "Bu milletin Mısır'dan beteri isyan etmesi lâzım, Tunus'tan beteri isyan etmesi lâzım" demişti. Lafta doğru söylemişti. Ama CHP, bu yasa yerine, işçileri her fırsatta kazıklayan "tarafsız" yargıçların sözde bağımsızlığı ile ilgili gördüğü yasayı Anayasa Mahkemesi'ne götürmeyi öncelikli tercih etti. Bu ilk değildi: 2009 Haziran'ında bir gece yarısı yasasıyla o zamanki gelirleriyle birlikte 42 milyar TL'yi bulan işsizlik sigortası fonunun yağmaya açılmasına karşı da CHP hiçbir tepki vermemiş ve böylelikle de para babalarının takdirini kazanmıştı. CHP'nin ve DİSK'i onun işçi kolu olarak yöneten TÜSIAD-sever Süleyman Çelebi'nin sözde Mısır ve Tunusvari "isyan"ı anca bu kadar oluyordu!

Esas 216 madde ve daha bir sürü ek ve geçici maddeden oluşan bu "Yasa" ile,

— Mesleki Eğitim Kanunu değiştirildi ve daha önce 20 ve daha fazla işçi çalıştıran işyerleri için geçerli mesleki eğitim zorunluluğunda sınır, 10 işçiye indirildi. Mesleki eğitim gören öğrenci ve çıraklar için daha önce asgari ücretin % 30'u olan en düşük ücret sınırı, 20'den az işçi çalıştıranlar için % 15'e düşürüldü. Üstelik bu oranlar brüt değil net asgari ücret üzerinden hesaplanacak. Kısacası çırakların ücretleri, çalışma koşullarının daha da kötü olduğu küçük işyerleri için büsbütün düşürülerek, çocuk sömürsünün ve yozlaşmanın daha da korunçlaşmasının önü açıldı.

— İşsizlik sigortası fonunun yağması büsbütün genişletildi. Daha önce bu yağma, en azından kâğıt üzerinde, devletin her işçinin prime esas kazancının % 1'i kadar ödediği toplam miktarın (ki dolaylı olarak yine işçinin sırtından çıkmaktadır) % 30'unu geçemiyordu. Bakanlar Kurulu, sermayenin keyfine göre bu yağmayı % 50'ye çıkarmaya yetkiydi. Elbette devlet, bırakın yüzde elliye, çeşitli bahanelerle yatırdığından fazlasını alıp sermayenin

cebine atıyordu. Bu oranlar yine geçerli. Ama şimdi bu "devlet payı" sınırlaması dahi kalktı ve doğrudan işçilerin sırtından yatanlar da dâhil edilerek "1 yıl önceki prim gelirlerinin" % 30'u (veya keyfe gö-

Mısır ve Tunus gibi kitlesele halk hareketleri... Erdoğan'da ve "ileri demokraside" ciddi bir korku yaratmıştır.

re % 50'si) dendi. Aradaki farkın varabileceği boyutları bir örnekle açıklayalım: İş-Kur'un kendi verilerine göre, kurulduğu 2000 yılından beri 31 Ocak 2011 tarihi itibarıyla, fona toplam 6 milyar 749 milyon TL devlet katkısı aktarıldı. Doğrudan işçinin sırtından (% 1 işçi ve % 2 patron payı) toplanan ise 19 milyar 997 milyon TL! Herhalde yakında 1 yıl sınırlamasına da ihtiyaç duyulmayacaktır.

— Fonun yağma gerekçeleri de esnetildi: "Çalışanların vasıflarını yükselterek işsizlik riskini azaltmak ve teknolojik gelişmeler nedeniyle işsiz kalması beklenenlerin başka alanlara (hangi alanlara?) yönlendirilmesini sağlamak, istihdamı artırıcı ve koruyucu tedbirler almak ve uygulamak, işe yerleştirme ve danışmanlık hizmetleri temin etmek". Demek ki bir de istihdam büroları, taşeron firmalar ve en geri sömürücüler, işçilerin sırtından finanse edilecektir. Vasıfların dahi işsiz olduğu bir ülkede riskin nasıl azalacağı ise bilinmemektedir.

— İşçinin ücretinin işçinin cebinden ödenmesi imkânı genişletildi. Daha önce de işsizlik sigortası fonundan ödenen kısa çalışma ödeneği, ancak ge-

nel ekonomik kriz ve zorlayıcı sebepler bahanesiyle verilebilirken artık bunlara bir de "sektörel veya bölgesel kriz" bahanesi eklendi. Bunun süresi üç ay gibi görünse de hükümet bunu altı aya uzatmaya "yetkilidir", yani patronlar emrettiğinde paşa paşa uzatılacaktır.

— Bu kısa çalışma ödeneği, işçinin son on iki aylık prime esas kazançlarının günlük ortalamasının % 60'ı olacaktır. Bu miktar, aylık asgari ücretin brüt tutarının % 150'sini geçemeyecektir. Görünüşte artış vardır ama gerçekte 12 aylık geniş bir süre ile (elbette bir de işçi düzenli iş bulabildiyse) işçinin bu sürede aldığı ücret zamlarının etkisi azaltıldığı gibi genel bir ücret düşüşünün önü açılmaktadır. "Kısa çalışma ödeneği olarak yapılan ödemeler başlangıçta belirlenen işsizlik ödeneği süresinden düşülür." şeklinde İşsizlik Sigortası Kanunu'nun önceki halinde de olan rezilce düzenleme ise elbette korunmuştur. İşsizlik ödeneği için işsiz kalan işçi başvurur. Kısa çalışma ödeneği içinse talep önce patronun gelir. Ama bu başvurunun faturası görüldüğü gibi yine işçiye çıkar.

— İşçilerin (özellikle de genç işçilerin) sigorta primlerinin yine işsizlik sigortası fonundan (yani işçinin cebinden) karşılanması, böylece ucuza çalıştırılmaları imkânı getirilmiştir. Bu yararlanma mesleki yeterlilik belgesine sahip olmaya veya İş-Kur'un kurslarını bitirme koşuluna bağlıdır. Süresi, 18-29 yaş arası işçilerde 48 aya (yani 4 yıla) çıkabilmektedir. Bu "hak", sadece 31 Aralık 2015'e kadar işe alınanlar için geçerlidir. Bakanlar Kurulu bu süreyi 5 yıl daha uzatabilir (yani uzatacağıdır).

Bunlar en göze çarpanlardır. Bunlara bir de kamudaki sözleşmeli personelin her türlü grev yapmasının ve hatta bunun propagandasını yapmasının veya destek vermesinin yasaklanması eklenmelidir. DİSK yönetimi, evde çalışma, uzaktan çalışma ve denkleştirme süresinin turizm işyerlerinde 4 aya çıkarılması gibi işçi karşıtlığı açıkça sırtan maddelerin geri çekilmesini kendi eylemine bağlamıştır. Ancak Erdoğan'ın ne DİSK'ten, ne sahte sendikalardan ne de CHP'den korkmadığı açıktır. Ne var ki Mısır ve Tunus gibi kitlesele halk hareketleri örnekleri, bunların işçi sınıfı üzerindeki etkisi Erdoğan'da ve "ileri demokrasi"de ciddi bir korku yaratmıştır ve geri adım attırılmıştır. Bilinmelidir ki biz de hakkımızı almak ve bu gidişi gerçekten değiştirmek istiyorsak, kaderimizi "sosyaldemokrat" patronlara ve yüksek ve alçak burjuva mahkemelerinin merhametine terk edemeyiz. Emekçi yığınlar Mısır'da ve Tunus'ta olduğu gibi "hak verilmez alınır", "sınıf uzlaşması değil sınıf mücadelesi" şiarlarını yükselterek kendi özörgütlerinin disipliniyle sokakları kullanma yolunu tutmadıkça, bırakalım yeni kazanımlar elde etmeyi, mevcut durumlarını bile koruyamazlar.

İŞÇİ BİRLİĞİ

2. sayfadaki "Komünist ve Devrimci Sol'un Seçim Taktiği Nasıl Olabilir ve Nasıl Olmalı" yazısının devamı

temelde BDP'nin oy gücüne dayanan koltuk pazarlıklarına girişmek, pratikte inisiyatifli liberallere (EDP, DSİP, vb.) ve yarı-"ulusalci" (SİP-T"K"P'si, ÖDP, Halkevleri, ve bunların izinden gidenler gibi) sözde "sosyalist" kuyrukçulara ve Kuruçeşme kalıntısı-ÖDP döküntüsü tasfiyeciliği meslek edinmiş sözde "üçüncü cephe"cilere (Sosyalist Koordinasyon, SDP, SP, DİP-G, vb.) bırakmak demektir. Gerçekten şimdiye kadar her zaman olmuş olan ve devrimci güçler inisiyatifli ellerine almadıkları süreçte bu seçim hesaplaşmasında da olacak olan budur. Oysa Marksizm bize ısrarla şunu öğretmektedir: **"Seçimler sırasında [oportünizme ve tasfiyeciliğe karşı] mücadele etmemek davayı çöktürmektir!"** (Lenin)

Sınıf pozisyonları nedeniyle kapitalist emperyalist düzen içi sözde "çözüm" beklentileri ve liberalizmin (sahte demokratizmin) tatlı sözleri için beslenen hayallerle ya da bir kez daha referandumda oluşan ÖDP-SİP-T"K"P'si-Halkevleri'nin başını çektiği yarı-ulusalci cephenin peşinden sürüklenmekle, kitlelerin fiilî çıkışlarıyla sisteme geri adım attırmasına dayanan gerçek demokratizm arasında bocalayan, konum almakta zorlanan güçler (birincisinden esas olarak BDP'yi ve ikincisinden ise esas olarak EMEP'i kastettiğimiz açıktır) ise komünist ve devrimci-demokratik güçlerin böyle anlamlı ve doğru bir taktikle seçim arenasına çıkması durumunda nasıl bir tutum takınacaklarını şimdiden açıklamak ve sonuçlarının hesabını da zamanı gel-

diğinde ilerici, devrimci ve yurtsever kamuoyuna vermek zorunda kalacaktır.

Seçim gibi sınıfsal hesaplaşmalarda genel olarak bütün Devrimci güçlerin, daha öncelikli olarak da Komünist Devrimcilerin öncelikle kendi bağımsız ideolojik, politik, örgütsel güvencelerini pekiştirip sağlamaları esastır. Bu türden kendi kozalarını öremeyen grupların "Komünistlerin Birliği" lafzını telaffuz etmeye, vahiy geleneğiyle "Proletarya Partisi" kurma ya da çağrışımı yapmaya, ve de "Kürt ulusal hareketine yardım, vb." argümanlarıyla burjuva demokrat BDP'ye tutunup eklenerek politika yaptığını savunmaya hakları yoktur.

İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ

Sınıf Mücadelesinde Tarihsel-Sınıfsal Bir Dönem

15/16 Haziran 1970'ten 12 Mart 1971'e

"Toplumsal gelişme ekonomik gelişmeyi aştı, engellenmeli..."

12 Mart'ın faşist generali **Memduh Tağmaç**

12 Mart 1971 askerî faşist darbesinin her yıldönümünde, tarihsel ve sınıfsal anlamı büyük olan 12 Mart 1971 süreci burjuva ve küçükburjuva "sol" kesimlerce sınıf mücadelesinden, bilimsel ve sınıfsal özünden soyutlanarak, genellikle de hamasetle ya da yasak savar yöntemlerle kitlelere sunulmak istenmektedir.

Faşist darbenin milyonlarca insanımızı tutuklayıp sorgudan geçirdiği, edep ve insanlık dışı işkencelerin boyutlandığı, ilerici-devrimci gençlik temelinde dayalı örgüt kadrolarının kırdı ve kentte katledildiği, genç insanlarımızın darağaçlarını süslediği, burjuvazinin hukuk anlayışı vb. konuların özellikle gündeme getirildiği görülmektedir.

12 Mart 1971'i hazırlayan sosyal, ekonomik, siyasal, kültürel, askerî vb. etkenler ise genellikle ya yeterince araştırılmamış ya da üstü örtülmek istenmiştir.

Burjuva ve küçükburjuva "sol" unsurlar devrimci ve militan direngenlikleri hamasetle öne çıkarmış, bireysel kahramanlığı oldukça yüceltmiş, işkence edebiyatına ağırlık verilmiş, bu yolda resim, müzik, şiir, roman, filmler üretilmiş, fakat kapitalist emperyalizmin gündemini, sistemin-düzenin-rejimin ideolojik, politik, örgütsel konumunu doğru tahlil edememiştir. İşkencenin sınıfsal temeldeki tahlilini, açığa vurulması işini de bir türlü kavrayamamıştır. Burjuva ve küçükburjuva "sol" unsurlardan bu türden bir çabayı bekleyen de yoktur.

Sınıf mücadelesi açısından söylenecekse: 12 Mart 1971 askerî faşist darbesi, ABD emperyalizminin, NATO'cu, PENTAGON'cu, uluslararası tekelci sermayenin yerli uzantıları, işbirlikçileri ve taşeronlarının iktidarlarını pekiştirmek için yapıldı.

Kimilerinin iddia ettiği gibi tek başına öğrenci gençliğin başını çektiği devrimci hareketin hakkindan gelmek için değil, sınıf mücadelesindeki gelişmelerin önünü kesmek, sermaye sınıfının krizini rahatlatıp taleplerini gerçekleştirmek, kitlelerin sokağı deneyen, yer yer iktidar perspektifli projeleriyle devrimci eylemlerini bastırmak, işçi sınıfının siyasal ve sendikallik birliği için mücadele eden kadroları etkisiz kılmak, ilerici-devrimci gençliğin direngenliğini işçi sınıfının koruyuculuğuna ve öncülüğüne kanalizetmek için mücadele eden kadroların çabalarını baltalamak için yapıldı.

12 Mart 1971'i hazırlayan sınıf mücadelesini atlayarak yapılmak istenen "12 Mart" tahlil ve değer-

lendirmeleri işçi sınıfı ile emekçi halklarımızın bilimsel bilgi ile tanışmasını, bilinçlenmesini ve kendi bağımsız sınıf örgütlerinde yerlerini almalarını engellemeyi amaçlamaktadır. Hatırlatmakta yarar var; 12 Mart 1971 askerî faşist darbesinin öngününde neler olmuştu?

Burjuvazi ithal ikameci politikalarıyla büyük

bir kriz içindeydi. Başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere, işsizler, ilerici-devrimci gençlik, aydınlar, sanatçılar, yoksul köylülük haklı talepleriyle çeşitli eylemlere başvurmuş, grev, direniş, miting, yürüyüş, toprak işgali vb. eylemleriyle sistemi sorgulamaya başlamıştı. Kültürel çıkışların boyutlanmasıyla burjuvazi kendi yasal ve anayasal konumunu bizzat çiğnemiş oluşuna ve meşruiyetini kaybetmesine karşı kitleler analarının ak sütü gibi helâl olan "Direnmeye Hakkını" kullanmıştı.

1970 yılında ve yüz yıllık sınıf mücadelesi tarih ve devrimci geleneklerimizin organik uzantısında, henüz aşılmanın Tarihi 15/16 Haziran Direnişi gerçekleştirilmiştir. Proletarya-Burjuvazi temel çelişkisi öne çıkarılmıştır. O zamanki DİSK'in işçi sınıfının sendikallik birliği yolundaki çabalarının (274-275 sayılı sendikalar ve toplu sözleşme yasalarının işçilerin aleyhine değiştirilmeye yeltenilmesinde olduğu gibi) etkisiz kılınmak istendiğini anılan bu eylemle göstermiştir. Burjuvaziye ve küçükburjuva "sol"lara anlamı bir ders verilmiştir. Burjuva resmî tarih anlayışı ile resmî ideolojisine, ithal malî devrim tezleri olan kır-kent-öncü-artçı tartışmalarına (bilimsel olmayan, tutarsız MDD-SD tartışmalarına) anlamlı bir cevap verilmiştir. Siyasal ve sosyal devrimde tutulacak Ana Halka'nın Proletarya olduğunu işçi sınıfı bizzat bu Direnişle göstermiştir. Burjuva-

zinin tüm kurum ve kuruluşlarının ne denli çürümüş olduğunu, yönetenlerle yönetilenlerin hoşnutsuzluğunu işaretleyerek tüm çelişkiler arasına bir "kama sokmanın" gereğini göstermiştir. Devrimci Durum doğru değerlendirilmiştir. İşçi-Kitle, Köylü-Kitle, Gençlik-Kitle çalışmalarının İşçi Sınıfı Partisi'nin güvencesinde yapılmasıyla bir anlam kazanacağı bilince çıkarılmıştır. İşçi sınıfı ve emekçilerin ürettiği artı-değerin nasıl sömürüldüğünü, işsizliği ve hayat pahalılığını yaratan sermayenin ABD-NATO-PENTAGON bağlantılı olduğunu vurgulamıştır. 15/16 Haziran Direnişi'ni tabanda Proleter Devrimci Kadrolar örmüştür. DİSK sendika bürokrasisi eylemin başlangıcındaki öncülüğüne rağmen, işçi sınıfının bu tarihsel eylemindeki devrimci tavrını değerlendirememiş ve sınıfta kalmıştır. Tutarlı bir tarih ve sınıf bilinçli işçiler sosyalizmi ve Direnişin tarihsel-sosyal haklılığını mahkemelerde savunmuştur. İşçi Sınıfı bu eylemiyle "Kendiliğinden sınıf" yerine "Kendisi için sınıf olma" bilinciyle hareket etmiştir. Sermaye sınıfı, tarihsel deneyimleri ve sınıf bilinciyle, "sol cenah"tan daha fazla 15/16 Haziran Direnişi'ni değerlendirmiş ve bu eylemden çok büyük ders ve sonuçlar çıkarmıştır. Dokuz ay gibi bir hazırlık döneminden sonra 12 Mart 1971 askerî faşist darbesini gerçekleştirerek sermaye sınıfının krizini aşmaya çalışmıştır. 12 Mart askerî faşist darbesiyle sınıf mücadelesinin önü kesilmek istenmiş, sistem sınıfsal çıkışlara karşı tahkimatını yapmış, yasal ve anayasal düzenlemeleri gerçekleştirmiştir. 12 Mart darbesiyle yarım kalan faşist-faşizan uygulamalarını ise 12 Eylül 1980 askerî faşist darbesiyle tamamlamak istemiştir.

Günümüzdeki Anadolu Kaplanları ile TÜSİAD sermayeleri partisz, grevsiz, sendikasız bir ortamda daha da semirip palazlanmıştır. Burjuva diktatörlüğü tarafından işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza uygulanagelen baskı, terör, inkâr-imha-asimilasyon politikalarıyla sistem yeni bir çürüme-çözülme dönemini yaşıyor.

Devrimcilerin, Komünistlerin günümüzdeki görevi: İşçi sınıfı ve emekçilerin tarihsel ve sosyal tüm gasbedilmiş haklarıyla mevzilerini burjuvaziden geri almak; gerici reform dahi yapamayan bu köhne-kapitalist düzeni yıkıp yerine sosyalizmi kurmanın yol ve yöntemlerini üretmek olmalıdır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Erbakan 28 Şubat Ve AKP

Refah Partisi'nin kapatılmasından sonra yerine kurulan Fazilet Partisi'nde, Yenilikçiler'in Erbakan yönetimine bayrak açtığı 2000 yılındaki birinci kongresinden bir sahne; partinin Genel Başkanlığına adaylığını koyan Abdullah Gül kürsüde:

"Sadece Kayseri'den, sadece Konya'dan oy alarak iktidar olamayız, iktidar olabilmek için, Eskişehir'den, İzmir'den, Mersin'den de oy almamız gerekiyor... Aranızda iş adamları var, soruyorum size, hanginiz şirketinizin bizim partimizin şu anda yönetildiği gibi yönetilmesini istersiniz?"

Hükümete yakın "liberal" Anayasa Hukuku profesörlerinden Ergun Özbudun, Fazilet yönetimini almayınca ayrılarak kendi "şirket gibi yönetilen" partilerini yaratacak olan Yenilikçilerin sonraki başarılarının temelini şöyle açıklıyor:

"Her sosyolojik sürecin kazananları olduğu gibi kaybedenleri de olur. Son on yıllardaki gelişmenin kaybedeni Erbakan hareketinin de üzerine oturduğu küçük esnaf, orta tabaka olmuştur. Bu sürecin kazananı ise Anadolu sermayesi ya da Müslüman Kalvinistler denilen kesim olmuştur ki AKP de bu temelde ortaya çıkmış ve başarılı olmuştur."

Görüldüğü gibi her konuda uzman sosyo-

log-hukukçu ve her şey olan liberallerimiz, sınıfsal tahlilde de biz Marksistlere yapılacak fazla bir iş bırakmıyor. Kendi sınıfsal tahlillerini bizzat kendileri yapıyorlar. Doğrudur; küçük mülk sahipleri sınıfı kapitalist ilişkiler gelişirken kaçınılmaz olarak bir yanda büyük kitleli gelişirken çok küçük bir azınlığı da sınıf atlayıp ("köşeyi dönüp") burjuvalaşarak kutuplara ayrılır. "Anadolu kaplanları" olarak anılan Anadolu kapitalistleri, Müslümanlık-din kardeşliği adına üç kuruşa en ağır sömürüye tabi tutulan Anadolu paryalarının (ve Almanya'daki çifte zincirleşmiş işçilerin) sırtından yalnızca semirip tekelci büyük sermayenin seviyesine gelmekle kalmamış, aynı zamanda onunla bütünleşip Erbakan hareketinden çıkan diğer bir kesimin "abdestli kapitalizm" diye adlandırarak sitem ettiği manzaraları ortaya çıkarmıştır.

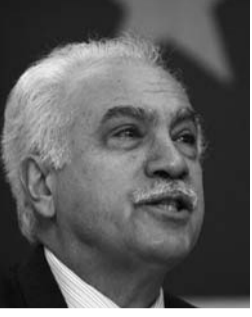
Türkiye'nin yakın tarihinde hemen hiçbir önemli siyasal olgu ya da olay yoktur ki işçi sınıfının, emekle sermaye arasındaki sınıf mücadelesinin bundaki rolü nedir sorularını sorarak en derin köklerini aydınlatmak mümkün olmasın. 50. yılına girdiğimiz Almanya'ya milyonlarca işçinin göçü gibi bir olgu olmasaydı Kom-bassanlar, İhlas Holdingler olamayacağı gibi, bu türden kuruluşların finansmanına çok şey borçlu olan Erbakan hareketi de bu ölçüde gelişemezdi. Göçün başlamasının 50. yılında Almanya'da 1 milyonu Alman vatandaşlığına geçmiş, 3 milyon Türkiye kökenli göçmen yaşamaktadır. Bu insanların büyük bir yabancılaşma içinde çalışıp kazanarak Türkiye'ye yolladığı dövizler uzun süre kendilerine hiçbir şey vermeyen T.C. devletinin bütçesini ayakta tutan başlıca kaynaklardan biri olmuştur. Elbette bu insanlar kendilerine hiçbir fay-

dası olmayan, en ufak bir aydınlık ve en ufak bir insanca yaşama şansı sağlamayan, tam tersine kendilerini tam bir cehalet ve neyler karşılaştıkları konusunda tam bir bilgisizlik içinde, birer at gibi dışlerine bakılarak yollandıkları gurbet ellerde acı bir yaşama mahkûm eden T.C. devletinin "laiklik, kemalizm, çağdaşlık, altı ok" vb. "kutsal değerlerine" hiçbir bağlılık göstermemişlerdir. Türkiye'de sosyal demokrat ve en keskin laik geçinen devlet bürokrasisinin önde gelen isimleri (örneğin uzun süre Almanya'daki Türk diplomasisinin başında bulunan Onur Öymen gibiler) buradaki Türkiye kökenlilerin Türkesçi ve Milli Görüşçü kuruluşlarda örgütlenmesini en çok teşvik edenler olmuştur. Türkiye'de camilerde açıkça siyaset yapılması bir suç sayılırken, Almanya'daki Türkiyeliler göçmenlerin bütün politik yaşamlarının camilere hapsedilmesi hem Alman, hem de Türk devletinin büyükleri tarafından öteden beri uygun ve yararlı olarak değerlendirilmiştir. Türkiye devleti resmî olarak bu ülkedeki Türkiyelilerin dinî bir organizasyon olan Diyanet İşleri Türk-İslâm Birliği'nde örgütlenmesini on yıllardır teşvik etmektedir. Bunun başlıca nedeni de buradaki işçilerin ve emekçilerin "tehlikeli" sayılan yönelimlerden, özellikle de ilerici ve devrimci akımlardan etkilenmesini engelleme kaygısıydı.

Erbakan'ın Alman sanayisindeki tecrübelerinin etkisini taşıyan "ağır sanayi hamlesi" hayalleri, büyük emperyalist ağabeye karşı sembolik kimi çıkışları, demagojik anti-kapitalist söylemleri, bugün televizyonları ve gazete köşelerini dolduran "millî görüş gömeği"ni çıkarıp atmış öğrencileri tarafından âdeta en kızıl komünizme eşit bir zındıklık sayılmaktadır. Oysa Erba-

Devamı s. 12'de

Yalçın Küçük Doğu Perinçek Gibilere Düzenin Her Zaman İhtiyacı Vardır

20 Ocak 2009 tarihli 32. Gün programında Yalçın Küçük konuşuyor:

"Demirel ve Genel Kurmay Çiller'in planına (Öcalan'a karşı suikast planı kastediliyor) karşıydı. İşte, Türkiye'de böyle işleri en nazik şekilde yapabilecek insandır Yalçın Küçük. Öyle ağıktan yapmam, Straz-

burg'da bir kafeye giderim ve söylerim, mesaj yerine gider."

Yalçın Küçük Öcalan'la görüşmelerini de kendisiyle yapılan bir röportajda: "Türk devleti benim Öcalan üzerinde fazla nüfuzum olduğunu düşünüyordu" şeklinde açıklamıştı.

Bu sözlerinin de gösterdiği gibi, Bay Yalçın Küçük geçmişte sol hareket ve Kürt hareketi içinde hangi güçler adına rol oynamaya çalıştığını bugün artık pek gizleme ihtiyacı da duymuyor.

Günümüzde ise, -kimilerinin hâlâ "solcu aydın" diye sahip çıkmaya çalıştığı- Bay Küçük Genel Kurmay'a İsrail'in Gazze'ye uyguladığı türde bir operasyonu uygulanmasını salık veren bir ordusuz general haline gelmiş durumdadır:

"Ey Yaşar Paşa! Ben ne dedim? Hava harekâtıyla Kandil'e hiçbir şey yapamazsınız. Gazze'de İsrail ne yaptı? Hava harekâtından sonra kara harekâtı yaptı."

Bugün açıkça Türk devletinin işgalci-ilhakçı özelliklerinin sözcülüğüne ve teorisyenliğine soyunmuş olan Yalçın Küçük, Doğu Perinçek gibilerine düzenin efendileri yer geldiğinde sözde en keskin devrimci, düzen dışı söylemleri telaffuz ettirmiştir.

12 Eylül'e kadar gelen süreçte Perinçek ve ekibi, ihbarcı kimliğiyle ilerici kamuoyunda tamamen güvenilir bir odak şöhretine çoktan kavuşmuş bulunuyordu. 12 Eylül'de ise faşizmin hapishanelerine yurtdışından adamını teslim ederek dünyaya Türkiye'de işkence olmadığını kanıtlamakla meşguldü. Yine de 90'ların başında "sosyalist solun" birleştiricilerinden biri kılığında bir kez daha piyasaya çıkmaktan utanmıyordu. Bu yolda kendisine henüz "ileri demokrasiye" geçmemiş olmasına rağmen T.C. devletimiz tarafından bugün için bile inenilmesi zor genişlikte bir söz özgürlüğü de tanınmıştı.

Örneğin, Perinçek, 19 Ekim 1991 tarihinde devlet televizyonunda şunları söyleyebiliyordu:

"Orduda generallikten gelen rütbe eskiden mareshallikti, şimdi banka ve şirket yöneticiliği! Birkaç istisna dışında emekli generallerin hepsi büyük sermaye kurumlarını koltuklarında. Daha ordunun başındayken kendilerini TÜSİAD patronlarına beğendirmeseler, kim getirir onları bankaların, şirketlerin başına? Beşinci yıldızı özel sektör takıyor."

Belki bazlarına inanması zor gelebilir ama bugün Taraf ve benzeri yayınların, Başbakanın özel iltifatlarına mazhar olan "devrimci solcu işçi partisi" gibi sözde partilerin üstlendiği, kontrgerillaya, militarizme ve askeri darbelerle karşı "muhalefet" in şampiyonluğunu da o dönemde Perinçek ve ekibi üstleniyordu, şimdikilerin hükümet yanlısı basında her Allahın günü arz-ı endam etmesi gibi Perinçek de o dönemde devlet televizyonundan "darbelere dur" diyordu:

"Açık konuşalım, bugün Türkiye'yi parlamento ve hükümet yönetmiyor. Devletin temel kararlarını Millî Güvenlik Kurulu, Özel Harp Dairesi ve MİT üçlüsünün oluşturduğu çekirdek belirliyor. Kontrgerilla Avrupa ülkelerinde açığa çıkarıldı. Türkiye'de hâlâ yer altı faaliyetinde... şiddet olaylarında parmağı var... Militarizmin ülkemiz siyasetindeki gizli ve açık rolüne son vermeden demokrasi ve özgürlüğü kazanamayız. ... Biz Sosyalist Parti olarak askeri müdahalelere boyun eğmeyeceğimizi bugünden ilan ediyoruz. Darbelere karşı genel grevle, direnişle halkın mücadelesini örgütleyeceğiz. Diğer partileri de bu tutuma çağırıyoruz. Öyle, şapkalı kasketleri alıp gitmek yok."

Ulusal hareketin oy potansiyelini de arkasına almak isteyen Perinçek Türk devletinin "bölge"deki ro-

lüne de âdeta ateş püskürüyordu:

"Sen Kürt'ün üzerine Memetçiği sürersen carî giderlerin artar tabii. Orada mayına, dikenli tele, karakola gidiyor kaynaklar... Tunceli'ne gidiyorum, Zere mevkiinde bir fabrika gördüm çok sevindim. Nedir dedim. Karakol fabrikasıymış, inanmadım.

... %14,3 olarak gösteriliyor savunma harcamaları bütçede. Ama biz hesap ettik, GSMH içinde askeriye %26 gidiyor. Kürt'ü kirayım diye bu devlet bütçesini şişirdikçe şişiyor..." (11 Ekim 1991, Liderler Açık Oturumu, TRT1)

Perinçek'in "Sosyalist" Partisi daha da ileri giderek seçim bildirisinde "Türk ve Kürt milletlerinden oluşan halkın, iktidarını iki federe devletin katıldığı demokratik federal bir cumhuriyette eşit, özgür, gönüllü bir birlik kurarak gerçekleştir"mesini savunuyordu.

Hatta Perinçek televizyon konuşmalarında partisi "seçimlerden galip çıkarsa" (balık kavağa çıkarsa) Türkiye'deki "mülkiyet ve bölüşüm ilişkilerine dokunacağını" vaat ederek, günümüzde tasfiyeci-legalist "sosyalist" cenahta en keskin sol geçinenlerin bile dile getiremediği bir sorunu gündeme getiriyordu. Elbette onun "mülkiyet ilişkilerine dokunmak"tan anladığı gelmiş geçmiş bütün küçükburjuva dar kafalı "sosyalist"lerinin ölümsüz formülüyle "halkçı bir ekonominin uygulanmaya konulması"ndan ibaretti. Gerçi insanlık tarihinde seçimle gelip de mülkiyet ilişkilerine dokunabilen bir hükümet olmamıştı ama bay Perinçek'in bu anlamda tarihte bir ilke daha imza atacağından kim kuşku duyabilirdi ki!

Perinçek'in partisi bu çerçevede Halkın Emek Partisi'ne de ittifak önermişti. Perinçek'in meşhur Bekaa ziyaretleri de yine bu döneme rastlıyordu. Ancak HEP'in bu öneriyi reddetmesi (SHP'yle ittifak yapmayı tercih etmişti) ve giderek Perinçek'in "parti"sinin ne ilerici-devrimci kamuoyunu ne de ulusal hareketi manipüle etmede beklenen işlevleri yerine getiremeyeceği ortaya çıkınca, ona kimler "yürü ya kulum" demişse yine onlar "dur" diyecekti ve partisi de yukarıdaki söylemleri gerekçe gösterilerek kapatılacaktı. İşçi sınıfı ve emekçi halklarla hiçbir gerçek ilişkisi olmayan SP'nin kapatılması, doğal olarak ne "genel grevler"e, ne de "halk direnişleri"ne yol açacaktı.

"S" P'nin kapatılmasının ardından Perinçek "İşçi Partisi"ni kurdu ve burada sahte anti-militarist, anti-şoven söylemleri terk ederek işçi hareketi içinde kemalist resmî devlet "sol"u rolü oynamaya aday olan gerçek çizgisini giderek daha açık biçimde sergilemeye başladı. Perinçek'in "İşçi Partisi", 91 Zonguldak Büyük Madenci eylemi gibi tarihi bir eylemin Şemsi Denizler'in kuyruğuna takılarak yenilgiye uğratılmasında rol oynadı. 28 Şubat'a giden süreçte de, ÖDP, SİP, o dönemde "şeriat karşı" mücadele eden DSİP vb. tasfiyeci legalist "sol"un diğer unsurlarına resmî "devlet solu" olarak kabul görmek için rekabete girişti. Tabii ki pervasızlıkta hepsini solladı, o kadar ki Türkiye'nin en Kemalist partisi haline geldi. 12 Eylül'ün Kemalist devlet ideolojisinin propagandası için oluşturduğu kurumların görevini fiilen Perinçek grubu üstlendi. Günümüzde "Atatürk'ün Bütün Eserlerinin" yayınına bile Tarih Kurumu değil, Perinçek'in partisinin yayınevi yapmakta ve bu işten büyük paralar kazanmaktadır. Resmî devlet ideolojisi olarak kemalizme CHP'nin bile fazlaca sahip çıkmaktan çekindiği, yarım ağızla da olsa Dersim Katliamı gibi kemalizmin kimi tarihsel suçlarını eleştirmek zorunda kaldığı günümüz koşullarında, diğer bazı büyük devlet kuruluşları gibi kemalizm de âdeta özelleştirilmiş ve ihale de Perinçek şirketine kalmış gibi görünmektedir.

Doğu Perinçek ve Yalçın Küçük gibiler, günümüzdeki açık işbirlikçi ve şoven konumlarıyla, işçi sınıfı ve emekçi halklardan ve ilerici-devrimci kamu-

oyundan tamamen tecrit olmuş durumda olmalarına rağmen, hükümet organlarında ve çoğunluğu bizzat Perinçek'in ve Yalçın Küçük'ün aşırı-oportünizm okulundan yetişmiş (Cengiz Çandar, Şahin Alpay, Oral Çalışlar, Gülay Gök-türk, Halil Berktaş, Yase-min Çongar gibi) isimlerin başkışelerini tuttuğu "liberal" denilen basında hâlâ sol hareketi karalamak, bilinçsiz kesimlerin gözünde gerçek ilerici ve devrimci güçleri öcüleştirmek için tepe tepe kullanılmaktadır.

Yalçın Küçük, Doğu Perinçek gibi aşırı pragmatist-kariyerist, hırsları yeteneklerini fazlasıyla aşan politik kişilikler, yeri geldiğinde işçi hareketini, devrimci hareketi ya da ezilen ulus hareketini saptırmak için az veya çok başarıyla daima düzen tarafından kullanılmıştır. Böylesine düzenin her zaman ihtiyacı vardır. Türk burjuvazisinin gerçek hareketlerin önünü kesmek için sahte "sol" yaratmadaki deneyimleri oldukça köklüdür. Bu gelenek resmî sahte "TKP" kurup kızıl kalpak takan Mustafa Kemal'lere ve Doğu Halkları Kurultayına katılarak Mustafa Suphi hareketini ekarte etmeye çalışan Enver'lere kadar geri gider. Elbette Türkiye işçi sınıfının bu geleneğin izleyicilerine Mustafa Suphi'nin söylediklerini yüksek sesle tekrar edeceği günler er ya da geç gelecektir: **Proletaryanın işinden elinizi çekin!**

Yusuf Özçelik

30.06.1981. Milliyet. Sayfa 13

TKP davasında Perinçek'in sorgusu tamamlandı
• Perinçek'ten sonra sorgusu yapılan Aydınlik gazetesi sahibi ve TKP yöneticisi D. Oral Çalışlar, "Devlete yardımları için kendilerine teşekkür eden Devlet Başkanı Evren ile Ürüğ, Özer ve Balcı'nın tanıklık yapmasını" istedi.

TKP Genel Başkanı Doğu Perinçek ile 23 arkadaşının yargılanmalarını Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 2 No'lu Asken Mahkemesinde dün de devam edilmiştir, duruşmada sürdürülmüştür.

"TKP'nin partinin amaç, siyaset ve uygulamalarına bakarak yargılanmasını isteyen Perinçek, "Türkiye'de bilimsel sosyalizmi savunan 6 parti bulunduğunu sadece TKP hakkında dava açıldığını" belirtmiş, "Demek ki mesele bilimsel sosyalizmden kaynaklanmıyor. Diğerlerinden farkımız yasa dışı karanlık güçlerle uğraşmış olmamız ve bu güçlerin bize duydukları hınçtır" demiştir.

TKP davasının, MHP hakkında açılan davayı dengelemek için açıldığını ileri Perinçek, "Suçlu ile suçsuz, siyasi kaygılarla dengelenemez. Adalet terazisinin bir kafesinde sağ bir kafesinde sol yoktur" demiştir.

D. ORAL ÇALIŞLAR'IN İSTEMİ

Perinçek'in sorgusunun bitmesinden sonra ifade veren Aydınlik gazetesi sahibi ve TKP Başkanlık Kurulu üyesi Danyal Oral Çalışlar, aralarında Devlet Başkanı Orgeneral Kenan Evren, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Orgeneral Necdet Ürüğ eski Ankara Sıkıyönetim Komutanı Korgeneral Nihat Özer ve İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcı'nın da bulunduğu yüksek düzeyde-

ki görevlilerin tanık olarak dinlenmesini istemiştir. Çalışlar, adını verdiği görevlilerin kendilerine çeşitli defalar "Devlete yardım ettikleri teşekkür ettiklerini" belirtmiştir.

Çalışlar, "Aydınlik gazetesinin devletin, milletin ve ordunun birliğini savunduğunu, anarşi ve terörün üzerine gittiğini" de sözlerine eklemiştir.

ÇAMKIRAN'IN SÖZLERİ

Daha sonra sorgusu yapılan Başkanlık Kurulu Üyesi Mustafa Kemal Çamkiran, Avrupa'da bulunduğu sırada yurda dönerek teslim olduğunu, oysa kendisinin Avrupa'da iltica hakkı tanınan bir kişi olarak bilindiğini belirtmiş, "yerim canilerin ve Türkiye düşmanlarının değil, Türkiye ve demokrasi cephesinin yanı sıra olanlarla yurda dön çığırını yapılanların listesinde bir arada bulunmak asla kabul edemeyeceğim bir durumdu" demiştir.

Çamkiran, Avrupa'da bulunduğu süre içinde Türkiye lehine propaganda yaptığını, iç barışı ve demokrasi uğraşını desteklemek için Avrupa'yı köşe bucağıyla dolaştığı sırada devletin resmi temsilcilerinin henüz harekete geçmemiş bulduklarını söylemiştir. Çamkiran, suçlu olanın Türkiye'ye bu şartlar altında gelip teslim olmayacağını sözlerine eklemiştir.

Yukarda; 12 Eylül'den bir "gurur" tablosu!... Perinçek ve izleyicileri o gün de düzenin hizmetindeydiler, günümüzde "ulusalci" ya da "liberal" kılığında sözde farklı kulvarlarda aynı düzene hizmet yarışındalar.

Kuzey Afrika-Yakın Doğu'daki Halk Hareketleri Hakkında

Tarihi önemdeki 1905 Rusya devriminden tam 20 yıl önce, 1885 yılında Engels Rusya'daki devrimin geleceğiyle ilgili olarak Vera Zasuliç'e yazdığı bir mektupta şöyle diyordu:

"Benim için önemli olan Rusya'da o ilk etkinin verilmesi, devrimin patlak vermesidir. İşareti şu ya da bu hizip vermiş, şu ya da bu bayrak altında olmuş, benim için hiç mi hiç fark etmez. Bir saray darbesi olsaydı, ertesi günü silinip süpürülürdü. Durumun bunca gergin olduğu: devrimci öğelerin böylesine yığınak yaptığı; çok büyük halk yığınlarının ekonomik durumunun her geçen gün daha güçleştiği; ilkel komünden geniş ölçekli modern sanayi ve yüksek finansa kadar, toplumsal gelişmenin her aşamasının temsil edildiği; bütün bu çelişkilerin eşi görülmedik bir despotizm tarafından keyfi olarak denetim altında tutulduğu; kişiliğinde bir ulusun onur ve zekasının birleştiği gençlik için, giderek daha tahammül edilemez hale gelen bir despotizmin var olduğu bir ülkede -1789 bir kez başlatıldığı zaman 1793 pek uzaklarda olmayacaktır." (Engels'ten Vera Zasuliç'e Mektup, 23 Nisan 1885).

Tunus'ta başlayıp Cezayir'e, Yemen'de, Ürdün'e ve diğer Arap ülkelerine (hatta İran'a, Arnavutluk'a, Yunanistan'a ve başka ülkelere) kadar sıçrayan, nihayet Mısır'daki muazzam militan kitle eylemleriyle devam eden olaylarda "kişiliğinde bir ulusun onur ve zekasının birleştiği" milyonlarca gencin, işçinin ve emekçinin hareketi, "tarih sona erdi, devrimler çağı 20. yüzyılda kaldı, işçi sınıfı öldü" diyenlere acı bir ders oldu. Militan kitle hareketleri hiç kimse tarafından beklenmediği anda ortaya çıktı ve bölge ülkelerinde ne kadar büyük devrimci enerjinin kitlelerin içinde birikmiş olduğunu bütün dünyaya gösterdi.

Eylemlerin ortak karakteri kitlelerin kahramanlığının hiçbir sınır tanımamasıdır. Tunus'un aydın halkı hareketin kıvılcığını çaktı. Cezayir, Ürdün, Yemen ve nihayet Mısır halkları hareketi sürdürdü ve daha da ileri taşıdı. Emperyalist basında sıkça söylendiği gibi "korku duvarı aşılıyor" emekçi kitlelerin önünde hiçbir gücün duramayacağı bir kez daha kanıtlandı.

Tunus'taki devrimci gelişmeler bölgedeki İslâmî hareketlerin gerici rejimlerle uzlaşma yolunda ne kadar yol katettiklerini, hiçbir devrimci iddialarının kalmadığını ortaya koydu. İslâmî partinin yurtdışındaki lideri Türkiye'de AKP'yi örnek aldığı, geri dönmesine izin verilirse "düzenin sağlanmasına yardımcı olacağını" açıkladı. İslâmî hareketin çok daha güçlü olduğu ve fiilen en kitlesel örgütlü muhalefet gücünü oluşturduğu Mısır'da da özünde pek de farklı bir tablo görülüyor. İslâmî hareket emekçi yığınların kitlesel çıkışını hiç bekleliyordu ve ona karşı çok ihtiyatlı ve kararsızca yaklaştı. As-

la kitle hareketine önderlik etmedi. Emekçi yığınlar İran'daki "İslâmî" denilen rejimle Mısır'daki "laik" rejim arasında; emekçilerin sefil durumu ve tahammül edilmez polis baskısı açısından hiçbir fark olmadığını günümüz koşullarında açıkça görebiliyor. İslâmî hareketin sosyal eşitsizliğe karşı zenginlerin avuçlarına bakmaktan başka hiçbir önerisi olmadığını çok iyi biliyor ve bunu kabul etmiyor.

İran'da 2009'daki büyük kitle eylemlerinin yenilgisinden dersler çıkarmak gerekir. Liberal denilen güçler kitlelerin döktüğü kanı kendi sınırlı reformist amaçları için kullanmak istediler, rejimin ilk şoku atlattıktan sonra kendini toparlayıp saldırmalarıyla İslâmî ya da "yeşil" iberaller derhal bayraklarını indirdi, liberal "liderler" in büyük bölümü ilk fırsatta ülkeden kaçtı ve bütün bedeli emekçi yığınlar ödedi. Emekçiler güçlü bir polis devletine karşı devrimci bir yükselişte önderliği burjuva güçlere bırakanın neyle sonuçlanacağını acı bir biçimde öğrendiler.

Tunus'ta, Mısır'da, Arnavutluk'ta polis kitlelerin üzerine ateş açmaktan, onlarca insanı öldürmekten, yüzlencesini yaralamaktan çekinmiyor ama bunun karşısında kitlelerin büyük ölçüde "barışçı" gösterilerle yetindiğini, silahlı direniş söz konusu olsa bile çok zayıf ve sınırlı kaldığını görüyoruz. Kitlelerin özlediği gerçek değişiklikleri getirecek gerçekten devrimci bir dönüşüm asla salt barışçı yollardan sağlanamaz. Zora karşı zor kullanmanın, sadece meşru bir hak değil aynı zamanda kitle hareketini amaçlarına ulaştırmak için zorunlu olduğu bir kez daha kanıtlanıyor. Nepal'den Yunanistan'a, Tunus'tan Hindistan'a, İran'dan Mısır'a, 21.yy.ın henüz ilk on beş yılını doldurmadan gündeme gelen bütün kitlesel devrimci gelişmelerin ısrarla ve inatla öğretmeye devam ettiği ders budur. Emekçi yığınlar hareketin amaçlarını basit bir hükümet değişikliğiyle ve yöntemlerini de silahlı ve silahlı olmayan kullandıktan çekinmeyen güçlere karşı salt silahsız protestolarla sınırlamak isteyen liberal ve oportünist güçlere karşı mücadele etmek zorunda olduk-

larını acı derslerle öğreniyorlar.

Türkiye'de bu tür militan eylemler sadece "bölge"de görülüyor. Ki orada da bu hareketler ulusal hareketin yönetici çevrelerine egemen olan liberal umutlar tarafından oyalanmaya ve pazarlık kozu olarak kullanılmaktan öteye geçmemeye zorlanıyor. Arap ülkelerindeki olaylar Türkiye'deki (hem batıdaki hem de "bölge"deki) bütün gerçek demokratik ve devrimci güçlerin bu olgular üzerinde derinlemesine özeleştiril bir biçimde durmaya zorlanıyor. Devrimci kitle hareketinin önündeki en önemli engel, emperyalist hükümetlerin desteğini alacak ucuz bir "renkli devrim" sahneye koymak için kitlelerin sömürüye ve baskıya karşı biriken devrimci enerjilerini boşa harcamaya hazır burjuva maceracılar kitle hareketinin önderliğinin terkedilmesidir.

Devrimci kitlesel çıkışların gündeme geldiği bütün ülkelerdeki komünistler ve sınıf bilinçli güçler, birkaç barışçıl gösteriyle kolayca zafere ulaşacak, kolaylıkla bir ülkeden diğerine domino etkisiyle, cep telefonları, facebook, twitter gibi araçlarla yayılacak bir devrimle ilişkin hayallerle aldatılmasına karşı mücadele etmelidir. Özellikle tüm ülkelerin komünistleri, herşeyden önce hem tek tek ülkelerde hem de enternasyonal planda "**Komünistlerin Birliği**" davamızı tüm yakıcılığıyla bilince taşımaları ve pratik örgütlü yöntemlerle hareket etmelidir. Komünistler tek tek her bir ülkedeki rejimin güçlü ve zayıf yönlerini doğru olarak tahlil edip bunu en geniş kitlelere açıklamak, emekçi yığınları uğruna kanlarını dökmekten çekinmedikleri kurtuluşlarına gerçek anlamda ulaşmak için proletaryanın bağımsız sınıf bayrağının önderliği altında uzun mücadelelere hazırlanmaya çağırmalıdır. Gerçek kurtuluşu giden tek yolun bu olduğunu bizzat kendi kazanımları ve yenilgileri temelinde yığınlara göstermesini bilmelidir.

İran, Tunus, Mısır'daki deneyimler gerçek devrimci dönüşümler için emekçi yığınların ne emperyalist hükümetlerin desteğine, ne burjuva liberal önderliklere, ne de internet gibi kontrolü neredeyse tamamen egemenlerin elinde olan araçlara dayanamayacağını göstermektedir. Gerici iktidarlar asla barışçıl yollarla gerçek anlamda teslim olmayacaktır. Devrimin zaferi için her ülkede ancak ve ancak kitlelerin verecekleri devrimci örgütlü mücadeleye güvenilebilir ve sadece bütün burjuva kesimlerinden bağımsız bir politik önderliğe güvenilebilir!

Kitleler eskisi gibi yönetilmek istemiyor, gerici rejimler kitleleri eskisi gibi yönetemiyor. Bin Ali, Mübarek, vb.ler sadece birer sonuçtur, gerçek devrimler için esas neden olan kapitalist-emperyalizmi, onun sömürü ve baskı düzenini parçalamak için mücadele edelim!

İŞÇİ BİRLİĞİ

10. sayfadaki "Erbakan 28 Şubat Ve AKP" yazısının devamı

kan'ın sermaye egemenliği koşullarını ortadan kaldırmaksızın emperyalizme bağımlı olmayan bir ekonomi ve sözde "adil bir düzen" inşa etme hayalleri ve bu hayallerin propagandası sayesinde vurgunu vuran dolandırıcı kâr payı şirketleri, faizsiz bankacılık şirketleri, Deniz Fenerleri vb. olmadan ne AKP olabilirdi, ne de Tayyip Erdoğan veya Abdullah Gül gibi figürler Türkiye siyasetinde böylesine büyük bir rol oynayabilirdi. Küçük bir azınlığın köşeyi dönmesini ve istedikleri mevki ve makamlara kavuşmalarını sağlama işlevlerini yerine getirdikten sonra bu hayallerin son kullanma tarihi bitmiş ve bir kenara atılmıştır. Türkiye gerçekten de 12 Eylül'ün sermaye için yarattığı dikensiz gül bahçesi koşullarında tamamen örgütsüzleştirilmiş işçilerin sırtından ciddi bir "ağır sanayi hamlesi" yapmış, dünyanın sayılı ekonomilerinden biri haline gelmiştir ama dünyada gelir adaletsizliğinde başa gürşen bir ekonomi, muazzam işsizlik rakamlarıyla ve "herkese iş bulmak bizim görevimiz değil" diyen bir "Adalet" ve "Kalkınma" Partisi hükümetiyle, "adil düzeni" koydunsa bul!

"Cami cemaati"nin sınırlı oylarıyla Türkiye'de hiçbir partinin az çok sağlam bir hükümet kuramayacağını "yenilikçilerden" önce Erbakan ekibi de fark etmişti veya birileri onların kulağına bu gerçeği fısıldamıştı. Refah Partisi bir yandan tükeniş sürecine girmiş olan ANAP'lı kadrolarla aşılabilirken, öte yandan da "adil düzen", "tam bağımsız Türkiye", "yeni bir dünya" gibi sloganları, işsizlik, yoksulluk, sömürü olgularını ön plana çıkaran pahalı reklam kampanyalarıyla gerçek bir hükümet alternatifi haline getirilecek ve Refahiyol hükü-

metinin önü açılacaktı. Refahiyol hükümeti ise bir yılını doldurmadan "irtica" gerekçesiyle 28 Şubat 1997 "postmodern darbesiyle" (ne demekse) fiilen düşürülecekti. 28 Şubat'ı "postmodern" kılan şey herhalde "halkla ilişkiler" (siz tekeldi medya manipülasyonu okuyun) ve "sivil toplum" (siz burjuva toplum okuyun) boyutlarının özellikle ön planda olmasıydı. Sovyetler Birliği'nin çözülmesinden sonra artık ideolojiler ölmüş, sınıf mücadeleleri demode olmuş, dolayısıyla da tarih sona ermişti. Devir postmodern imaj mücadelesi ve sınıf işbirliği devriydi. Gerçi Erbakan ideolojilerin sonu söylemine bayağı ayak uydurmuştu ama "İslâm kardeşliği" vurgusu Türkiye'nin Batı dünyası nezdindeki imajını fena halde bozuyordu. Bu sefer ne sağcı ne solcu ama "batıcı" bir postmodern cuntayla sorun halledilecekti. İşçi sendikaları ve patron örgütlerinin (Türk-İş, DİSK, TOBB, TİSK, TESK) birlikte oluşturduğu ve MESS, TÜSİAD gibi patron örgütleri tarafından da desteklenen "Beşli Sivil Girişim" hükümetin istifasını ve 28 Şubat kararlarını uygulayacak yeni bir hükümetin kurulmasını talep ederken, "Ne Refahiyol, Ne Hazırol!" mitingleriyle ÖDP'nin başını çektiği cenah da fiilen "sol"dan destek oluyordu. Bu şekilde ilk defa bir hükümet darbesi için ciddi bir "gönüllü" yığınsal güç seferber edilmiş oluyordu. Ancak 28 Şubat da 12'li klasik darbelerin bir geleneğini aynen izliyordu; işbirlikçi tekeldi burjuvazinin ve emperyalist merkezlerin onayı olmadan Türkiye'de böyle bir operasyonu başarmak mümkün değildi. Gerçekten de, "irticaya karşı mücadele" sloganı, Türkiye'de "İslâm dünyasının kardeşliği" vurgusu olan bir hükümeti kısa vadede bölge-

ye ilişkin kısa ve orta vadeli planlarının önünde engel olarak gören ABD emperyalizminin pozisyonuyla birebir örtüşüyordu.

28 Şubat gerçi "bin yıl" sürmedi. Ama onun başlattığı işi, yani ABD'nin emperyalist savaş planlarına uygun bir hükümet yaratma görevini, Erbakan hareketinin en "iş bitirici" kadrolarının diğer geleneksel sağ partilerin döküntüleriyle harmanlanmasıyla kotarılan AKP başarıyla tamamlayacaktır.

Bütün bu etkilerle birlikte, Erbakan hareketini ayırıştırın sürecin liberal sosyologlarımızın da haklı olarak vurguladıkları gibi özünde sınıfsal bir süreç olduğunu unutmamak gerekir. Birileri köşeyi dönerken, hareketi sırtında taşımış olan tabandaki günümüzde aptal ve fosil yerine konulan yoksul dindar kesim kendisini açıkça aldatılmış hissetmektedir. Erbakan hareketinden bir yanda kilit konularını eski ANAP'çıların tuttuğu köşe dönmece AKP gibi bir partiyi, öte yanda Has Parti gibi demagojik de olsa "sol" söylemlere ağırlık veren hatta "sosyalist" hatta "marksist" geçinen bazı isimleri saflarına transfer edebilen bir partiyi doğurdu da böyle bir süreçtir. Hiç şüphe yok ki, yüzeydeki bitip tükenmez kargaşaya rağmen alttan alta kararlılıkla kendi yolunu yürüten bu esas süreç, bu hareketin tabanındaki ezilen ve sömürülen insanlarımızı er ya da geç politik olarak bilinçlenmeye itecek olan "hayırlı" bir süreçtir. En derindeki eğilimi anti-emperyalizmi ve anti-kapitalizmi olan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları çeşitli şekillerde aldatıldığı on yılların bedelini er ya da geç ödeyecektir.

Ali Savaşçı

Wikileaks Belgelerinde Mısır

Mısır'la ilgili Amerikan diplomatik yazışmalarının ifşa edildiği kadarıyla dahi incelenmesi, Amerikan emperyalistlerinin Mısır'da kendilerine alternatif buldurmaya çalıştıklarını, Mısır devletinin en üst düzeyine kadar yandaş bulduklarını ve Mısır'daki son halk isyanını haber veren öncü halk hareketlenmeleriyle yakından ilgilendiklerini ortaya koyuyor.

Bir belgede, 30 yıl önce Mısır'ın durumunun Güney Kore ile karşılaştırılabilir olduğu, bugünse Endonezya ile karşılaştırılabileceği söylenerek yoksulluğun artmasına dikkat çekiliyor. 1977'den sonra 2008'de tekrar ekmek ayaklanmaları olduğu önemle vurgulanıyor. Böyle bir ortamda ordunun kontrolden çıkmasından ve tekrar Nasır'cı bir hareketten de korkuluyor. Bunun için Savunma bakanı Tantawi'nin subayların ayrıcalıklarıyla hoşnut kalmalarını temin ettiği, İçişleri bakanı El Adli ve istihbarat şefi Ömer Süleyman'ın da "evcil hayvanları" (subaylar kastedilmektedir)?içerde tuttukları belirterek kendilerine teşekkür ediliyor.

30.07.2009 tarihli belgede, Eski İçişleri bakanı Hilal Dessuki şöyle diyor: **"Mısır güvenlik birimleri ve ordu yavaş bir geçişi garanti altına alacaktır."** Amerikalılar da durmadan son kullanma tarihi tükenen Mübarek'ten sonra yerine kimin nasıl geçeceğine kafa yoruyorlar, bunun için muhalifler dâhil herkesle ilişki kuruyorlar. Dessuki'ye dayanan şöyle bir değerlendirme yapıyor: "Ordu bugün politik sorunlara doğrudan müdahale etmese de liderleri düzeni korumaya kararlı ve yasalara uygun bir değişim göz ardı edilmemeli. Ordu iktidarın anayasal bir biçimde değişmesinden yanadır. 2010 parlamento ve 2011 başkanlık seçimlerinde şiddet olayları olabilir ama (güvenlik güçleri) başa çıkabilir. Geniş çaplı politik huzursuzluk ise Mısır'lı zihniyetine terstir. Mısır'lıları politik değil günlük sorunlar sokağa çıkarabilir. İktidar partisinin ekonomik reformlara verdiği önem, seçimlerden sonra da ve herhangi bir iktidar değişiminden sonra da devam edecek." Yani ordu, halk hareketi bağımsız bir niteliğe büründüğünde ve "Mısır'lı zihniyetini" aştığında "anaysal" müdahalede de bulunabilir! Nitekim bu ordu, 23.09.2008 tarihli diplomatik belgeye göre hala "rejimin bekçisi" olarak görülüyor ve bu bekçilik gücü, Türkiye'de benzer örneğini OYAK'ta gördüğümüz gibi, geniş bir ticari işletmeler ağını kontrol etmeye dayanıyor. Askeriyeye ait şirketler var, bunların yönetiminde emekli generaller var. Su, zeytinyağı, çimento, inşaat, benzin, otelcilik alanlarında faaliyet gösteriyorlar. Mısır Silahlı Kuvvetleri ile ABD arasında yakınlıktan da öte bir işbirliği var. Belgelerde eğitim için Batıya gidecek subayların isimleri, rütbeleri ve kabiliyetleri teker teker belirtiliyor.

6.1.2010 tarihli belgede de, Mısır'daki işçi hareketine ve grevlere değiniliyor. Mısır'da yasalar grev yapmadan önce "genel sendika"nın izninin gerektiğini söylese de son yıllarda anlaşılan bunu pek umursayan olmuyor ve Mısır giderek yaygınlaşan grev dalgasıyla sarsılıyor. İşçi hareketi, yukarıdaki "Mısır'lı zihniyeti" ile sınırlı, ekonomik sorunlara odaklı ve daha açık bir politik rol oynayıp oynamayacağı belli olmayan bir hareket olarak nitelendiriliyor. Emperyalistler, Mübarek sonrası kontrollü bir geçiş için açıkça hazırlık yapıyorlar ve karşı safları, yani proletaryanın saflarını satın alınabilecek unsurları saptamak üzere yokluyorlar.

Aynı Mısır'da, Amerikan ödenekli polis eğitim kursları var, polislere "insan hakları" eğitimi veriliyor ve bu eğitimi alan Polisin uyguladığı şiddet, aynı ABD'nin kendi diplomatik belgelerine göre, günlük yaşamın bir parçası. Türkiye'de 15-16 Haziran'da olduğu gibi burada da devlet olağanüstü hal yasasını öncelikle işçi hareketlerine karşı kullanıyor. 2008 Nisan'ında sanayi kenti Mahalla'daki bü-

yük işçi grevi sırasında polis ve işçiler arasındaki çatışmalarda tutuklanana karşı uygulanan bu yasaya göre, yapılan yargılamada temyiz hakkı bulunmuyor.

ABD, Mısır'dan "ekonomik ve politik reformları" sürdürmesini istiyor. 16.05.2006 tarihli belgede, Mısır hükümetinin özelleştirmeden kaynaklanacak işsizliği cesaretle karşılayamaması kınanıyor! Sübvansiyonların kaldırılması isteniyor. İşte böyle ekonomik reformların üst yapısını, 2005 ve 2006 tarihli belgelerden öğrendiğimize göre, CIA ve FBI ile Ömer Süleyman'ın ve benzerlerinin yakın (hatta anlaşılabilir o ki yakından da öte) işbirliği, eski olağanüstü hal yasası yerine konması istenen "Batı tarzı" (!) anti terör yasaları ve kimlerden oluşacağı "anayasal geçişle" daha başından belli parlamenter demokrasi hazırlanıyor. ABD, Mübarek'e "daha çok ez, ama benim dediğim gibi ez ya da git" diyor. Diplomatik dilde bu şöyle ifade ediliyor: "Mübarek, Ortadoğu'da istikrarın sembolü gibi duruyor. Yerel konularda Mısır'ın çıkarlarını Amerikalılarla mümkün olduğunca çok yakın görüyor. Ama bu konularda daha cesur hareket etmedeki tereddütleri onun ve Mısır'ın etkisini azaltıyor"! Mısır'da ekonomik reformlar devam ettikçe yoksulluk artıp nüfusun % 35-40'ını etkilemeye başlıyor. Mısır-ABD ticaret hacmi 2008'de 8,4 milyar doları buluyor. Sonuç: Nisan 2008'de Mahalla ayaklanması patlak veriyor,

binlerce işsiz genç polisle çatışıyor. 6 Nisanda genel greve gidiliyor. Bu grev, Kahire'nin işlek caddelerini ıssızlaştırıyor ve birçok Mısırlı evinden çıkmıyor.

Amerikalılar, emekçi halkın nabzını tutmaya özen (!) gösteriyorlar. Konuştukları dar gelirli Mısırlılar ayaklanmadan heyecan duyduklarını belirtiyor, hükümetin bunu hak ettiğini düşünüyor. Hepsi ayaklanmaları artan yiyecek fiyatlarına bağlıyor. 2008 Mart ayı enflasyonu 14,4'e ulaşıyor ama sadece yiyecek fiyatlarındaki artış yüzde 22'yi buluyor. Bir işçi şöyle diyor: Hükümet halka yiyecek fiyatları sabit kalıyor diye yalan söylerse ve sonra ekmek ya da yakıt almak için gittiğimizde alamazsak, grev halkın hakkıdır". Seçkinler korkmuş durumda. Orta sınıflar ise isyandan korkmakla birlikte hayranlık duymaktan da geri kalmayan iki arada bir derede kalan bir grup oluşturuyor. Amerikalılar ve hükümet şu soruyu soruyor: "Bu bir şeylerin başlangıcı mı?" Başbakan Nazif, bölgeyi ziyaret ediyor, fabrika işçileriyle görüşüyor, ayaklanmaya katılmayanlara teşekkür ediyor. Amerikalılar şu değerlendirmeyi yapıyorlar: "Ne Mahalla isyancıları ne de 6 Nisan grubu karizmatik liderlere sahip değiller. Müslüman Kardeşler bile her ikisiyle arasına mesafe koyuyor. Ama bunlar devrimci tabiatla olmaktan çok izole ve koordine olmayan olaylar." *Proletaryanın sınıf düşmanları, her olayda sınıfların durumunu ölçüyorlar. gerçek halk önderlerinin yani yığın hareketine kurmaylık edecek devrimci bir partinin yokluğunu çok iyi değerlendiriyorlar. Ama*

bu aynı zamanda demektir ki, "Mısır'lı zihniyeti"nin sadece günlük sıkıntılarla sınırlı bir sokak ayaklanmasını aşabileceğinden açıkça daha o zamandan korkuyorlar. Bunun önüne geçmek için "karizmatik liderler" yerine "Facebook" kahramanlarını koyuyorlar: 19.01.2009 tarihli belge, Amerikalıların kendi çizgilerindeki internet muhalefetine ilgisini ortaya koyuyor. İnternet aktivistlerinin tutuklanmasına Amerikalıların tepkisi söz konusu. Bunlardan birinin 2008 Nisan grevine çağrı yaparak 70.000 kişiyi örgütlediği öne sürülüyor. Amerikalıların "sivil toplum" muhalefetine bu ilgisine karşı, Devlet Güvenlik Müdürü Rahman, "Siz komünistleri finanse ediyorsunuz" diyerek tepki gösteriyor. Google, ABD elçiliğinin "ricası" üzerine "muhaliflerin" çektiği videoları yayınlıyor. 30.12.2008 tarihli yazışma, internet üzerinden faaliyet gösteren bir 6 Nisan Hareketi eylemcisinin, Aralık ayında New York'taki gençlik zirvesine katıldığını, ABD yetkilileriyle görüşüğünü aktarıyor.

Belgeler, Amerikan istihbarat servisleriyle Mısır istihbaratının ve özellikle de onun başı olan Ömer Süleyman'ın yakın işbirliğini ve Arap halkına düşmanlığını ortaya koyuyor. Süleyman, Hamas'ı bahane ederek, Filistin halkı direnişe son vermediği sürece Mısır'dan yardım görmeyeceğini söylüyor. Bu adam Gazze'nin "açlıktan ölmesini değil sadece aç kalmasını" istediğini belirtiyor. Savunma Ba-

kanı Tantawi ise Filistin'e silah kaçırılmasını engellemek için ellerinden geleni yaptıklarını ve daha fazlası için destek istediklerini söylüyor, Gazze'ye açılan tünellerin tespiti için Amerikan ordu mühendislerinin de yardımını istiyor. 25.10.2007 tarihli belgeye göre, Mısırlı liderler, ABD'nin Irak'tan acele çekilmesini istemiyorlar. Mısır hükümeti, Irak'a yabancı ülkelerden direnişçi-savaşçı gitmesinin önüne geçmek için tedbir alıyor. Mısır istihbaratı bunun için çalışıyor. Hükümet, kendi ülkesindeki direnişçileri tutukluyor. Tantawi ve generaller, ABD'yi ziyaret ediyorlar ve ABD'nin askeri yardımı azaltmayacağı veya koşula bağlamayacağına dair güvence arıyorlar. Mübarek ve Süleyman, Suriye devlet başkanı Esad'ın İran'la işbirliğine ateş püskürüyorlar ve ABD'den

Suriye'yle ilişki kurup Esad'ı Arap dünyasına geri kazanmasını istiyorlar. İran, onlara göre Arap dünyasının bölünmüşlüğünden yararlanıyor. Cemal Mübarek, Arapların ılımlılar (S. Arabistan ve Mısır) ve radikaller (Suriye ve Katar) olarak ikiye ayrıldığını söylüyor. Ömer Süleyman, Gazze, Sudan ve İran'daki radikalizmle mücadele etmek istediklerini belirtiyor, İran'ın Mısır toprakları üzerinden Gazze'ye silah sokma girişimlerinin ve nüfuz bölgesini yayma teşebbüslerinin "bedelini ödemesi" gerektiğini söylüyor. Amerikalılar da Mısır-İsrail barışının Amerikan askeri operasyonlarını ve Süveyş'e ulaşmalarını kolaylaştırdığını itiraf ediyorlar. Ancak Çinlilerin bir Mısır F-16 üssünü ziyaret etmelerine tepki gösteriyorlar. Mısırlıları anlaşmalara uymamakla suçluyorlar.

Bu belgeler, yazarların gerici dünya görüşü nedeniyle gerçeğin kimi zaman oldukça çarpıtılmış bir görüntüsünü yansıtsalar da, dikkatle incelendiklerinde, halk hareketlerini bastırmak, oyalamak, içini boşaltmak, işbirlikçi yönetimler yıkıldığında ve değişim kaçınılmaz olduğunda onun yönünü değiştirecek yedek kuvvetleri elinde bulundurmak için emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin ne tür hazırlıklar ve manevralar içinde olduğunu doğrulaması bakımından önemlidir. Buna rağmen, sınıf mücadelesinde bağrından gerçek "karizmatik liderler" çıkan bir Mısır işçi hareketinin "Mısır'lı zihniyeti"ni aşabileceğini de itiraf etmektedir.

Vedat Özgür

Eğitimde 'Sanallaşma' Sermayeye Hizmet Ediyor

Ben lise üçüncü sınıf öğrencisiyim ve geçtiğimiz günlerde eğitim sistemini bir kez daha sorgulamam gerektiğinin farkına varmama neden olan bir haberle karşılaşım. Turkcell, Milli Eğitim Bakanlığı ile ortaklaşa "okul.com.tr" diye bir proje attı ortaya. 11 Şubat 2011 tarihli sunumda Turkcell Ürün ve Servis Yönetiminden Sorumlu Genel Müdür Yardımcısı Cenk Bayrakdar, bu bireysel eğitim platformuyla eğitimin mobilleşmesine destek olmayı, uygun fiyatlarla eğitim imkanı sunarak fırsat eşitliği sağlamayı ve 3G'nin yardımıyla mobil eğitimi hayatın parçası haline getirmeyi hedeflediklerini söylemiş. Turkcell'in eğitimde dijitalleşmeye katkıda bulunmak amacıyla hayata geçirdiği internet ve cep telefonu tabanlı bireysel eğitim platformu okul.com.tr öğrenim hayatına büyük yenilikler getirme iddiasında. Turkcell'in düzenlediği basın toplantısında verilen bilgilere göre öğrencilerin ücretsiz üye olup sosyalleşebileceği, öğretici oyunlar oynayabileceği ve müzik eşliğinde ders çalışıp test çözebileceği bir site yaratılmış.

Basın toplantısında gerçekleştirdiği bir sunum ile projeyi tanıtan Cenk Bayrakdar şunları söylemiş: "...Ülkemiz adına bu dönüşüme katkıda bulunmayı sosyal sorumluluk alanımızın içinde gördük. www.okul.com.tr' nin mobil ayağı sayesinde öğrencilerimiz her an her yerde Okul'la birlikte olmaya devam edecek. 4 farklı içerik sağlayıcısının sunduğu MEB müfredatında verilecek derslerin yanı sıra Türkiye'nin ilk ve tek online liderlik eğitimi programı YGA Yıldızlar Liderlik Programı sayesinde öğrencilerimizin bireysel gelişimine de katkıda bulunacağız." Bu sözleri sarf eden Turkcell'in Ürün ve Servis Yönetiminden Sorumlu Genel Müdür

Yardımcısı kapitalist düzenin şartlarında herkesin mobil internet erişimine rahatça ulaşabileceği haline kendini kaptırarak "öğrenmeye gönüllü herkese" bu uygulamayı sunduğunu belirtiyor. Atladığı nokta Türkiye'de daha okul yüzü göremeyen çocuklar varken eğitim işini gönüllülüğe indirgeyerek "biz yaptık siz kullanmadınız" dercesine ilginç konuşmasına ilginçlik kattı. Gönüllülüğü bir anda unutup konuşmasına "üyeler Başoğretmenim, EğitimOnline, NED Dershaneleri ve Okulistik online eğitim içeriklerini 2 TL'den başlayan fiyatlarla satın alabiliyorlar. İçerik satın alma sırasında şimdilik sadece Mobil Ödeme seçeneği mevcut. Ancak kredi kartı ve havale ile ödeme üzerinde de çalıştıklarını ve 1 ay içerisinde bu ödeme yöntemlerinin de sisteme entegre edileceğini" söylerken aslında eğitime can atsan da paran yoksa erişilemeyen bir proje gerçeğini kanıtladı.

Ankara Ticaret Odası'nın 2006-2007 araştırmasına göre ilköğretimde okuyan öğrenci sayısı 10.8 milyon, yine yakın zamanda yapılan bir araştırmaya göre Türkiye'de lise okuyan öğrenci sayısı 1.384.600. Verilere bakıldığında akla gelen ilk soru "Bu kadar öğrenci arasından ne kadarlık bir azınlık mobil internet veya evde internet şansına sahip?" Bununla ilgili olarak, TEPAV (Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı) tarafından hazırlanan 2009 yılı verilerine göre Türkiye'de nüfusun %62'sinin hayatında hiç internet kullanmadığını belirtiyor. OECD (Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü) İstatistikleri'ne göre ise, 2.39 dolarlık en düşük ve 76.11 dolarlık en yüksek Megabit/saniye'lik fiyatlarıyla Türkiye internetin en pahalı olduğu ülkelerden biri. Microsoft ile Avrupa İnteraktif Reklam-

cılık Birliği'nin (EIAA) ortak yaptığı 'Mediascope 2010' araştırmasına göre de Türkiye nüfusunun yalnızca üçte biri internet kullanıyor. Bu verilerin ortaya koyduğu tabloya göre bu proje bizim gibi işçi çocukları için değil, yine ve tekrar burjuvazinin sözde şanslı çocukları içindir.

Değnilenecek bir diğer konu ise kır ve kent arasındaki internet kullanım uçurumu. Hanehalkı Bilişim Teknolojileri Kullanımı araştırması (2005) sonuçlarına göre, kentlerde internet kullanım oranı %18.57 iken, kırdaki internet kullanım oranı %6.05'da kalmaktadır.

Bütün bunları okuyup, araştırdıktan sonra aklımıza gelebilecek sorulardan biri de; "MEB bu uygulamaya destek verirken acaba bu sanal proje yerine öğretmen atamalarını artırsak da 300 küsur bin atanmamış öğretmeni işine kavuştursak daha iyi olmaz mı, diye düşünmüyor mu? Öğrencilerin öğretmene mi yoksa bilgisayar oyununa mı ihtiyacı var?" ya da "Eğitim işi artık MEB'den değil de kapitalist bir tekel olan Turkcell'den mi soruluyor?" Aslında bu soruların cevabını MEB'in uygulamaları açıkça veriyor. MEB bütün bunları işbirliği yaptığı büyük sermayeyi daha da zenginleştirmek amacıyla yapıyor, açıkta kalan öğretmenler, okul yüzü göremeyen öğrenciler varken bu ülkede, onları bir kenara itip sanki lütfmuş gibi böyle bir projeyi çalışan yığınlardan toplanan vergi kaynaklarıyla desteklemekte sakınca görmüyor.

**İstanbul'dan İŞÇİ BİRLİĞİ okuru
bir lise öğrencisi**

Torino FIAT Fabrikasında Referandum

14-15 Ocak tarihlerinde Fiat'ın Torino'daki fabrikasında çalışanlar arasında bir referandum yapıldı. Amerikan Chrysler firmasını satın alarak, mevcut fabrikalarına ABD ve Meksika'daki Chrysler fabrikalarını da ekleyen şirket, Torino'daki yatırımlarını devam ettirme ve yeni ortaklık için yeni bir fabrika kurma karşılığında işçilerden şu koşulları kabul etmelerini istedi:

"Toplam 40 dakika olan paydoslar 30 dakikaya düşürülecek; bütün fabrika çalışanlarının hastalık nedeniyle işe gelmediği günler belli bir oranın altına düşmezse, tatil günlerinden önce ya da sonraki günlerde kullanılan hastalık izinleri ücretsiz izin sayılacak; şirket 40 saat olan haftalık çalışma süresini 48 saate çıkarabilecek (fazladan 8 saat için saatlik ücret değişmeyecek); malzeme eksikliği vb. nedeniyle üretim yapılamaması durumunda boş geçen süre için başka bir gün telafi çalışması yapılacak, bu çalışma fazla mesai sayılmayacak; yeni fabrikada öğle yemeği molası vardiya sonlarında yani çalışmaya başladıktan 7,5 saat sonra verilebilecek; bir anlaşmazlık durumunda her iki taraf doğrudan eyleme geçmeyecek (grev vb.) bir uzlaştırma kuruluna başvuracak, uzlaştırma kurulunda anlaşma sağlanamazsa şirket sendikaların haklarını iptal edebilecek; sendika ya da herhangi bir üye bu yatırım planına aykırı davranırsa şirket sendikaların haklarını iptal edebilecek; şirket bu koşulları içeren anlaşmayı imzalamayan sendikaların haklarını tanımayabilecek ..."

Bunların dışında, zorunlu fazla mesailer arttıran, işçi sağlığını tehlikeye atan bir dizi kölelik koşulunun daha oylandığı bu "referandum"da, şirket işçilere, bunları kabul etmedikleri takdirde, fabrikanın rakipleriyle rekabet edemeyeceğini, bu nedenle yeni yatırım yapılmayacağını, Torino'daki fabrikayı kapatıp dünyanın başka bir yerinde üretim yapacağını ilan etti. Kısacası, işçilere "ya köle ol, ya işsiz kal" seçenekleri sunuldu.

Aynı senaryo, haziran ayında Napoli'deki Fiat fabrikasında da yaşanmıştı. Fiat yönetimi, işçilerinin tümü için sendikalarla masaya oturmak yerine, tek tek fabrikalardaki işçi temsilcileriyle görüşmeyi, genel toplu sözleşmeler yerine, her fabrika için ay-

rı sözleşmeyi genel uygulama haline getirmeye çalışmakta. Böylece, daha dağınık ve bölünmüş bir işçi kitleleriyle karşılayarak dayatmalarını daha kolay kabul ettirebileceğini düşünüyor.

Bir çok maddesi mevcut yasaları ihlal eden bu anlaşmayı işçi sendikalarından yalnız CGIL'e (İtalyan Genel Emek Konfederasyonu) bağlı Fiom (Metalurji İşçileri Federasyonu) imzalamadı ve "Hayır" kampanyası yürüttü. Diğer sendikalar, anlaşmayı imzaladılar ve fabrikanın kapanmaması için işçilere "Evet" deme çağrısı yaptılar. Burjuva basın, "hayır çıkarsa İtalyan sanayisi çökecek" propagandası yaparken, "Libero" ("Hür") gazetesi, "Hayır" diyen Fiom üyelerini, "son Stalinistler" olarak tanımladı. Diğer yandan, sendikaların üye sayılarını ortaya koyarak, "Evet" diyenlerin açık farkla kazanacağını, "Hayır" demenin boşuna olduğunu ilan etmekte geri durmadılar. 5.400 kişilik fabrikada, Fiom üyesi 1.600 işçi varken, diğer sendikaların toplamı 3.800 ediyordu.

İtalya'da, faşizme karşı savaşın sonucunda büyük prestij kazanan İtalyan Komünist Partisi'nin öncülüğünde 1944 yılında sağlanan sendikal birlik, burjuvazinin ve ABD gizli servisinin bölme çabalarının sonucunda, ancak 1948'e kadar sürdü. Bu ta-

rihten beri, işçiler, üç büyük konfederasyon ve bunların dışında irili ufaklı bir çok sendikaya bölünmüş durumda. En fazla üyesi olan konfederasyon olan CGIL, yıllarca İKP'nin ideolojik savrulmalarına ayak uydurduktan sonra, bu partinin de yokluğunda patronların dayatmalarına karşı göstermelik karşı çıkışlardan başka bir şey yapamaz halde. Bunun dışında, geleneksel olarak Hıristiyan-Demokratlar'ın uzantısı olan CISL ve kendisini sözde "komünist ve dinci ideolojilerden bağımsız", "laik-milliyetçi" olarak ortaya koyan UIL, her önemli dönüm noktasında patronların ve devletin yanında yer alan iki büyük konfederasyonu oluşturuyor. Bu bölünmüş sendikal yapıda işçiler, faşizme karşı savaşın ve 68-69'daki kitlesel grevlerin sonucunda elde ettikleri hakları birer birer kaybediyorlar.

"Evet" oylarının kazanacağına kesin gözüyle bakan burjuva dünyanın gözü, Fiom'un üzerindeydi. 1920'lerden bu yana fabrika işgallerinin deneyimini sıkça yaşamış olan İtalya'da, sendikaların yeni bir işgale kalkışıp kalkışmayacağı merak ediliyordu. Ne var ki, CGIL, böyle bir hareketi örgütleyecek çapta olmadığını kısa süre önce göstermişti. Aralık ayındaki kitlesel öğrenci gösterileri sırasında, öğrenci liderlerinin bizzat görüşerek bu hareketi işçilerin bir genel greviyle birleştirme çağrısı yaptıkları CGIL başkanı, "gündemimizde genel grev yok" diyerek bu çağrıyı reddetti. Referandumdan sonra, ileri işçilerin ve sosyalistlerin baskısıyla, 28 Ocak 2011 günü yalnız metal işkolunda bir günlük grev ilan etmek zorunda kaldı.

Burjuvazinin bütün tehditleri ve propagandalarına karşın, "evet" oyları yalnız %54'lük bir çoğunluk elde etti. Bu durum, dayatmalara boyun eğmek istemeyen işçilerin sayısının hiç de az olmadığını gösteriyor. Ne var ki, mücadelede yol gösterecek bir önderlikten yoksun durumdadır. Buna karşın, bir yerde geri aldığı bir hakkı, diğer her yerde geri almak isteyen sermaye boş durmuyor. İleri işçiler, bir fabrikada uygulamaya giren bu uygulamaların, bütün çalışma hayatını düzenleyen normlar haline geleceğini belirterek bütün işçileri uyarıyorlar.

İtalya'dan bir İŞÇİ BİRLİĞİ okuru

Kapitalizmde Kadın Sorunu Çözümsüzdür

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde bu yıl da her yıl olduğu gibi güzel dileklerle kadınlar hatırlanacak, birtakım insanlar kendilerini kadınların hamisi gibi görerek vaatlerde bulunacak, sonra yeni bir gün eski koşullarla tekrarlayacak. Kapitalist sistem tüm anma günlerini sömürdüğü gibi, bu günü de sömürmektedir. Her şeyin alınıp satıldığı bu sistemde, en temel insani duygulardan (anne, baba sevgisi, aşk, vb.) para kazanılır. Burjuva basınına baktığımızda bugün için kadına yönelik pek çok etkinliğin olduğunu ve özel indirimleri görürsünüz. Şüphesiz bunlardan yalnızca burjuva kadınları yararlanabilir. Emekçi kadınların bu eğlence ve imkânlardan faydalanmaya ne zamanları ne de paraları vardır. Kadın girişimcilerin üstün başarıları anlatılır, fonda da dövülen öldürülen kadınlar yer alır.

Kapitalist sistemde rekabet yasasının sonucu olan kadının çalışma hakkına kavuşması âdeta kadına sağlanmış bir lütuf olarak sunulur. Oysa kapitalist sistem emekçi kadına hiçbir zaman ekonomik anlamda tam bir özgürlük sağlayamaz. Bu düzende mülk sahibi sınıfların kadını yemek pişirme (zevk için) ve miras bırakacak çocukları doğurma makinesi olarak kalırken, "mülsüz kadınlar" tüm aile fertlerini ve en son da kendilerini doyurmak için yemek pişirmek ve kendileri gibi sermayenin hizmetinde çalışacak köleleri doğurmak ve onlara bakmak gibi işlere ek olarak erkeklerden daha ağır şartlarda iki kere sömürülerek -ev içinde, ev dışında- çalışırlar. Kapitalist rekabet koşulları altında daha yüksek ücret alan erkek işçilerin yerine kadın ve çocuk işçiler yedek işçi ordusu olarak görülür. Bu durum erkek işçiler için bir tehlike ve tehdit haline dönüştürülür.

Erkek ve kadın iş ararken birbirlerinin rakibi haline gelir. İş bulabilme umudu çoğunlukla kadınların aleyhine işler. Kadınların düşük işgücüne katılım ve istihdam oranları durumun vahametini ortaya çıkarmaktadır. 2005 rakamlarına göre (OECD İşgücü İstatistikleri) Türkiye'de işgücüne katılım oranı %48.0'dır. Bunun % 71.5'i erkek ve yalnızca % 24.9 u kadındır. 2008 yılında bu oran -aralık ayı- % 23.1 e düşmüştür. Oysa Türkiye 2009 tarihinde, ILO'nun; kadın erkek arasında eşit iş ve eşit ücret sağlanmasını öngören; 100, 101, 122 ve 142 sayılı sözleşmelerini imzalamıştır.

2003 tarihli İş Kanunundaki esnek istihdamı ve işten çıkarmayı kolaylaştıran düzenlemelere ilave olarak torba kanunla, sözde kadının hem annelik, hem de eşlik görevlerini ihmal etmemesini sağlayacak olan esnek istihdam koşulları, kadınların eme-

ği ve yaşamını sömüren en ağır koşullar olarak 2011 yılının armağanı olmuştur.

Gelir dağılımındaki adaletsizliğin artmasından da en başta zarar gören yine kadınlardır. 2009 yılında TÜİK'in yaptığı "Gelir ve Yaşam Koşulları" araştırmasına göre ekonomik krizden toplumun alt gelir grupları etkilenmiştir. Ülke nüfusu yüzde 20'lik hane halkı dilimlerine ayrıldığında en fakirlerin içinde bulunan diliminin payı, 2008 de 5.8 iken 2009'da 5.6'ya gerilemiştir. Buna karşın en zengin yüzde 20'lik dilimin payı 2008'de yüzde 46.7 iken, 2009 da yüzde 47.6'ya yükseltilmiştir. Nüfus yüzde 10'luk dilimlere ayrıldığında durumun vahameti daha açık seçik görülür. 2008'de en fakir grubun gelirinden aldığı pay yüzde 2.2 iken, 2009'da yüzde 2.1'e gerilemiştir. Ekonomik zorluklar, kadın-erkek arasındaki eşitsizliği daha belirgin hale getirir. Yoksul kesimlerin ekonomik durumlarının daha da bozulmasıyla kadına yönelik şiddet olaylarının artışı arasındaki ilişki çok açıktır. Krize bağlı işten çıkarılmaların ve ücret kayıplarının etkisini yoğun olarak hissettirdiği 2009 yılında Türkiye'de 1126 kadın cinayete kurban gitmiştir.

Hem gelişmemiş ülkelerde hem de en gelişmiş ve eğitim oranlarının en yüksek olduğu kapitalist ülkelerde kadınlara yönelik şiddet çalışan yığınların ekonomik durumlarının kötüleşmesine paralel olarak sürekli artmaktadır.

Örneğin Pakistan ve Hindistan'da ortalama günde dört kadın evde kocaları tarafından öldürülmektedir. Bu olaylar polis kayıtlarına "mutfakta iş yaparken yandılar"(!) şeklinde yansımaktadır. (Tıpkı Ağrı Diyadin'de kadın ölümlerinin kendilerini "silahlı ya da asarak" öldürdükleri yani intihar ettikleri şeklinde polis kayıtlarına yansması gibi. Bu intiharların hiçbirisi doğru dürüst araştırılmıyor ve dağlık

ve küçük bir belde olan ve çoğunun korucu olduğu onbeş aşiretin bulunduğu Diyadin'de kadınlar "intihar" etmeye devam ediyor.)

Geri kalmış ülkelerde kadın cinayetlerinde en yaygın gerekçenin (bahanenin) tahmin edileceği gibi "namus" olduğu yapılan araştırmalarla da doğrulanmaktadır. Bu gerekçeyle işlenen cinayetlerin en yaygın olduğu ülkeler, Bangladeş, Mısır, Ürdün, Lübnan, Pakistan ve Türkiye'dir. Bunlar aynı zamanda kadınların bağımlılığını arttıran çocuk yaşta evliliklerin ve anneliğin de yaygın olduğu ülkelerdir.

En gelişmiş kapitalist ülkelerden biri olan İspanya kadın cinayetlerinin yoğun olduğu diğer bir örnektir. İspanya Avrupa'da işsizlik oranının en yüksek olduğu ülkedir (2011 Ocak ayı verileriyle % 20.4). İspanya'nın Avrupa'da kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetinin en yoğun olduğu ülke olması da bunun kaçınılmaz bir sonucudur.

Kadına yönelik şiddetin geri kalmış ülkeler kadar en gelişmiş ve en kültürlü ülkelerde de görülmesi kapitalist gelişmenin bu sorunun çözümü olmadığını en açık göstergesidir. Oysa sosyalist ülkelerde kadına yönelik şiddet son derece marjinal bir olgudur, kaldı ki bu ülkeler genel anlamda insanın insana uyguladığı (yaralama ve cinayet gibi) ciddi şiddet olaylarının oranının neredeyse sıfır olduğu ülkelerdir. Sosyalist toplumlarda kadının ev içi köleliği de kapitalist toplumda ailelerin yalıtılmışlığı ve kâr kaygısı nedeniyle uygulanması mümkün olmayan veya tercih edilmeyen son derece pratik yöntemlerle (tüm öğünlerde yemek çıkaran dev yemekhaneler gibi) çözülmüştür. Kapitalist toplumlar da kadına ve çocuğa yönelik şiddetin bu denli yaygın olabilmesine imkan veren de özünde bu kişisel ve ailesel yalıtılmışlık ve bireycilikler.

Öykü Sevinç

1994 yılında yapılan uluslararası bir araştırmaya göre tüm ülkelerde ev içi şiddetin oluşmasına katkıda bulunduğu saptanan belli başlı faktörler. Hemen farkedileceği gibi bu faktörlerin hiçbirisi ülkemizde eksik değildir:

Kültürel faktörler

- Cinsiyet merkezli sosyalleşme
- Erkeğin doğuştan üstünlüğüne inanılması
- Erkeğe kadın ve kız çocukları üzerinde mülkiyet hakkı veren değerler
- Aile kavramının özel alan ve erkeğin kontrolü altında olması gerektiğine inanılması
- Evlilik adetleri (başlık parası/çeyiz)

Ekonomik faktörler

- Kadının erkeğe ekonomik bağımlılığı
- Ekonomik kaynaklara kadının sınırlı erişimi
- Miras, mülkiyet hakkı, ortak arazilerin kullanımı haklarına ilişkin yasalarda ayrımcılık
- İstihdama yetersiz erişim
- Eğitime yetersiz erişim

Yasal faktörler

- Kadının yazılı yasalarda veya pratikte daha düşük yasal statüde olması
- Boşanma, velayet ve miras yasalarındaki sorunlar
- Tecavüz ve ev içi istismarın yasal tanımlarının yapılmamış olması veya yetersizliği
- Kadınlar arasında okuma yazma oranının düşüklüğü
- Polis ve mahkemelerin kadınlara ve kız çocuklara özensiz yaklaşımı

Politik faktörler

- Kadının iktidarda, politikada, medyada ve yasal ve tıbbi mesleklerde yetersiz temsili
- Ev içi şiddetin ciddi bir sorun olarak görülmemesi
- Aile kavramının özel ve devlet kontrolünün dışında görülmesi
- Kadının eşitliğinin kurulu düzeni veya dinsel kuralları tehdit edici görülmesi
- Kadının politik bir güç olarak örgütlenmesinin sınırlılığı
- Kadının örgütlü politik sisteme katılımının sınırlılığı

(Kaynak: Heise L. L., Pitanguy J. and Germaine, A. Kadına Karşı Şiddet, 1994 Dünya Bankası Yayını)

'Türkiye Türklerindir, Kadına Şiddet Uygulayan Erkek Değildir!'

Büyük bir gazetenin kadına yönelik şiddete karşı başlattığı kampanyanın sloganı: Kadına Şiddet Uygulayan Erkek Değildir! Kampanyanın reklam filminde bir kadın dövülüyor ama kadını kimin dövdüğü görülmüyor. Bu şekilde kadınları döven erkekleri durdurabileceğini düşünüyor herhalde bu kampanyayı gerçekleştirenler. Aslında bu kampanya gündemde olan yakıcı bir konuyu kullanarak anılan gazetenin reklamını yapmaktan başka bir şeyi amaçlamıyor.

Türkiye'yi dünyanın 16. ekonomisi geçinirken gelir dağılımı adaletinde OECD sonuculuğuna güreştiren, iş kazalarında dünya üçüncüsü ve Avrupa birincisi yapan kimdir? Kesinlikle parabolcuları değildir! Peki kimdir? Reklamdaki kadını dövenler gibi ecinniler, iyi sıhhatte olsunlar mıdır?

Türkiye'de Kürtler ve diğer halklar ezilmiş, Anadolu Ermeni nüfustan 'arındırılmış'tır. Peki, bunları yapan kimdir? Vallahi de tallahi de Türkler değildir ama yine de 'Türkiye Türklerindir.' 'Ermeni dölü', 'Rum tohumu', 'teröristler sünnetsiz çıktı' gibi manşetler kime aittir, 'Hayata Dönüş' katliamında 'sahte oruç kanlı iftar' diye manşet atanlar, günümüzde hâlâ 'düşünce özgürlüğü' adı altında 'vahşi Kürtler,

Sermayenin mantığına göre, kadınlara uygulanan şiddet basitçe bazı insanların veya bazı 'ırkların' geriliğinden kaynaklanmaktadır.

geri Kürtler' söylemini körükleyenler, 12'li faşist darbeleri, 'terörist' edebiyatıyla devrimcileri yargısız infazlarla katleden polis devletini hep ayakta alkışlayanlar kimlerdir? 1 Mayıs'da polis kurşunlarıyla öldürülen işçiler yerine ezilen çiçekleri manşet yapmayı tercih edenler kimlerdir? Kadınları her gün 'ön ve arka kapak güzelleriyle' aşığılayanlar kimlerdir? Asla boyalı sermaye basını ve onun anlı şanlı 'hür ve demokrat' kalemleri değildir! Kadınları dövenler

'erkek' olamazlar da bunları yapanlar 'gazete' ve 'gazeteci' olur mu? Sermaye düzeninde olur, oluyor.

Bu her şeyi satılacak bir mal olarak gören bir reklamcının toplumsal sorunları çözüm şeklidir: Satacağımız mal nedir? Kadınlara şiddet uygulamanın kötülüğü fikri. Hedef kitlemiz kim: erkekliğiyle gururlanan ve kadın döven ayılar. O halde, bu fikri onlara satmanın tek yolu onların fazla şişkin 'erkeklik gururlarına' seslenmektir.

Tekelci sermaye basınının gerçek konumu daima ezilen kadına karşı ezen erkeğin, ezilen ulusa karşı ezen ulusun, sömürülenlere karşı sömürücülerin konumudur. Onların kadınların ezilmesine karşı duyarlılığı da sadece sahtekârlıktan ve ikiyüzlülükten ibarettir. Sınıflı toplumda ezilen ve sömürülen emekçi kadınların, halkların ve sınıfların kurtuluş yolu ezenlerin ve sömürülenlerin (ezen ve sömürülen konumunda olmaktan kaynaklanan) gururlarına seslenmek ya da onlara yalvarmak değil, onlara karşı örgütlü ve birleşik olarak devrimci mücadele yoludur.

K. Behrengi

Dünya Emekçi Kadınlar Günü Ve Sosyalizm

"Doğuran, büyüyen, besleyen, esirgemeyen, üreten kadın. Aynı zamanda sevginin aşkın timsali kadın." Diğer yandan emperyalist-kapitalizmin hegemonyasını kurduğu gezegenimizdeki kadın yukarıda zikredilen ulvi niteliklerinin dışında, cinselliği meta obje derekesine indirgenerek kendine yabancılaştırılmış ve vahşice sömürülmektedir.

Kadının gerçek sosyal-evrensel kurtuluşu, kapitalizm şartlarında değil, sınıfsız, sömürsüz, sınırsız, eşitlikçi, özgürlükçü sosyalist-komünist toplumda ancak mümkündür.

Kapitalist batıdan devşirilen burjuva ve küçükburjuva feminist akımlar ise aşınmış tezleriyle kapitalist üretim-mülkiyet-paylaşım ilişkilerininin, kapitalizmin yoz ve kozmopolit "kültür" propagandasının etkisindeki düzen içi "özgürlük" şiarlarıyla seslerini yükseltmektedir. Onlar, sınıfsal, ideolojik, politik anlamıyla emekçi kadınlara değil, "sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir kitle" gibi görmek istedikleri genel anlamıyla kadınlara hitap etmektedir.

Kadınlarımızın konumu, sınıfsal tahlillerin dışında; bir yandan kara gerici, ırkçı, şoven anlayışlarla ele alınmakta ve örtünmeye zorlanmakta, diğer yandan kadınların ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi kadınların çifte sömürsü ve çifte ezilmesi olgularını görmezden gelen burjuva feminist anlayışlarla izah edilmeye kalkışılmaktadır.

İlksel komünal toplum Ana-Erkil geleneklerinde kadın özgürdü. Ne zamanki mülkiyet, hanedanlık, örgütlü dinler ve devlet anlayışları doğup gelişme gösterdi, kadının köleliği de böylece başladı. Erkek de (Ata-Erkil duruma terfi ederek)

din ve devletin egemenliğiyle özdeşleşti. Dinlerle devletin hâkimiyetinin yıkıldığı sosyalist-komünist toplumda kadın da özgürleşecektir. Kadınların özgürlüğüne kavuşması insanın ve insanlığın sosyal-evrensel kurtuluşu anlamına gelir. Kadınların hakiki özgürlüğü komünist toplumda gerçekleşecektir.

Anadolu emekçi halklarının tarih ve geleneklerinde Ana-Kadın, Ata-Kadın, Kızılbaş-Kadın kültürü hâkimdir. Bu türden tarihsel-sosyal-kültürel anlamlı geleneklerimize İşçi-Emekçi-Kadın, Devrimci-Kadın, Gerilla-Kadın gelenekleri eklendiğinde ortaya zengin bir tablo çıkmaktadır. Bu temel ilerici kültürümüzün geliştirilip güçlendirilmesi ile Emekçi-Kadınlarımız, ideolojik, politik, örgütsel seçimlerini yaparak, erkek emekçi yoldaşlarıyla omuz omuza mücadele ederek, kolektifliği en yüce noktaya taşıyarak götürecektir ve devralacaklardır.

Kendi özgün sentezimizi bu temelde ürettiğimizde burjuva, küçükburjuva "sol" akımların sulandırıp çarpıtmaya çalıştığı tüm anlayışlar kırılıp aşılacaktır.

Devlet, devrim, parti, iktidar, birey, aile, kadın, erkek, çocuk vb. konular üzerindeki bilim ve akıldışı tüm burjuva görüşler de yerli yerine oturacaktır.

Asla milliyet, din, ırk, cinsiyet ayırımına düşmeden yaşadığımız coğrafyada İşçi-Emekçi-Kadın hareketi önemli bir dönemeci aşmak yolundadır. Aşacaktır...

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü! Yaşasın Sosyalizm!..

İŞÇİ BİRLİĞİ

Burjuva Düzeninde Spor

Burjuva düzeninde spor, birçok bireyi etkisi altına alıp maddî ve manevî olarak sömürmektedir. Sömürülen kesimin büyük bir çoğunluğu maalesef işçi sınıfı ve aileleridir.

İşten kalan zamanında fazla seçeneği olmayan bireylerin oyalandığı, en rağbet gören kapitalist şirketlerin yönettiği futbol, asgari ücretle -ve bazen daha altında- kıt kanaat geçimini sağlamaya çalışan bireyleri harcama yapmaya zorlamakta ve aileden çok futbola ilgilenmeye itmektedir. Birey harcama yaptıkça yöneticilerin ve oyuncuların cebi dolarken, işçinin kazancı o ölçüde azalacaktır. Yani kapitalist sistemin gereği olan "zenginini daha da zenginleşmesi fakirin daha da fakirleşmesi" geçerliliğini burjuvanın spor "kültürü"nde de koruyacaktır.

İnsanlar burjuvazi yönetimindeki spora öyle bilinçsizce bağlanıyorlar, bu da sporun evrensel, insanca bir konum kazanmasını engelliyor. Öyle bir taraflaşım -asıl taraflarını unutup- holiganlaşıyorlar ki, yaşadıkları kötü şartları bir kenara bırakıp farkına varmadan mevcut sistemin devamının taraftarı oluyorlar. Bu durum bir tür şartlanmadır ve öyle ağır roller içerir ki yer yer içinde cinayeti bile barındırabilmektedir. Bunu yapan birey ise hiçbir şey kazanamayacağını farkında değildir ve bireye sözde takımı adına yaptıkları bir nevi dinî ibadet gibi gelir. İşte bu da manevî sömürdür ki aslında kapitalizmdeki yabancılaşma olgusunun bir görünümünden başka bir şey değildir.

Spor dallarındaki takımların ve liglerin isimlerinin belli sponsor markalarla bağdaştırılması da burjuva sporun amacını göz önüne sürecek başka bir kanıt olabilir.

Burjuva sporu salt işçi sınıfını sömürmez, öğrencileri de bu ağa çekmeye çalışır. Bir çok lise ve üniversite öğrencisini kendi içinde barındırmaya çalışır, onları holiganlığı aşılar, gözlerini bununla kapamaya çalışır.

İstanbul'da İŞÇİ BİRLİĞİ okuru bir lise öğrencisi

Eylemdeki Sloganların Dili

1970 - 15/16 Haziran Direnişi sürecindeki sloganları hatırlatmakta yarar vardır:

O günkü şartlarda da günümüzdeki gibi işçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareketi buluşturup bütünleştirilememiş ve böylelikle Devrimci ve Komünist bir hareket henüz üretilmemiştir. Devrimci Hareket örgütsel güvencesine kavuşturulamazdı. İşçi-Kitle, Köylü-Kitle ve Gençlik-Kitle çalışmaları hızla gelişip yaygınlaşıyordu. Kadrolar nüveler biçiminde fabrika birimlerinde ve üretim faaliyeti olan her yerde örgütlüydü. Kadroları sınıf mücadelesi yetiştiriyordu. Kadrolar proletaryadan oksijen alıyordu. Tutarlı bir tarih ve sınıf bilinciyle kitlelerle organik ilişkiler içindeydiler. "İşçi Sınıfının Siyasal Ve Sendikal Birliği" denildiğinde tarihsel ve sınıfsal görevlerini militanca yerine getirmenin coşkusu, heyecanı ve özverisiyle hareket ediyordu. Kitlelerin devrimci ruhu son derece gelişmiş ve yetkinleşmişti. Direnişi tabanda ören Kadrolar 100 yıllık sınıf mücadelesi tarihimizden, devrimci geleneklerimizden ve de mücadelenin ateşinden geliyordu. Yeterince sinanıp denenmişlerdi. İş, üretimi, özel hayatı, kimliği ve kişiliği ile tutarlıydılar. İşçi sınıfı bu Kadroları seviyordu ve onlar yaratıcı öncülük rolleri ve donanımlarıyla kitlelere güven veriyorlardı. 15/16 Haziran Direnişinin bir yıl öncesinden tutarlı kitle çalışmalarıyla örülmesi Proleter Devrimci Kadroların örgütlülüğü ve disiplini sayesinde oluşmuştu. Bilindiği gibi 15/16 Haziran Direnişi'nde işçi sınıfının taleplerinde asla ekonomik bir talep yoktu. Hareket siyasîydi. Sloganlar da doğallıkla siyasî karakterliydi. Bu durum eylemdeki sloganlara da yansımıştı. İşçilerin hazırladığı pankartlarda şunlar yazılıydı:

- **Yaşasın İşçi Sınıfının Siyasal Ve Sendikal Birliği!**
- **Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!**
- **Tek Parti, Tek Sendika, Tek Gençlik Örgütü**
- **DİSK'in Varlığına Son Verecek 274-275 Sayılı Yasaları Tanımayız!**
- **Artık Eski İşçi Yok!**
- **Anayasa-Yasa Dediler İşçi-Emekçi Hakkı Yediler!**

- **Hükümet İstifa!**
- **Süleyman Başvekil İşçi Köylü Aç Sefil!**
- **Soygun Düzenine Son! Ücretli Köleliğe Hayır!**
- **İşçiyiz, Güçlüyüz, Esir Değiliz!**
- **Fabrikalar, Tarlalar Her Şey Emeğin Olmalı!**
- **Özgürlük-Demokrasi İşçilerle Gelecek!**
- **Üreten de Yöneten de Biziz!**
- **Bağımsız Sosyalist Türkiye!**
- **Halklara Özgürlük!**
- **Kahrolsun Amerika!**
- **NATO'ya Hayır!**
- **Zulüm Bir Gün Duracaktır- Halk Zinciri Kıracaktır!**
- **Zam Zulüm İşkence İşte AP!**
- **İşçi-Gençlik Elele Genel Greve!**
- **İşçi Sınıfını Yenemeyeceksiniz!**
- **İşçi-Asker Elele!**

• "İşçi-Ordu Elele" Sloganı işçi sınıfı Ana Halkası yerine burjuvazinin çıkarlarını korumakla görevli sistemin ordusu faktörünü öne çıkaran bazı MDD ve ulusalcı-"sol" kesimlerce atılmıştır. Fakat bu slogan etkili olamamıştır. Bu sloganı etkisiz kılmayı amaçlayan "İşçi-Asker Elele" Sloganı ise tamamı emekçi halk çocuğu olan askerleri düşündürüp kazanmayı, onları da Direnişe katmayı, ordu saflarındaki ayrışmayı sağlamayı ve askerlerin işçilere karşı silah kullanmasını emredenlerin yanında yer almamalarını sağlamak gibi nedenlerle kullanılmıştır. Nitekim asker ve ilerici subaylar "vur emrini" yerine getirmemiştir.

Proleter Devrimci Kadrolar, günümüzde de tarihsel ve sınıfsal deneyimlerinin uzantısında iddialarının arkasında durmaktadır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

İŞÇİ BİRLİĞİ
İŞÇİ-KİTLE GAZETESİ

e-posta : iscibiriligazetesi@gmail.com
web : www.iscibiriligi.info

YIL : 2 • SAYI : 9 • MART 2011

Süresi: Şimdilik 2 Ayda Bir Yayınlanır Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: **Sırrı Öztürk**

Yönetim Yeri ve İletişim: Akbıyık Değirmeni Sok. No:33/B 34122

Sultanahmet -Eminönü -İstanbul

Telefon: (0212) 638 81 82 Fax: (0212) 638 81 72

Posta Çeki No: 98213 • Banka Hesap No: İş Bankası Çağaloğlu Şubesi (1095) 325 835

Abone: Yurtiçi yıllık: 6 Sayı 10 TL • Yurtdışı: Üç katı

Yayın ilkelerimizle bağdaşmayan ilanlar kabul edilmez.

Yayın Kurulu yazarları ve ilkelerimiz dışında yazı kabul edilmez.

Yazılı metinler kaynak gösterilerek kullanılabilir.

Teknik Büro: Sorun Teknik Büro

Baskı: Mutlu Basım Yayın

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 264 Topkapı/İst. Tel: (0212) 577 72 08

Yayın Türü: Yerel Süreli • ISSN: 1309-2669